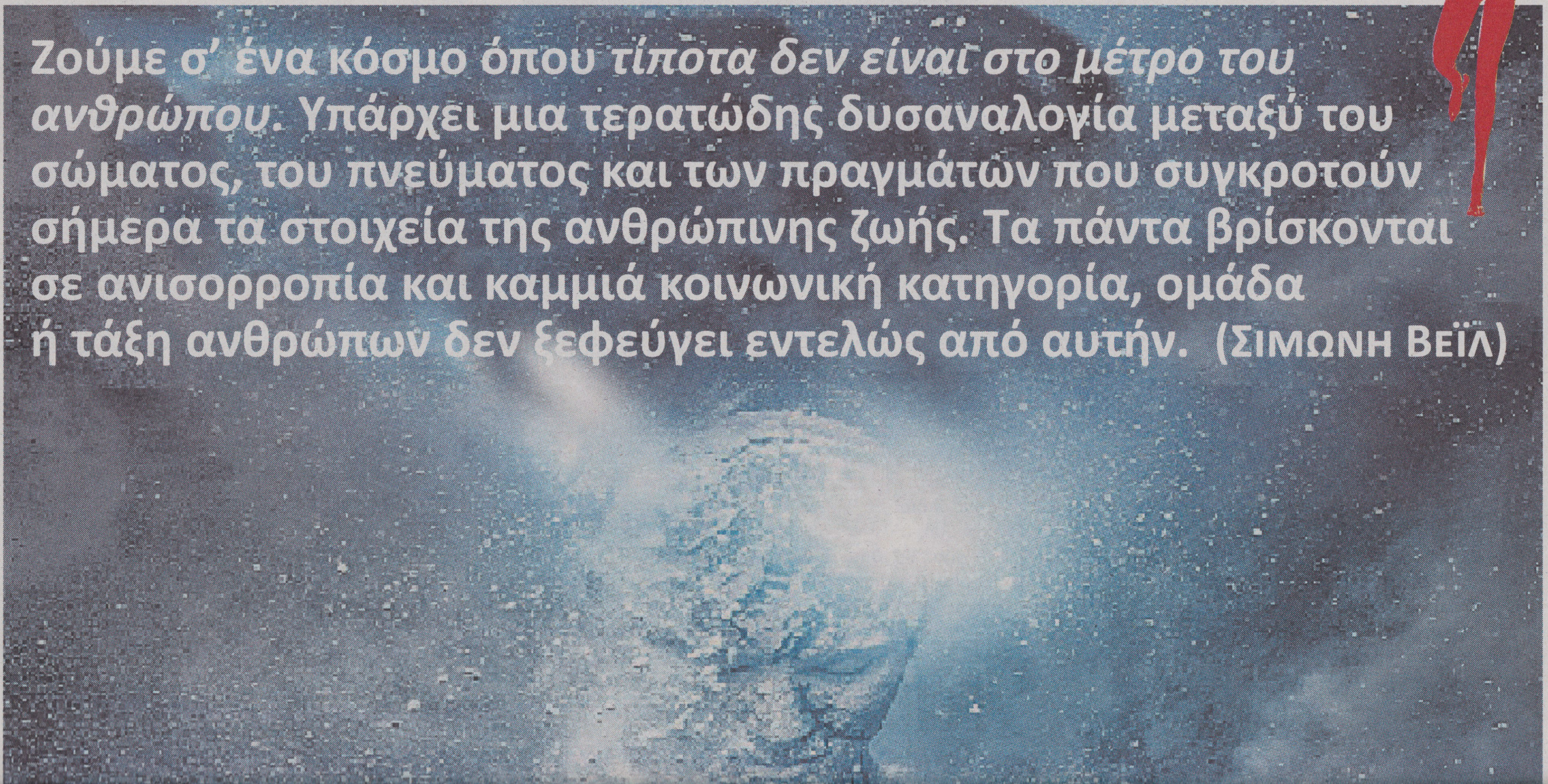
ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΑ ΑΝΑΡΧΙΚΑ ΙΔΕΩΔΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 198
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2019
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ζούμε σ' ένα κόσμο όπου *τίποτα δεν είναι στο μέτρο του ανθρώπου*. Υπάρχει μια τερατώδης δυσαναλογία μεταξύ του σώματος, του πνεύματος και των πραγμάτων που συγκροτούν σήμερα τα στοιχεία της ανθρώπινης ζωής. Τα πάντα βρίσκονται σε ανισορροπία και καμμιά κοινωνική κατηγορία, ομάδα ή τάξη ανθρώπων δεν ξεφεύγει εντελώς από αυτήν. (ΣΙΜΩΝΗ ΒΕΪΛ)

2019
1,5 ΕΥΡΩ

Ζούμε σ' ένα κόσμο όπου *τίποτα δεν είναι στο μέτρο του ανθρώπου*. Υπάρχει μια τερατώδης δυσαναλογία μεταξύ του σώματος, του πνεύματος και των πραγμάτων που συγκροτούν σήμερα τα στοιχεία της ανθρώπινης ζωής. Τα πάντα βρίσκονται σε ανισορροπία και καμμιά κοινωνική κατηγορία, ομάδα ή τάξη ανθρώπων δεν ξεφεύγει εντελώς από αυτήν. (ΣΙΜΩΝΗ ΒΕΪΛ)

η τάξη ανθρώπων δεν ξεφεύγει εντελώς από αυτήν.» (ΣΙΜΩΝΗ ΒΕΪΛ)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Το τουρκικό κράτος εισβάλλει και βομβαρδίζει κουρδικές θέσεις στην βόρεια Συρία με τις ευλογίες Ρώσων και Αμερικανών, που σπεύδουν να «αποχωρήσουν» δίνοντας χώρο στη νέα εισβολή· οι Κούρδοι, πιστοί σύμμαχοι των ΗΠΑ στην περιοχή, αφού πολέμησαν τον ISIS με αμερικανικά χρήματα και όπλα στο όνομα προφανώς της αυτοδιάθεσής τους (προηγουμένως είχαν εξοπλιστεί και από τους Ρώσους) συζητούν σε ρωσική βάση με το καθεστώς Άσαντ, ώστε να αποφύγουν βαρύτερες απώλειες, την ίδια στιγμή που οι Ισραηλινοί επιτίθενται με πυραύλους που χτυπούν τα περίχωρα της Δαμασκού. Όπως δήλωσε ο στρατηγός των Κούρδων, Μαζλούμ Κομπανί Αμπντί, «γνωρίζουμε ότι θα πρέπει να κάνουμε οδυνηρούς συμβιβασμούς με τη Μόσχα και τον Άσαντ εάν επιλέξουμε συνεργασία μαζί τους. Αλλά αν πρέπει να επιλέξουμε μεταξύ συμβιβασμών και γενοκτονίας του λαού μας, σίγουρα θα επιλέξουμε τη ζωή για τους ανθρώπους μας».

Και ενώ η Γερμανίδα υπουργός Άμυνας Ανεγκρέτ Κραμπ-Καρενμπάουερ δηλώνει, με αφορμή την νέα στρατιωτική επέμβαση του τουρκικού κράτους, ότι «Εξακολουθούμε να είμαστε αντιμέτωποι με το γεγονός ότι η Τουρκία, ο εταίρος μας στο ΝΑΤΟ (...) προσάρτησε μια περιοχή παραβιάζοντας το διεθνές δίκαιο, ότι πληθυσμοί έχουν εκδιωχθεί και δεν μπορούμε να αφήσουμε τα πράγματα στην κατάσταση αυτή», την ίδια στιγμή ο Μαρκ Έσπερ, υπουργός Αμύνης των ΗΠΑ, ξεκαθάριζε ότι «Η δέσμευσή μας απέναντί τους (στους Κούρδους) δεν είναι να εγκαθιδρύσουν ένα αυτόνομο κράτος ή να τους υπερασπιστούμε εναντίον της Τουρκίας. Αυτή είναι η σκληρή πραγματικότητα».

Όσο για τους υπόλοιπους ευρωπαίους αξιωματούχους οι περισσότεροι νίπτουν τα χείρας τους δηλώνοντας άγνοια για την γερμανική πρόταση, που ούτως ή άλλως κατά την γνώμη τους δεν μπορεί να συζητηθεί στα πλαίσια των ΝΑΤΟ, αλλά με την Ρωσία. Και βέβαια, ο φοβερός και τρομερός ΟΗΕ δίνει και πάλι ένα συγκλονιστικό παρών ανακοινώνοντας ότι στις *30/10 θα συναντηθεί η* Συνταγματική Επιτροπή, που θα φέρει στο ίδιο τραπέζι κυβέρνηση, αντιπολίτευση και κοινωνία των πολιτών (!!!) για να σχεδιάσουν τη μεταπολεμική συνταγματική τάξη της Συρίας.

Η «επόμενη» ημέρα είναι ήδη εδώ, τα «πιόνια» θα

ΤΟ ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΤΣΙΠΡΟΒΙΤΣ, Ο JOKER, ΚΑΙ Η ΔΕΞΙΑ ΤΟΥ '50...

Οι εξελίξεις όσον αφορά την κρατική καταστολή, έτσι όπως αποτυπώθηκαν με το πογκρόμ (εντάξει μπορεί να μην ήταν και πογκρόμ, μπορεί να μην μπούκαραν τα ΕΚΑΜ όπως γράφτηκε προφανώς ...κατά λάθος, μπορεί να μην δόθηκε εντολή κατευθείαν από του Μαξίμου, αλλά κάπως πρέπει να γίνει και αριστερή αντιπολίτευση σ' αυτόν τον τόπο) ενάντια στην νεολαία με την κωδική ονομασία σχέδιο *Joker*, έκρυψαν μέσα στα συνήθη *σκοτεινά νέφη της δημοσιότητας τους λόγους για τους οποίους ο Αλεξέι Τσίπροβιτς* χασκογελάει με κάθε αφορμή, αλλά και δίχως αφορμή ήδη από το 2012. Το ζήτημα, θα θυμίσουμε, είχε προβληματίσει έγκαιρα και αναζητήθηκαν διάφορες εξηγήσεις, δίχως, όμως θα δούμε, να λύνεται το μυστήριο.

«Το χαμόγελο αυτό δεν μοιάζει προσποιητό. Βγαίνει μάλλον αβίαστα, διευκολύνοντας έτσι το ούτως ή άλλως επικοινωνιολογικά επιβεβλημένο χαμογελαστό προφίλ που επιτάσσει και συνεπάγεται ο ρόλος του πολιτικού ανδρός, πόσο μάλλον όταν αυτός είναι νέος, συγκροτημένος, φορέας ενός ανανεωτικού αέρα στην

Ζαν-Κλοντ Γιούνκερ, Μάριο Ντράγκι, Φρανσουά Ολάντ, Μαριάνο Ραχόι), ο Αλέξης Τσίπρας δεν χαμογελούσε

απλά, αλλά γελούσε πλατιά. Όπως καθ' όλη τη διάρκεια της χθεσινής ημέρας» (iefimerida.gr, 8-7-2015).

Ξεκαρδισμένος λοιπόν ο Αλεξέι και στην σοβαρότερη

ρικάνικα χρήματα και όπλα στο όνομα προφανώς της αυτοδιάθεσής τους (προηγουμένως είχαν εξοπλιστεί και από τους Ρώσους) συζητούν σε ρωσική βάση με το καθεστώς Άσαντ, ώστε να αποφύγουν βαρύτερες απώλειες, την ίδια στιγμή που οι Ισραηλινοί επιτίθενται με πυραύλους που χτυπούν τα περίχωρα της Δαμασκού. Όπως δήλωσε ο στρατηγός των Κούρδων, Μαζλούμ Κομπανί Αμπντί, «γνωρίζουμε ότι θα πρέπει να κάνουμε οδυνηρούς συμβιβασμούς με τη Μόσχα και τον Άσαντ εάν επιλέξουμε συνεργασία μαζί τους. Αλλά αν πρέπει να επιλέξουμε μεταξύ συμβιβασμών και γενοκτονίας του λαού μας, σίγουρα θα επιλέξουμε τη ζωή για τους ανθρώπους μας».

Και ενώ η Γερμανίδα υπουργός Άμυνας Ανεγκρέτ Κραμπ-Καρενμπάουερ δηλώνει, με αφορμή την νέα στρατιωτική επέμβαση του τουρκικού κράτους, ότι «Εξακολουθούμε να είμαστε αντιμέτωποι με το γεγονός ότι η Τουρκία, ο εταίρος μας στο ΝΑΤΟ (...) προσάρτησε μια περιοχή παραβιάζοντας το διεθνές δίκαιο, ότι πληθυσμοί έχουν εκδιωχθεί και δεν μπορούμε να αφήσουμε τα πράγματα στην κατάσταση αυτή», την ίδια στιγμή ο Μαρκ Έσπερ, υπουργός Αμύνης των ΗΠΑ, ξεκαθάριζε ότι «Η δέσμευσή μας απέναντί τους (στους Κούρδους) δεν είναι να εγκαθιδρύσουν ένα αυτόνομο κράτος ή να τους υπερασπιστούμε εναντίον της Τουρκίας. Αυτή είναι η σκληρή πραγματικότητα».

Όσο για τους υπόλοιπους ευρωπαίους αξιωματούχους οι περισσότεροι νίπτουν τα χείρας τους δηλώνοντας άγνοια για την γερμανική πρόταση, που ούτως ή άλλως κατά την γνώμη τους δεν μπορεί να συζητηθεί στα πλαίσια των ΝΑΤΟ, αλλά με την Ρωσία. Και βέβαια, ο φοβερός και τρομερός ΟΗΕ δίνει και πάλι ένα συγκλονιστικό παρών ανακοινώνοντας ότι στις *30/10 θα συναντηθεί η* Συνταγματική Επιτροπή, που θα φέρει στο ίδιο τραπέζι κυβέρνηση, αντιπολίτευση και κοινωνία των πολιτών (!!!) για να σχεδιάσουν τη μεταπολεμική συνταγματική τάξη της Συρίας.

Η «επόμενη» ημέρα είναι ήδη εδώ, τα «πιόνια» θα συνεχίσουν να θυσιάζονται, οι συμμαχίες να εναλλάσσονται, οι «Μεγάλοι» να τα βρίσκουν πάνω στα ερείπια μιας χώρας, βουτηγμένης στο αίμα, στην δυστυχία και την απόγνωση εκατομμύριων ανθρώπων, που έχουν πάρει τον δρόμο της προσφυγιάς, ενώ ένα μεγάλο μέρος από αυτούς αναμένεται να χρησιμοποιηθεί σε μια εκτεταμένη επικείμενη «ανταλλαγή πληθυσμών», ώστε να ικανοποιηθούν οι νέοι συσχετισμοί και τα συμφέροντα των εμπλεκομένων κρατών.

Θα τονίσουμε και πάλι ότι το τουρκικό κράτος βρίσκεται σε πόλεμο στην ευρύτερη περιοχή της ανατολικής Μεσογείου και στα πλαίσια αυτού του πολέμου έχει εισβάλλει στην ΑΟΖ της Κύπρου, ενώ ταυτόχρονα έχει προχωρήσει στον ναυτικό αποκλεισμό της με πολεμικά πλοία. Όχι μόνο, λοιπόν, δεν πρόκειται να υποχωρήσει στις διεκδικήσεις του, αλλά θα προχωρήσει έχοντας την εκφρασμένη πεποίθηση ότι σε αντίθετη περίπτωση ότι οι σχεδιασμοί

ΤΟΥ ΤΣΙΠΡΟΒΙΤΣ, Ο JOKER, ΚΑΙ Η ΔΕΞΙΑ ΤΟΥ '50...

Οι εξελίξεις όσον αφορά την κρατική καταστολή, έτσι όπως αποτυπώθηκαν με το πογκρόμ (εντάξει μπορεί να μην ήταν και πογκρόμ, μπορεί να μην μπούκαραν τα ΕΚΑΜ όπως γράφτηκε προφανώς ...κατά λάθος, μπορεί να μην δόθηκε εντολή κατευθείαν από του Μαξίμου, αλλά κάπως πρέπει να γίνει και αριστερή αντιπολίτευση σ' αυτόν τον τόπο) ενάντια στην νεολαία με την κωδική ονομασία σχέδιο *Joker*, έκρυψαν μέσα στα συνήθη *σκοτεινά νέφη της δημοσιότητας τους λόγους για τους οποίους ο Αλεξέι Τσίπροβιτς* χασκογελάει με κάθε αφορμή, αλλά και δίχως αφορμή ήδη από το 2012. Το ζήτημα, θα θυμίσουμε, είχε προβληματίσει έγκαιρα και αναζητήθηκαν διάφορες εξηγήσεις, δίχως, όμως θα δούμε, να λύνεται το μυστήριο.

«*Το χαμόγελο αυτό δεν μοιάζει προσποιητό. Βγαίνει μάλλον αβίαστα, διευκολύνοντας έτσι το ούτως ή άλλως επικοινωνιολογικά επιβεβλημένο χαμογελαστό προφίλ που επιτάσσει και συνεπάγεται ο ρόλος του πολιτικού ανδρός, πόσο μάλλον όταν αυτός είναι νέος, συγκροτημένος, φορέας ενός ανανεωτικού αέρα στην αριστερά και εκπροσωπεί το μέλλον του πολιτικού τοπίου της χώρας.*» (iefimerida.gr, 20-6-2012)

Στις 6 Φεβρουαρίου 2015 και ενώ ο Αλεξέι συνέχιζε να χασκογελάει ακατάπαυστα η *Bild* σχολίαζε και εκείνη το γεγονός: «*Η χώρα του είναι χρεοκοπημένη κι αυτός γελάει...*»

Ζαν-Κλοντ Γιούνκερ, Μάριο Ντράγκι, Φρανσουά Ολάντ, Μαριάνο Ραχόι), ο Αλέξης Τσίπρας δεν χαμογελούσε

απλά, αλλά γελούσε πλατιά. Όπως καθ' όλη τη διάρκεια της χθεσινής ημέρας» (iefimerida.gr, 8-7-2015).

Ξεκαρδισμένος λοιπόν ο Αλεξέι και στην σοβαρότερη των σοβαροτέρων Συνόδων Κορυφής με τον αρθρογράφο της *Corriere della sera Φαμπρίτζιο Γκορία* να σχολιάζει: «*Ο Τσίπρας χθες. Η Σύνοδος ήταν τόσο αστεία;*».

Και μετά πλακώσανε τα αριστερά μνημόνια, μέτρα γκιλοτίνα για τον δύσμοιρο λαό, αλλά η κατάσταση του *Αλεξέι* αντί να βελτιώνεται συνεχώς επιδεινωνόταν, χασκογελούσε χειρότερα από πριν, πλέον σχεδόν σατανικά.

Τα δημοσιεύματα πια έχουν πάρει φωτιά. Όλοι αναρωτιούνται τί πραγματικά συμβαίνει.

«*Διαβάζοντας το σημερινό ρεπορτάζ της εφημερίδας μας σε πιάνει ίλιγγος: είναι δυνατόν να ψηφίζουν όλα αυτά και να πανηγυρίζουν από πάνω;*

Για να μη χαθείτε κι εσείς στον κυκεώνα των μέτρων, για να μην παρασυρθείτε κι εσείς (όπως κι εγώ άλλω-

παραβιάζοντας το διεθνές δίκαιο, ότι πληθυσμοί έχουν εκτο-ωχθεί και δεν μπορούμε να αφήσουμε τα πράγματα στην κατάσταση αυτή», την ίδια στιγμή ο Μαρκ Έσπερ, υπουργός Αμύνης των ΗΠΑ, ξεκαθάριζε ότι «Η δέσμευσή μας απέναντί τους (στους Κούρδους) δεν είναι να εγκαθιδρύσουν ένα αυτόνομο κράτος ή να τους υπερασπιστούμε εναντίον της Τουρκίας. Αυτή είναι η σκληρή πραγματικότητα».

Όσο για τους υπόλοιπους ευρωπαίους αξιωματούχους οι περισσότεροι νίπτουν τα χείρας τους δηλώνοντας άγνοια για την γερμανική πρόταση, που ούτως ή άλλως κατά την γνώμη τους δεν μπορεί να συζητηθεί στα πλαίσια των ΝΑΤΟ, αλλά με την Ρωσία. Και βέβαια, ο φοβερός και τρομερός ΟΗΕ δίνει και πάλι ένα συγκλονιστικό παρών ανακοινώνοντας ότι στις *30/10 θα συναντηθεί η* Συνταγματική Επιτροπή, που θα φέρει στο ίδιο τραπέζι κυβέρνηση, αντιπολίτευση και κοινωνία των πολιτών (!!!) για να σχεδιάσουν τη μεταπολεμική συνταγματική τάξη της Συρίας.

Η «επόμενη» ημέρα είναι ήδη εδώ, τα «πιόνια» θα συνεχίσουν να θυσιάζονται, οι συμμαχίες να εναλλάσσονται, οι «Μεγάλοι» να τα βρίσκουν πάνω στα ερείπια μιας χώρας, βουτηγμένης στο αίμα, στην δυστυχία και την απόγνωση εκατομμυρίων ανθρώπων, που έχουν πάρει τον δρόμο της προσφυγιάς, ενώ ένα μεγάλο μέρος από αυτούς αναμένεται να χρησιμοποιηθεί σε μια εκτεταμένη επικείμενη «ανταλλαγή πληθυσμών», ώστε να ικανοποιηθούν οι νέοι συσχετισμοί και τα συμφέροντα των εμπλεκομένων κρατών.

Θα τονίσουμε και πάλι ότι το τουρκικό κράτος βρίσκεται σε πόλεμο στην ευρύτερη περιοχή της ανατολικής Μεσογείου και στα πλαίσια αυτού του πολέμου έχει εισβάλλει στην ΑΟΖ της Κύπρου, ενώ ταυτόχρονα έχει προχωρήσει στον ναυτικό αποκλεισμό της με πολεμικά πλοία. Όχι μόνο, λοιπόν, δεν πρόκειται να υποχωρήσει στις διεκδικήσεις του, αλλά θα προχωρήσει έχοντας την εκφρασμένη πεποίθηση ότι σε αντίθετη περίπτωση ότι οι σχεδιασμοί περί της κατάτμησής του θα προχωρήσουν, μ' ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Τα εκατομμύρια των σύρων προσφύγων που αυτή την στιγμή «φιλοξενούνται» στην τουρκική επικράτεια είναι βέβαιοι ότι θα χρησιμοποιηθούν περαιτέρω είτε για να πιέσουν την ΕΕ είτε το ελληνικό κράτος (συνεκμετάλλευση του Αιγαίου) είτε για να «οχυρώσουν» τα σύνορά του τουρκικού κράτους με την μεταπολεμική Συρία. Ως εκ τούτου, το τουρκικό κράτος δεν ρίχνει άσφαιρα πυρά και όσοι θεωρούν το αντίθετο μάλλον θα διαψευσθούν σύντομως από τις εξελίξεις...

Νοέμβριος 2019

ΕΚΑΜ όπως γράφτηκε προφανώς ...κατά λάθος, μπορεί να μην δόθηκε εντολή κατευθείαν από του Μαξίμου, αλλά κάπως πρέπει να γίνει και αριστερή αντιπολίτευση σ' αυτόν τον τόπο) ενάντια στην νεολαία με την κωδική ονομασία σχέδιο *Joker*, έκρυψαν μέσα στα συνήθη *σκοτεινά νέφη της δημοσιότητας τους λόγους για τους οποίους ο Αλεξέι Τσίπροβιτς* χασκογελάει με κάθε αφορμή, αλλά και δίχως αφορμή ήδη από το 2012. Το ζήτημα, θα θυμίσουμε, είχε προβληματίσει έγκαιρα και αναζητήθηκαν διάφορες εξηγήσεις, δίχως, όμως θα δούμε, να λύνεται το μυστήριο.

«Το χαμόγελο αυτό δεν μοιάζει προσποιητό. Βγαίνει μάλλον αβίαστα, διευκολύνοντας έτσι το ούτως ή άλλως επικοινωνιολογικά επιβεβλημένο χαμογελαστό προφίλ που επιτάσσει και συνεπάγεται ο ρόλος του πολιτικού ανδρός, πόσο μάλλον όταν αυτός είναι νέος, συγκροτημένος, φορέας ενός ανανεωτικού αέρα στην αριστερά και εκπροσωπεί το μέλλον του πολιτικού τοπίου της χώρας.» (iefimerida.gr, 20-6-2012)

Στις 6 Φεβρουαρίου 2015 και ενώ ο Αλεξέι συνέχιζε να χασκογελάει ακατάπαυστα η *Bild* σχολίαζε και εκείνη το γεγονός: «*Η χώρα του είναι χρεοκοπημένη κι αυτός γελάει...*»

Η εφημερίδα *Bild*, μάλιστα, τότε, υπενθύμιζε επίσης στους αναγνώστες της πως το χρέος της Ελλάδας ανέρχεται σε 315 δισεκατομμύρια ευρώ. «*Την ώρα που η πατρίδα του βρίσκεται σε δυσχερή θέση, αυτός μοιράζει χαμόγελα...*».

Ο *Τσίπροβιτς*, όμως, παράμενε απτόητος, χασκογελώντας σε κάθε Σύνοδο, σε κάθε συνάντηση με τους ξένους ηγέτες, ακόμα και στις κρισιμότερες.

«Όπως φαίνεται και στην παρακάτω φωτογραφία, την ώρα που οι υπόλοιποι ηγέτες της Ευρωζώνης εμφανίζονταν προβληματισμένοι και κατηφείς (Άνγκελα Μέρκελ,

απλά, αλλά γελούσε πλατιά. Όπως καθ' όλη τη διάρκεια της χθεσινής ημέρας» (iefimerida.gr, 8-7-2015).

Ξεκαρδισμένος λοιπόν ο Αλεξέι και στην σοβαρότερη των σοβαροτέρων Συνόδων Κορυφής με τον αρθρογράφο της *Corriere della sera Φαμπρίτζιο Γκορία* να σχολιάζει: «*Ο Τσίπρας χθες. Η Σύνοδος ήταν τόσο αστεία;*».

Και μετά πλακώσανε τα αριστερά μνημόνια, μέτρα γκιλοτίνα για τον δύσμοιρο λαό, αλλά η κατάσταση του *Αλεξέι* αντί να βελτιώνεται συνεχώς επιδεινωνόταν, χασκογελούσε χειρότερα από πριν, πλέον σχεδόν σατανικά.

Τα δημοσιεύματα πια έχουν πάρει φωτιά. Όλοι αναρωτιούνται τί πραγματικά συμβαίνει.

«Διαβάζοντας το σημερινό ρεπορτάζ της εφημερίδας μας σε πιάνει ίλιγγος: είναι δυνατόν να ψηφίζουν όλα αυτά και να πανηγυρίζουν από πάνω;

Για να μη χαθείτε κι εσείς στον κυκεώνα των μέτρων, για να μην παρασυρθείτε κι εσείς (όπως κι εγώ άλλωστε) από τα πανηγύρια και τα γέλια του πρωθυπουργού, για να μην αναρωτηθείτε κι εσείς (όπως κι εγώ) ακούγοντας τον κ. Κατρούγκαλο να θριαμβολογεί, «ρε μπας κι έχει δίκιο ο άνθρωπος και όλα αυτά είναι υπέρ μας;», κάθισα και αποκρυπτογράφησα ορισμένα σημεία από το χθεσινό νομοσχέδιο.

Τίποτε το σπουδαίο, μη νομίζετε, απλώς έβαλα μερικά πράγματα στη σειρά. Όχι πολλά, μερικά μόνο. Απειροελάχιστα. Αυτά, παρακάτω. Τα διαβάζεις και αναρωτιέσαι μετά, αφού φρικάρεις πρώτα: γιατί χαμογελάει,

συνέχεια στη σελ. 4

ΤΟ «ΚΥΠΡΙΑΚΟ» ΚΑΙ ΟΙ «ΣΩΤΗΡΕΣ» ΤΗΣ ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗΣ: Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ...

«Την 20ην Ιουλίου 1974, η Τουρκία εισέβαλλε εις την Κύπρον, επωφελούμενη του πραξικοπήματος των συνταγματαρχών εναντίον του Αρχιεπισκόπου Μακαρίου και ισχυριζόμενη ότι σκοπός της επεμβάσεως ήτο η αποκατάστασις της νομιμότητος. Η νομιμότης όμως απεκατεστάθη μετά τρεις ημέρας εις την Κύπρον εις το πρόσωπο του κ. Κληρίδη και εις την Ελλάδα με την επιστροφή μου. ***Ο σκοπός επομένως της τουρκικής επεμβάσεως είχεν εκπληρωθεί και λογικώς η Τουρκία θα έπρεπε να αποσύρει τα στρατεύματά της από την Κύπρον...».***

(απόσπασμα επιστολής του «εθνάρχη» Κωνσταντίνου Καραμανλή προς τον πρωθυπουργό του τουρκικού κράτους Σουλεϊμάν Ντεμιρέλ, 19-6-1976, με την οποία νομιμοποιεί ευθέως τον Αττίλα 1)

«Ας δούμε, όμως, και το ρόλο του Αβέρωφ που είναι μέσα σε όλα. Και γεφυροποιός, και στο «Κίνημα του Ναυτικού». Και διπλωμάτης στη Ρώμη με άδεια του «καθεστώτος» και με τον Καραμανλή, και με τον Παπαδόπουλο, αλλά και με τον Ιωαννίδη. Και με τους Αμερικανούς, με τους Βρετανούς. Με όλους. Οι δραστηριότητες του Αβέρωφ παράγουν πολιτική εκείνα τα χρόνια. Στην πραγματικότητα είναι σύμβουλος της χούντας, αφανής και ενίοτε εμφανής, πολιτικός προστάτης του καθεστώτος, δεν τους περιφρονεί, συζητά μαζί τους, είναι ακριβώς αυτό που αποκαλείται: «Γεφυροποιός».

(Αντώνης Κακαράς, Αρχιπλοίαρχος ε.α., μέλος της Κίνησης για την Εθνική Άμυνα, φυλακισμένος για 15 μήνες στην περίοδο της χούντας)

Σύμφωνα με την υπουργική απόφαση 44/07.03.1975

σης, μακαρίτης Γιάννης Κατσουρίδης. Εκεί που θα έγραφε η «Χαραυγή» για τους πραξικοπηματίες της Ελλάδας, έπρεπε να ήταν αρκετά προσεχτική, και παρ' όλες τις οδηγίες του καθοδηγητικού πυρήνα του ΑΚΕΛ, εξ' αιτίας της ύπαρξης γνήσιων δημοκρατικών πατριωτών συντακτών της, παρέβαιναν τις εντολές του και δημοσίευαν κριτικές, αυστηρές για τη χούντα των Αθηνών και το ρόλο της στην Κύπρο. ***Ορισμένα, αλλά βασικά, δεδομένα αποδεικνύουν ότι το ΑΚΕΛ δεν αγωνίστηκε ενάντια στην κύρια αιτία για το πραξικόπημα στην Κύπρο, δηλαδή τη χούντα των Αθηνών που τα πλοκάμια της έφταναν στην Κύπρο, αλλά σε ορισμένες περιπτώσεις συνεργάστηκε μαζί της [...] Όλα τα στελέχη – μέλη της Κεντρικής Γραμματείας πήγαν στις πρεσβείες σοσιαλιστικών χωρών και κρύφτηκαν. Είναι ηλίου φαεινότερον ότι είναι μεγάλες οι ευθύνες της ηγεσίας του ΑΚΕΛ για το πραξικόπημα και ότι δεν πρέπει να πραξικοπηματολογεί για μικροκομματικούς σκοπούς. Πρέπει να κάμει αυτοκριτική η ηγεσία του ΑΚΕΛ και να δει τις ευθύνες της για να αντλήσει διδάγματα.*** *Μετά έγινε σε πέντε μέρες από το πραξικόπημα η τουρκική εισβολή με τα γνωστά επακόλουθα που έφεραν στον τόπο μας.* ***Η ηγετική ομάδα του ΑΚΕΛ χάρηκε, γιατί έγινε η τουρκική εισβολή, παρ' όλο που την καταδίκασε φραστικά, με ανακοίνωσή της. Χάρηκε και συχνά έκανε δεξιώσεις γιατί γλίτωσαν τη δολοφονία των στελεχών τους από τους πραξικοπηματίες» (Λ. Σκαλιστής,*** «Οι προσωπικές μου μαρτυρίες για το ρόλο του ΑΚΕΛ στο πραξικόπημα», εφημ. «ΣΗΜΕΡΙΝΗ» της 12ης Ιουλίου 1998).

Ας θυμηθούμε όμως την ***Ανακοίνωση της Προεδρίας της Ελληνικής Δημοκρατίας της 23ης Ιουλίου 1974***:

«Εν όψει των εξαιρετικών περιστάσεων υφ' ας τελεί η Πατρίς, αι Ένοπλοι Δυνάμεις απεφάσισαν όπως αναθέσουν την διακυβέρνησιν της χώρας εις πολιτικήν κυβέρνησιν.

στις οποίες επικρατεί ο «εθνάρχης» *Κωνσταντίνος Καραμανλής*. Ποιος είναι ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας που τις επικυρώνει; Ο στρατηγός *Γκιζίκης*. Δηλαδή, μ' άλλα λόγια οι εκλογές στην πραγματικότητα έγιναν επί Χούντας, από το ίδιο το στρατιωτικό καθεστώς του *Γκιζίκη*, ο οποίος παρέμεινε στο αξίωμα του Προέδρου της Δημοκρατίας ακόμα ένα μήνα μετά τις πρώτες βουλευτικές εκλογές.

Όσο για τον *Γρηγόριο Μπονάνο*, που επέβλεπε προσωπικά την επιτυχή έκβαση του πραξικοπήματος ενάντια στον Μακάριο μαζί με τον *Ιωαννίδη*, αυτός παρέμεινε ακόμα περισσότερο στην θέση του Αρχηγού των Ενόπλων Δυνάμεων και συγκεκριμένα μέχρι τις 19 Αυγούστου 1974, επίσης ο *Γαλατσάνος* παρέμεινε Αρχηγός στο Στρατό Ξηράς μέχρι τις 19 Αυγούστου, ο *Παπανικολάου* Αρχηγός στην Πολεμική Αεροπορία μέχρι τις 23 Ιανουαρίου 1975 και ο *Αραπάκης* Αρχηγός στο Πολεμικό Ναυτικό μέχρι τις 8 Ιανουαρίου 1975. Ο τελευταίος, μάλιστα, είχε επιδιώξει και εξασφαλίσει επαφή με τον Κωνσταντίνο Καραμανλή ήδη από τα τέλη Ιανουαρίου του 1974 και είναι εκείνος που προτείνει τον Καραμανλή και όχι τον *Παναγιώτη Κανελλόπουλο, που, όντας πρωθυπουργός της χώρας την 21η Απριλίου 1967, είχε ανατραπεί και συλληφθεί από τους συνταγματάρχες και τον οποίο πρότειναν για την πρωθυπουργία άλλοι στρατιωτικοί και πολιτικοί παράγοντες.*

Ο Μανώλης Κεφαλογιάννης, παλιός υπουργός της ΕΡΕ και της Ν.Δ., σε επιστολή του προς τον Πέτρο Αραπάκη (27.6.1996) έγραψε ότι *«θυμούμαι πολύ καλά τη συνάντηση την οποία είχαμε την 31η Ιανουαρίου του 1974, όταν με καλέσατε ως αρχηγός Ναυτικού για να μου εκφράσετε την επιθυμίαν σας να μεταφέρω εις τον κ. Κωνσταντίνο Καραμανλή τις προθέσεις σας για πολιτική αλλαγή. Ζωντανή παραμένει εις την μνήμη μου η συζήτηση την οποίαν είχαμε τότε. Συγκεκριμένα, μου είπατε: "Η πρόθεσίς μου είναι να προχωρήσω σε πολιτική αλλαγή, για να αποκαταστήσω τη Δημοκρατία, αλλά χρειάζεται προσοχή.*

«Την 20ην Ιουλίου 1974, η Τουρκία εισέβαλλε εις την Κύπρον, επωφελούμενη του πραξικοπήματος των συνταγματαρχών εναντίον του Αρχιεπισκόπου Μακαρίου και ισχυριζόμενη ότι σκοπός της επεμβάσεως ήτο η αποκατάστασις της νομιμότητος. Η νομιμότης όμως απεκατεστάθη μετά τρεις ημέρας εις την Κύπρον εις το πρόσωπο του κ. Κληρίδη και εις την Ελλάδα με την επιστροφή μου. ***Ο σκοπός επομένως της τουρκικής επεμβάσεως είχεν εκπληρωθεί και λογικώς η Τουρκία θα έπρεπε να αποσύρει τα στρατεύματά της από την Κύπρον…».***

(απόσπασμα επιστολής του «εθνάρχη» Κωνσταντίνου Καραμανλή προς τον πρωθυπουργό του τουρκικού κράτους Σουλεϊμάν Ντεμιρέλ, 19-6-1976, με την οποία νομιμοποιεί ευθέως τον Αττίλα 1)

«Ας δούμε, όμως, και το ρόλο του Αβέρωφ που είναι μέσα σε όλα. Και γεφυροποιός, και στο «Κίνημα του Ναυτικού». Και διπλωμάτης στη Ρώμη με άδεια του «καθεστώτος» και με τον Καραμανλή, και με τον Παπαδόπουλο, αλλά και με τον Ιωαννίδη. Και με τους Αμερικανούς, με τους Βρετανούς. Με όλους. Οι δραστηριότητες του Αβέρωφ παράγουν πολιτική εκείνα τα χρόνια. Στην πραγματικότητα είναι σύμβουλος της χούντας, αφανής και ενίοτε εμφανής, πολιτικός προστάτης του καθεστώτος, δεν τους περιφρονεί, συζητά μαζί τους, είναι ακριβώς αυτό που αποκαλείται: «Γεφυροποιός».

(Αντώνης Κακαράς, Αρχιπλοίαρχος ε.α., μέλος της Κίνησης για την Εθνική Άμυνα, φυλακισμένος για 15 μήνες στην περίοδο της χούντας)

Σύμφωνα με την υπουργική απόφαση 44/07.03.1975 του ***Ευάγγελου Αβέρωφ*** ανακοινώθηκε η αναστολή της ποινικής δίωξης κατά απάντων των υπευθύνων για την τουρκική εισβολή και κατοχή της Κύπρου, διότι κρίθηκε ότι «***ανακύπτει κίνδυνος να προκύψουν γεγονότα ικανά να διαταράξουν τας διεθνείς σχέσεις της Ελλάδος μετ' άλλων κρατών***».

Την υπουργική αυτή απόφαση «τίμησαν» δεόντως όλες ανεξαιρέτως οι μεταπολιτευτικές κυβερνήσεις· χαρακτηριστικό, άλλωστε είναι το πόρισμα της ΝΔ η οποία διά του Αναστάση Παπαληγούρα σημείωνε: «*Είναι γεγονός ότι δεν περιήλθε στα χέρια της επιτροπής στοιχείο που να αποδεικνύει την ενεργό ανάμειξη είτε της Βρετανίας είτε των ΗΠΑ, είτε του ΝΑΤΟ στην τραγωδία της Κύπρου. Η "μη ανάμειξη" όμως ισοδυναμεί με ανοχή της τουρκικής εισβολής και δημιουργεί έμμεσες ευθύνες*».

Και ο λόγος είναι απλός. Σ' αντίθετη περίπτωση δεν θα διαταράσσονταν μόνο «αι διεθνείς σχέσεις της Ελλάδος

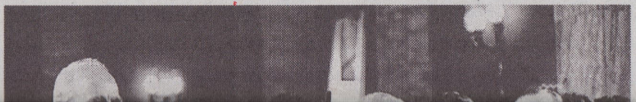
σης, μακαρίτης Γιάννης Κατσουρίδης. Εκεί που θα έγραφε η «Χαραυγή» για τους πραξικοπηματίες της Ελλάδας, έπρεπε να ήταν αρκετά προσεχτική, και παρ' όλες τις οδηγίες του καθοδηγητικού πυρήνα του ΑΚΕΛ, εξ' αιτίας της ύπαρξης γνήσιων δημοκρατικών πατριωτών συντακτών της, παρέβαιναν τις εντολές του και δημοσίευαν κριτικές, αυστηρές για τη χούντα των Αθηνών και το ρόλο της στην Κύπρο. ***Ορισμένα, αλλά βασικά, δεδομένα αποδεικνύουν ότι το ΑΚΕΛ δεν αγωνίστηκε ενάντια στην κύρια αιτία για το πραξικόπημα στην Κύπρο, δηλαδή τη χούντα των Αθηνών που τα πλοκάμια της έφταναν στην Κύπρο, αλλά σε ορισμένες περιπτώσεις συνεργάστηκε μαζί της […] Όλα τα στελέχη – μέλη της Κεντρικής Γραμματείας πήγαν στις πρεσβείες σοσιαλιστικών χωρών και κρύφτηκαν. Είναι ηλίου φαεινότερον ότι είναι μεγάλες οι ευθύνες της ηγεσίας του ΑΚΕΛ για το πραξικόπημα και ότι δεν πρέπει να πραξικοπηματολογεί για μικροκομματικούς σκοπούς. Πρέπει να κάμει αυτοκριτική η ηγεσία του ΑΚΕΛ και να δει τις ευθύνες της για να αντλήσει διδάγματα.*** *Μετά έγινε σε πέντε μέρες από το πραξικόπημα η τουρκική εισβολή με τα γνωστά επακόλουθα που έφεραν στον τόπο μας.* ***Η ηγετική ομάδα του ΑΚΕΛ χάρηκε, γιατί έγινε η τουρκική εισβολή, παρ' όλο που την καταδίκασε φραστικά, με ανακοίνωσή της. Χάρηκε και συχνά έκανε δεξιώσεις γιατί γλίτωσαν τη δολοφονία των στελεχών τους από τους πραξικοπηματίες» (Λ. Σκαλιστής,*** «Οι προσωπικές μου μαρτυρίες για το ρόλο του ΑΚΕΛ στο πραξικόπημα», εφημ. «ΣΗΜΕΡΙΝΗ» της 12ης Ιουλίου 1998).

Ας θυμηθούμε όμως την ***Ανακοίνωση της Προεδρίας της Ελληνικής Δημοκρατίας της 23ης Ιουλίου 1974***:

«Εν όψει των εξαιρετικών περιστάσεων υφ' ας τελεί η Πατρίς, αι Ένοπλοι Δυνάμεις απεφάσισαν όπως αναθέσουν την διακυβέρνησιν της χώρας εις πολιτικήν κυβέρνησιν.

»Προς τούτο ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας στρατηγός Φαίδων Γκιζίκης συνεκάλεσε σήμερον και ώραν 14ην εις σύσκεψιν τους κ. Παν. Κανελόπουλον, Γ. Αθανασιάδην-Νόβαν, Σπ. Μαρκεζίνην, Γ. Μαύρον, Π. Γαρουφαλιάν, Ευάγγελον Αβέρωφ-Τόσιτσα και Ξεν. Ζολώταν.

»Της συσκέψεως μετέχον επίσης ο αρχηγός των Ενόπλων Δυνάμεων Στρατηγός Γρηγόριος Μπονάνος, ο αρχηγός Στρατού Αντιστράτηγος Δ. Γαλατσάνος, ο αρχηγός του Ναυτικού Αντιναύαρχος Πέτρος Αραπάκης κι ο αρχηγός της Αεροπορίας Αλέξανδρος Παπανικολάου. Η σύσκεψις παρετάθη μέχρι τις 17:40 και επαναλήφθη την 20ην ώραν».

στις οποίες επικρατεί ο «εθνάρχης» *Κωνσταντίνος Καραμανλής*. Ποιος είναι ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας που τις επικυρώνει; Ο στρατηγός *Γκιζίκης*. Δηλαδή, μ' άλλα λόγια οι εκλογές στην πραγματικότητα έγιναν επί Χούντας, από το ίδιο το στρατιωτικό καθεστώς του *Γκιζίκη*, ο οποίος παρέμεινε στο αξίωμα του Προέδρου της Δημοκρατίας ακόμα ένα μήνα μετά τις πρώτες βουλευτικές εκλογές.

Όσο για τον *Γρηγόριο Μπονάνο*, που επέβλεπε προσωπικά την επιτυχή έκβαση του πραξικοπήματος ενάντια στον Μακάριο μαζί με τον *Ιωαννίδη*, αυτός παρέμεινε ακόμα περισσότερο στην θέση του Αρχηγού των Ενόπλων Δυνάμεων και συγκεκριμένα μέχρι τις 19 Αυγούστου 1974, επίσης ο *Γαλατσάνος* παρέμεινε Αρχηγός στο Στρατό Ξηράς μέχρι τις 19 Αυγούστου, ο *Παπανικολάου* Αρχηγός στην Πολεμική Αεροπορία μέχρι τις 23 Ιανουαρίου 1975 και ο *Αραπάκης* Αρχηγός στο Πολεμικό Ναυτικό μέχρι τις 8 Ιανουαρίου 1975. Ο τελευταίος, μάλιστα, είχε επιδιώξει και εξασφαλίσει επαφή με τον Κωνσταντίνο Καραμανλή ήδη από τα τέλη Ιανουαρίου του 1974 και είναι εκείνος που προτείνει τον Καραμανλή και όχι τον *Παναγιώτη Κανελλόπουλο, που, όντας πρωθυπουργός της χώρας την 21η Απριλίου 1967, είχε ανατραπεί και συλληφθεί από τους συνταγματάρχες και τον οποίο πρότειναν για την πρωθυπουργία άλλοι στρατιωτικοί και πολιτικοί παράγοντες.*

Ο Μανώλης Κεφαλογιάννης, παλιός υπουργός της ΕΡΕ και της Ν.Δ., σε επιστολή του προς τον Πέτρο Αραπάκη (27.6.1996) έγραψε ότι «*θυμούμαι πολύ καλά τη συνάντηση την οποία είχαμε την 31η Ιανουαρίου του 1974, όταν με καλέσατε ως αρχηγός Ναυτικού για να μου εκφράσετε την επιθυμίαν σας να μεταφέρω εις τον κ. Κωνσταντίνο Καραμανλή τις προθέσεις σας για πολιτική αλλαγή. Ζωντανή παραμένει εις την μνήμη μου η συζήτηση την οποίαν είχαμε τότε. Συγκεκριμένα, μου είπατε: "Η πρόθεσίς μου είναι να προχωρήσω σε πολιτική αλλαγή, για να αποκαταστήσω τη Δημοκρατία, αλλά χρειάζεται προσοχή. Η αλλαγή πρέπει να γίνει διά των Ενόπλων Δυνάμεων, για να μη χυθεί αίμα". Αμέσως σας απάντησα: "Αυτό θέλουμε και εμείς, και προπαντός να μη χυθεί αίμα"*».

Το σχέδιο εξελίσσεται στην συνέχεια κατά γράμμα.

Ο Καραμανλής σαν έτοιμος από καιρό απευθύνεται στις 16 Ιουλίου μόλις μια ημέρα μετά την εκδήλωση του πραξικοπήματος στην Κύπρο με φιλικότατο τρόπο «*προς τας Ενόπλους Δυνάμεις της χώρας*», δηλώνοντας ότι επιβαλλόταν «*η αποκατάστασις της δημοκρατικής ομαλότητος*» στην Ελλάδα και την Κύπρο και γι' αυτόν τον σκοπό έθετε τον εαυτόν του «*εις την διάθεσιν της χώρας*», τονίζοντας μάλιστα ότι «*Η Ιστορία διδάσκει ότι αι εθνικαί κρίσεις οδηγούν συνήθως σε συμφορές. Υπάρχουν όμως και περιπτώσεις που μια εθνική κρίσις ημπορεί να αφυπνίσει τας συνειδήσεις και να γίνει αφετηρία μιας πολιτικής και ηθικής αναγεννήσεως ενός λαού. Εύχομαι και ελπίζω ότι κατά*

«Ας δούμε, όμως, και το ρόλο του Αβέρωφ που είναι μέσα σε όλα. Και γεφυροποιός, και στο «Κίνημα του Ναυτικού». Και διπλωμάτης στη Ρώμη με άδεια του «καθεστώτος» και με τον Καραμανλή, και με τον Παπαδόπουλο, αλλά και με τον Ιωαννίδη. Και με τους Αμερικανούς, με τους Βρετανούς. Με όλους. Οι δραστηριότητες του Αβέρωφ παράγουν πολιτική εκείνα τα χρόνια. Στην πραγματικότητα είναι σύμβουλος της χούντας, αφανής και ενίοτε εμφανής, πολιτικός προστάτης του καθεστώτος, δεν τους περιφρονεί, συζητά μαζί τους, είναι ακριβώς αυτό που αποκαλείται: «Γεφυροποιός».

(Αντώνης Κακαράς, Αρχιπλοίαρχος ε.α., μέλος της Κίνησης για την Εθνική Άμυνα, φυλακισμένος για 15 μήνες στην περίοδο της χούντας)

Σύμφωνα με την υπουργική απόφαση 44/07.03.1975 του ***Ευάγγελου Αβέρωφ*** ανακοινώθηκε η αναστολή της ποινικής δίωξης κατά απάντων των υπευθύνων για την τουρκική εισβολή και κατοχή της Κύπρου, διότι κρίθηκε ότι «***ανακύπτει κίνδυνος να προκύψουν γεγονότα ικανά να διαταράξουν τας διεθνείς σχέσεις της Ελλάδος μετ' άλλων κρατών***».

Την υπουργική αυτή απόφαση «τίμησαν» δεόντως όλες ανεξαιρέτως οι μεταπολιτευτικές κυβερνήσεις· χαρακτηριστικό, άλλωστε είναι το πόρισμα της ΝΔ η οποία διά του Αναστάση Παπαληγούρα σημειώνε: «*Είναι γεγονός ότι δεν περιήλθε στα χέρια της επιτροπής στοιχείο που να αποδεικνύει την ενεργό ανάμειξη είτε της Βρετανίας είτε των ΗΠΑ, είτε του ΝΑΤΟ στην τραγωδία της Κύπρου. Η "μη ανάμειξη" όμως ισοδυναμεί με ανοχή της τουρκικής εισβολής και δημιουργεί έμμεσες ευθύνες*».

Και ο λόγος είναι απλός. Σ' αντίθετη περίπτωση δεν θα διαταράσσονταν μόνο «*οι διεθνείς σχέσεις της Ελλάδος μετ' άλλων κρατών*», αλλά θα γκρεμιζόταν συθέμελα ο «μύθος της μεταπολίτευσης», που κατασκευάστηκε και επιβλήθηκε από το κομματικό σύστημα στο σύνολό του, συμπεριλαμβανομένων φυσικά των αριστερών κομμάτων Κύπρου και Ελλάδος.

Σύμφωνα με τον Λάζαρο Σκαλιστή πρώην μέλος της Κ.Ε. του ΑΚΕΛ:

«Θυμούμαι πολύ καλά ότι το ΑΚΕΛ εμπόδιζε το δημοσιογραφικό του όργανο, τη «Χαραυγή», να μιλά και να γράφει για τους «μαύρους» συνταγματάρχες της Αθήνας, για να μην τους προκαλούν, όπως έλεγε ο μακαρίτης Γ.Γ. του ΑΚΕΛ Παπαϊωάννου, και ο υπεύθυνος της επαγρύπνη- ***σκοπούς. Πρέπει να κάμει αυτοκριτική η ηγεσία του ΑΚΕΛ και να δει τις ευθύνες της για να αντλήσει διδάγματα****. Μετά έγινε σε πέντε μέρες από το πραξικόπημα η τουρκική εισβολή με τα γνωστά επακόλουθα που έφεραν στον τόπο μας.* ***Η ηγετική ομάδα του ΑΚΕΛ χάρηκε, γιατί έγινε η τουρκική εισβολή, παρ' όλο που την καταδίκασε φραστικά, με ανακοίνωσή της. Χάρηκε και συχνά έκανε δεξιώσεις γιατί γλίτωσαν τη δολοφονία των στελεχών τους από τους πραξικοπηματίες» (Λ. Σκαλιστής,*** «Οι προσωπικές μου μαρτυρίες για το ρόλο του ΑΚΕΛ στο πραξικόπημα», εφημ. «ΣΗΜΕΡΙΝΗ» της 12ης Ιουλίου 1998).

Ας θυμηθούμε όμως την ***Ανακοίνωση της Προεδρίας της Ελληνικής Δημοκρατίας της 23ης Ιουλίου 1974***:

«Εν όψει των εξαιρετικών περιστάσεων υφ' ας τελεί η Πατρίς, αι Ένοπλοι Δυνάμεις απεφάσισαν όπως αναθέσουν την διακυβέρνησιν της χώρας εις πολιτικήν κυβέρνησιν.

»Προς τούτο ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας στρατηγός Φαίδων Γκιζίκης συνεκάλεσε σήμερον και ώραν 14ην εις σύσκεψιν τους κ. Παν. Κανελόπουλον, Γ. Αθανασιάδην-Νόβαν, Σπ. Μαρκεζίνην, Γ. Μαύρον, Π. Γαρουφαλιάν, Ευάγγελον Αβέρωφ-Τόσιτσα και Ξεν. Ζολώταν.

»Της συσκέψεως μετέσχον επίσης ο αρχηγός των Ενόπλων Δυνάμεων Στρατηγός Γρηγόριος Μπονάνος, ο αρχηγός Στρατού Αντιστράτηγος Δ. Γαλατσάνος, ο αρχηγός του Ναυτικού Αντιναύαρχος Πέτρος Αραπάκης κι ο αρχηγός της Αεροπορίας Αλέξανδρος Παπανικολάου. Η σύσκεψις παρετάθη μέχρι τις 17:40 και επαναλήφθη την 20ην ώραν».

Στις 17 Νοεμβρίου 1974 πραγματοποιούνται εκλογές, εξασφαλίσει επαφή με τον Κωνσταντίνο Καραμανλή ήδη από τα τέλη Ιανουαρίου του 1974 και είναι εκείνος που προτείνει τον Καραμανλή και όχι τον *Παναγιώτη Κανελλόπουλο, που, όντας πρωθυπουργός της χώρας την 21η Απριλίου 1967, είχε ανατραπεί και συλληφθεί από τους συνταγματάρχες και τον οποίο πρότειναν για την πρωθυπουργία άλλοι στρατιωτικοί και πολιτικοί παράγοντες.*

Ο Μανώλης Κεφαλογιάννης, παλιός υπουργός της ΕΡΕ και της Ν.Δ., σε επιστολή του προς τον Πέτρο Αραπάκη (27.6.1996) έγραψε ότι *«θυμούμαι πολύ καλά τη συνάντηση την οποία είχαμε την 31η Ιανουαρίου του 1974, όταν με καλέσατε ως αρχηγός Ναυτικού για να μου εκφράσετε την επιθυμίαν σας να μεταφέρω εις τον κ. Κωνσταντίνο Καραμανλή τις προθέσεις σας για πολιτική αλλαγή. Ζωντανή παραμένει εις την μνήμη μου η συζήτηση την οποίαν είχαμε τότε. Συγκεκριμένα, μου είπατε: "Η πρόθεσίς μου είναι να προχωρήσω σε πολιτική αλλαγή, για να αποκαταστήσω τη Δημοκρατία, αλλά χρειάζεται προσοχή. Η αλλαγή πρέπει να γίνει διά των Ενόπλων Δυνάμεων, για να μη χυθεί αίμα". Αμέσως σας απάντησα: "Αυτό θέλουμε και εμείς, και προπαντός να μη χυθεί αίμα"».*

Το σχέδιο εξελίσσεται στην συνέχεια κατά γράμμα.

Ο Καραμανλής σαν έτοιμος από καιρό απευθύνεται στις 16 Ιουλίου μόλις μια ημέρα μετά την εκδήλωση του πραξικοπήματος στην Κύπρο με φιλικότατο τρόπο «*προς τας Ενόπλους Δυνάμεις της χώρας*», δηλώνοντας ότι επιβαλλόταν «*η αποκατάστασις της δημοκρατικής ομαλότητος*» στην Ελλάδα και την Κύπρο και γι' αυτόν τον σκοπό έθετε τον εαυτόν του «*εις την διάθεσιν της χώρας*», τονίζοντας μάλιστα ότι «*Η Ιστορία διδάσκει ότι αι εθνικαί κρίσεις οδηγούν συνήθως σε συμφορές. Υπάρχουν όμως και περιπτώσεις που μια εθνική κρίσις ημπορεί να αφυπνίσει τας συνειδήσεις και να γίνει αφετηρία μιας πολιτικής και ηθικής αναγεννήσεως ενός λαού. Εύχομαι και ελπίζω ότι κατά τον ευλογημένον αυτόν τρόπο θα τερματισθεί η σημερινή περιπέτεια του Έθνους*».

Ο «ελευθερωτής» και «μεσσίας» εκ των Παρισίων όπου επιβεβαιωμένα πλέον συνάντησε σε μυστική συνάντηση τον Κίσσινγκερ και τον Ετσεβίτ, νομιμοποιούσε και τον Αττίλα ΙΙ με την περίφημη δήλωση του στις 14 Αυγούστου 1974, (κατά τη διάρκεια μάλιστα του Αττίλα ΙΙ): «***Η Κύπρος κείται μακράν***».

Η «λύση» Καραμανλή, λοιπόν, επιβλήθηκε ως η πιο εν-

συνέχεια στη σελ. 5

συνέχεια από τη σελ. 2

αλήθεια, ο Αλέξης Τσίπρας»; (Εφημερίδα των Συντακτών, 9-5-2016)

Η προβολή της ταινίας Joker μπέρδεψε ακόμη περισσότερο τα πράγματα, αφού ο Τσίπροβιτς όχι μόνο δεν έχει σταματήσει να χασκογελάει, αλλά φαίνεται να βρίσκεται σε μια βαθιά διανοητική σύγχυση.

Στο προσωπικό του twitter μεταξύ άλλων έγραψε:

«*Πέραν της μοναδικής ερμηνείας του Χοακίν Φίνιξ, η ταινία καταπιάνεται με δυο πολύ καυτά κοινωνικά ζητήματα. Την ψυχική νόσο και το μπούλινγκ απέναντι στους ασθενείς και ταυτόχρονα τη συστημική ταξική αδικία. Την αδικία που γεννά το ταξικό μίσος και κάποια στιγμή την εξέγερση των από κάτω, σε ένα καλοδουλεμένο κοινωνικό οικονομικό και μιντιακό σύστημα, που παρά τη συντονισμένη προσπάθειά του να παράξει κοινωνικό αυτοματισμό και συγκρούσεις μεταξύ των κοινωνικών ομάδων που ελέγχει, κάποια στιγμή χάνει τον έλεγχο*».

Εδώ δείχνει ότι κατάλαβε έστω τα στοι-

δολογίας που εκπλήσσει και τον πλέον μυημένο με την περίπτωσή του.

Βρισκόμενος στην Κρήτη μιλώντας σε μία μεγάλη βεράντα για τον «ηλεκτρονικό ΣΥΡΙΖΑ» και το πόσο έχει αλλάξει τη ζωή μας το κινητό τηλέφωνο, αφού πρώτα έκανε την μεγάλη ανακάλυψη την οποία και ανακοίνωσε στους τυχερούς παρευρισκόμενους, ότι δηλαδή «από αυτό ενημερωνόμαστε, με αυτό επικοινωνούμε» μετά πραγματικά ξέφυγε.

Κάποια στιγμή παίρνει το κινητό από τα χέρια του *Παυλάρα Πολάκη* λέγοντας:

«*Από αυτό το μαραφέτι, που ο Παύλος, καμιά φορά πληκτρολογεί αργά κάθε βράδυ και βάζει "μπουρλότο" –και εσείς, πατάτε "like" τού δίνετε θάρρος και συνεχίζει (σ.σ. γέλια)– θέλουμε να δημιουργήσουμε μία νέα δυνατότητα, αξιοποιώντας την τεχνολογία, σχέσεις του μέλους με το κόμμα. Ξεκινήσαμε, λοιπόν, μία διαδικασία μαζικών ηλεκτρονικών εγγραφών στο ΣΥΡΙΖΑ. Είναι λίγο περίεργο το όνομα γιατί, στα αγγλικά μπαίνει μπροστά το "Αι", το "i", από το internet. Δεν είναι 'κανας Άγιος και να τον λέμε "Αη ΣΥΡΙΖΑ*».

Φθάνει. Έλεος.

Χίλιες φορές να γυρίσουμε στην Δεξιά του '50...

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΠΡΩΗΝ ΑΡΧΙ-ΚΥΠΑΤΖΗ ΣΤΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΠΑΛΑΤΙ...

«*Το θείο παίζει μπιλιάρδο με την τύχη των ανθρώπων*».

Μ' αυτή την φιλοσοφική, αλλά και γενικότερα πολύ ψαγμένη, ρήση επέλεξε να ξεκινήσει την συνέντευξή του στην εκπομπή «*Ενώπιος Ενωπίω*» του *Νι-κολάου Χατζηνι-κολάου*, (τον οποίο από τούδε και στο εξής χάριν συντομίας και όχι μόνο θα ονο-

Απλός πολίτης, δηλαδή σαν κάθε περαστικό που κοιτάζει μια βιτρίνα, ή έναν ποδηλάτη, που βολτάρει αμέριμνος στην εξοχή, σαν μια ήσυχη μητέρα και νοικοκυρά, σαν τον ταχυδρόμο ο οποίος σιγοσφυρίζοντας ευδιάθετος ρίχνει τους λογαριασμούς στα γραμματοκιβώτια. Απλός, αλλά, απερίσκεπτος. Σαν μικρό παιδί, που τρώει μερικά ζαχαρωτά παραπάνω, που ρίχνει βολές με το φυσοκάλαμο σημαδεύοντας άλλα παιδάκια, που αρχίζουν με την σειρά τους να τα κυνηγούν ή και να του ρίχνουν πετρούλες.

Απερίσκεπτος και λιγουλάκι άτακτος. Αλλά μέχρι εκεί.

Θέλετε, μήπως, να θυμηθούμε τι έκαναν στο Βυζάντιο, σ' όσους είχαν αυτοκρατορική καταγωγή, οι αντίζηλοί τους για να πάρουν την εξουσία; Έκοβαν μύτες, τύφλωναν τους διαδόχους, ευνούχιζαν άλλους, δηλαδή, μ' άλλα λόγια, η αυτοκρατορική αυλή ήταν ένας πραγματικός παιχνιδότοπος για αριβίστες, αδίστακτους συνωμότες, και κάθε λογής ιντριγκαδόρους, όπως η αυτοκράτειρα Θεοφανώ που έντυσε γυναίκες τους δολοφόνους και τους έμπασε στα διαμερίσματά της, όπου ήταν σίγουρη ότι δεν θα έψαχναν οι φρουροί του συζύγου της, ο οποίος κάτι είχε μυριστεί για το σχέδιο, που εξυφαινόταν εναντίον του.

Μην ξεφεύγουμε, όμως, και ας επιστρέψουμε στις μικρές απολαύσεις της ζωής.

«Οι φίλοι μου στην ΝΔ με πίεζαν να γίνω υπουργός του ΣΥΡΙΖΑ».

Τα παλιόπαιδα αυτοί φταίνε.

Πόσο εύκολο, όμως, είναι τελικά να παρασυρθεί κάποιος από τις παλιοπαρέες!!! Που στην αρχή δείχνουν αθώες, απονήρευτες, άδολες, ρομαντικές. Και πόσο εύκολο είναι να καταλήξει κάποιος να γίνει υπουργός στον Συριζα, χωρίς σχεδόν να το καταλάβει, από την μια μέρα στην άλλη.

Ο Κολάου-κολάου έσκυψε το κεφάλι του προβληματισμένος, ποιοι να είναι αυτοί οι

να μαθαίνεις, καθένας συνταξιούχος, που μένει στην γειτονία του πατερούλη *Αλεξέι* μπορεί να γίνει υπουργός.

Τώρα αν τυγχάνει και πρώην εισαγγελέας και αρχικυπατζής δεξιάς κυβέρνησης ακόμα καλύτερα.

Όμως, ας γυρίσουμε και πάλι στον ύποπτο ρόλο, που έπαιξαν αυτοί οι φίλοι που σε παρασύρουν στην άβυσσο, δίχως να το καταλάβεις.

«*Ο ΣΥΡΙΖΑ και ο Τσίπρας κάλπαζαν προς την εξουσία και πολλοί έλεγαν ότι "έρχεται η καταστροφή του κόσμου". Επειδή είχα πολλούς φίλους, όλοι οι φίλοι μου και από την ΝΔ, ζώντα και τεθνεώτα στελέχη, μου έλεγαν να αποδεχθώ την πρόταση*».

Εδώ το πράγμα σοβαρεύει, ή μάλλον παρασοβαρεύει.

Δηλαδή ζώντα και τεθνεώτα στελέχη της ΝΔ έδιναν τέτοιες συμβουλές; Δηλαδή η εντολή ήρθε ακόμα και από το βασίλειο των νεκρών;

Εδώ ο Κολάου-Κολάου κόλλησε εντελώς, πάγωσε, σκιάχτηκε κιόλας λιγάκι, αγριεύτηκε και κοίταξε με άλλη ματιά τον συνομιλητή του, που τώρα πια φαινόταν περισσότερο τρομακτικός με την καμπούρα του να συμβολίζει πια κάτι απροσδιόριστα απόκοσμο, αλλόκοτο, πέρα από τα ανθρώπινα.

Ο Κολάου-κολάου ένιωσε ένα ρίγος να διαπερνάει την σπονδυλική του στήλη· μετά από αυτήν την αποκάλυψη ήθελε να τελειώνει άρον άρον την συνέντευξη, αλλά έπρεπε να λάμψει ολόκληρη η αλήθεια, όπως πάντα άλλωστε, και επέμεινε να ρωτά παρ' ότι ήξερε ότι δεν θα πάρει απάντηση, εάν υπήρξαν υψηλόβαθμα στελέχη της ΝΔ, που τον παρότρυναν να γίνει υπουργός του ΣΥΡΙΖΑ.

Ο Κολάου-κολάου τότε άκουσε τον «παρασυρμένο» από τους φίλους του Παπαγγελόπουλο να λέει ότι τυχόν απάντηση του θα πυροδοτήσει σενάρια για «*παρά-*

Η προβολή της ταινίας Joker μπέρδεψε ακόμη περισσότερο τα πράγματα, αφού ο Τσίπροβιτς όχι μόνο δεν έχει σταματήσει να χασκογελάει, αλλά φαίνεται να βρίσκεται σε μια βαθιά διανοητική σύγχυση.

Στο προσωπικό του twitter μεταξύ άλλων έγραψε:

«Πέραν της μοναδικής ερμηνείας του Χοακίν Φίνιξ, η ταινία καταπιάνεται με δυο πολύ καυτά κοινωνικά ζητήματα. Την ψυχική νόσο και το μπούλινγκ απέναντι στους ασθενείς και ταυτόχρονα τη συστημική ταξική αδικία. Την αδικία που γεννά το ταξικό μίσος και κάποια στιγμή την εξέγερση των από κάτω, σε ένα καλοδουλεμένο κοινωνικό οικονομικό και μιντιακό σύστημα, που παρά τη συντονισμένη προσπάθειά του να παράξει κοινωνικό αυτοματισμό και συγκρούσεις μεταξύ των κοινωνικών ομάδων που ελέγχει, κάποια στιγμή χάνει τον έλεγχο».

Εδώ δείχνει ότι κατάλαβε έστω τα στοιχειώδη. Αμ, δε! Διαβάστε τί δήλωσε λίγο αργότερα επιτιθέμενος στον Άδωνι Γεωργιάδη.

«Δεν ντρέπεστε να γίνεστε εδώ και χρόνια ο Τζόκερ της ελληνικής πολιτικής σκηνής; Δεν ντραπήκατε να πείτε σε ελβετικό τηλεοπτικό σταθμό ότι η εταιρεία δωροδοκούσε πολιτικούς, αλλά έσωζε και ζωές; Δεν ντραπήκατε να βγείτε μετά και να πείτε ότι τελικά εμένα εννοούσατε και τον Πολάκη; Και μετά σε λιγότερο από μία ώρα τα μαζέψατε άρον- άρον... Δεν ντραπήκατε να κάνετε όλα αυτά, θα ντραπείτε τώρα να κάνετε εξυπηρετήσεις συμφερόντων;».

Δυο λεπτά. Εάν ο Γεωργιάδης είναι ο *Joker* της ελληνικής πολιτικής σκηνής τότε

μερωνόμαστε, με αυτό επικοινωνούμε» μετά πραγματικά έφυγε.

Κάποια στιγμή παίρνει το κινητό από τα χέρια του *Παυλάρα Πολάκη* λέγοντας:

«Από αυτό το μαραφέτι, που ο Παύλος, καμιά φορά πληκτρολογεί αργά κάθε βράδυ και βάζει "μπουρλότο" –και εσείς, πατάτε "like" τού δίνετε θάρρος και συνεχίζει (σ.σ. γέλια)– θέλουμε να δημιουργήσουμε μία νέα δυνατότητα, αξιοποιώντας την τεχνολογία, σχέσεις του μέλους με το κόμμα. Ξεκινήσαμε, λοιπόν, μία διαδικασία μαζικών ηλεκτρονικών εγγραφών στο ΣΥΡΙΖΑ. Είναι λίγο περίεργο το όνομα γιατί, στα αγγλικά μπαίνει μπροστά το "Αι", το "i", από το internet. Δεν είναι 'κανας Άγιος και να τον λέμε "Αη ΣΥΡΙΖΑ».

Φθάνει. Έλεος.

Χίλιες φορές να γυρίσουμε στην Δεξιά του '50...

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΠΡΩΗΝ ΑΡΧΙ-ΚΥΠΑΤΖΗ ΣΤΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΠΑΛΑΤΙ...

«Το θείο παίζει μπιλιάρδο με την τύχη των ανθρώπων».

Μ' αυτή την φιλοσοφική, αλλά και γενικότερα πολύ ψαγμένη, ρήση επέλεξε να ξεκινήσει την συνέντευξή του στην εκπομπή *«Ενώπιος Ενωπίω»* του *Νι-κολάου Χατζηνι-κολάου*, (τον οποίο από τούδε και στο εξής χάριν συντομίας και όχι μόνο θα ονομάζουμε *Κολάου-κολάου*) στον ΑΝΤ1, ο *Δημήτρης Παπαγγελόπουλος*, καλεσμένος για να τα πει ντόμπρα και σταράτα, απλός και αυτός μέσα στην απλότητά του.

Τα ερωτήματα του *Κολάου-κολάου* πολλά και καίρια.

Πώς βρέθηκε παρ' ολίγον αλεσμένος από τις μυλόπετρες της πολιτικής, μπλεγμένος «άθελά» του σε ίντριγκες, συνωμοσίες, πλεκτάνες, κρυμμένος πίσω από τις βαριές κουρτίνες του αριστερού παλατιού, κατηγορούμενος πλέον ότι ραδιουργούσε για να εγκαθιδρυθεί η εκατονταετής βασιλεία του *Αλεξέι Τσίπροβιτς του Πορφυρογέννητου*, ξεμπερδεύοντας μια και καλή με τους πολιτικούς του αντιπάλους;

οντας άλλα παιδάκια, που αρχίζουν με την σειρά τους να το κυνηγούν ή και να του ρίχνουν πετρούλες.

Απερίσκεπτος και λιγουλάκι άτακτος. Αλλά μέχρι εκεί.

Θέλετε, μήπως, να θυμηθούμε τι έκαναν στο Βυζάντιο, σ' όσους είχαν αυτοκρατορική καταγωγή, οι αντίζηλοί τους για να πάρουν την εξουσία; Έκοβαν μύτες, τύφλωναν τους διαδόχους, ευνούχιζαν άλλους, δηλαδή, μ' άλλα λόγια, η αυτοκρατορική αυλή ήταν ένας πραγματικός παιχνιδότοπος για αριβίστες, αδίστακτους συνωμότες, και κάθε λογής ιντριγκαδόρους, όπως η αυτοκράτειρα Θεοφανώ που έντυσε γυναίκες τους δολοφόνους και τους έμπασε στα διαμερίσματά της, όπου ήταν σίγουρη ότι δεν θα έψαχναν οι φρουροί του συζύγου της, ο οποίος κάτι είχε μυριστεί για το σχέδιο, που εξυφαινόταν εναντίον του.

Μην ξεφεύγουμε, όμως, και ας επιστρέψουμε στις μικρές απολαύσεις της ζωής.

«Οι φίλοι μου στην ΝΔ με πίεζαν να γίνω υπουργός του ΣΥΡΙΖΑ».

Τα παλιόπαιδα αυτοί φταίνε.

Πόσο εύκολο, όμως, είναι τελικά να παρασυρθεί κάποιος από τις παλιοπαρέες!!! Που στην αρχή δείχνουν αθώες, απονήρευτες, άδολες, ρομαντικές. Και πόσο εύκολο είναι να καταλήξει κάποιος να γίνει υπουργός στον Συριζα, χωρίς σχεδόν να το καταλάβει, από την μια μέρα στην άλλη.

Ο Κολάου-κολάου έσκυψε το κεφάλι του προβληματισμένος, ποιοι να είναι αυτοί οι φίλοι σκέφθηκε, να ρωτήσω, να μην ρωτήσω, μήπως να προσέξω μη τυχόν και τον πιέσω παραπάνω από ότι συμφωνήσαμε, αλλά να μην το ξεφτιλίσουμε τελείως και δεν κρύβεται με τίποτα ότι πρόκειται για μιαν ακόμη συνέντευξη κουρελού...

Πώς, λοιπόν, ξεκίνησαν όλα;

«Δεν υπήρξα ποτέ ενταγμένος σε κόμματα. Έχω πολλούς φίλους στην ΝΔ. Η συγκυρία το έφερε και μόλις συνταξιοδοτήθηκα, έμεινα δίπλα στο πατρικό σπίτι του Τσίπρα. Η πρόταση του Τσίπρα να γίνω υπουργός ήταν πολύ τιμητική, αλλά δεν ήθελα να εμπλακώ στην πολιτική, είχα επιφυλάξεις», είπε ο κ. Παπαγγελόπουλος λύνοντας το μυστήριο.

Τώρα εξηγούνται όλα.

«Ο ΣΥΡΙΖΑ και ο Τσίπρας κάλπαζαν προς την εξουσία και πολλοί έλεγαν ότι "έρχεται η καταστροφή του κόσμου". Επειδή είχα πολλούς φίλους, όλοι οι φίλοι μου και από την ΝΔ, ζώντα και τεθνεώτα στελέχη, μου έλεγαν να αποδεχθώ την πρόταση».

Εδώ το πράγμα σοβαρεύει, ή μάλλον παρασοβαρεύει.

Δηλαδή ζώντα και τεθνεώτα στελέχη της ΝΔ έδιναν τέτοιες συμβουλές; Δηλαδή η εντολή ήρθε ακόμα και από το βασίλειο των νεκρών;

Εδώ ο Κολάου-Κολάου κόλλησε εντελώς, πάγωσε, σκιάχτηκε κιόλας λιγάκι, αγριεύτηκε και κοίταξε με άλλη ματιά τον συνομιλητή του, που τώρα πια φαινόταν περισσότερο τρομακτικός με την καμπούρα του να συμβολίζει πια κάτι απροσδιόριστα απόκοσμο, αλλόκοτο, πέρα από τα ανθρώπινα.

Ο Κολάου-κολάου ένιωσε ένα ρίγος να διαπερνάει την σπονδυλική του στήλη· μετά από αυτήν την αποκάλυψη ήθελε να τελειώνει άρον άρον την συνέντευξη, αλλά έπρεπε να λάμψει ολόκληρη η αλήθεια, όπως πάντα άλλωστε, και επέμεινε να ρωτά παρ' ότι ήξερε ότι δεν θα πάρει απάντηση, εάν υπήρξαν υψηλόβαθμα στελέχη της ΝΔ, που τον παρότρυναν να γίνει υπουργός του ΣΥΡΙΖΑ.

Ο Κολάου-κολάου τότε άκουσε τον «παρασυρμένο» από τους φίλους του Παπαγγελόπουλο να λέει ότι τυχόν απάντηση του θα πυροδοτήσει σενάρια για *«παράγκες της ΝΔ στον ΣΥΡΙΖΑ»* κι αυτό είναι κάτι που δεν θα ήθελε βεβαίως-βεβαίως, παρ' ότι ιδεολογικοπολιτικά δεν είναι ούτε ΣΥΡΙΖΑ ούτε ΝΔ, αλλά *«ένας άνθρωπος ελεύθερος»*.

Σαν να λέμε ένα ελεύθερο πουλί.

Δηλαδή, εάν βέβαια καταλάβαμε καλά, οι παράγκες της ΝΔ στον Συριζα υπήρχαν και εξακολουθούν να υπάρχουν, αλλά είναι άλλο πράγμα να τις ονοματίζουν οι άμεσα εμπλεκόμενοι σαν τον Παπαγγελόπουλο, που προτιμά να μένει στο παιχνίδι εκβιάζοντας (;;;) την στήριξή τους. Να μην ξεσπάσει και κανένας εσωτερικός καυγάς στην ΝΔ, τώρα ξαφνικά.

Το θέλουν οι ενδιαφερόμενοι; Μάλλον δεν το θέλουν.

ται σε μια βαθιά διανοητική σύγχυση.

Στο προσωπικό του twitter μεταξύ άλλων έγραψε:

«Πέραν της μοναδικής ερμηνείας του Χοακίν Φίνιξ, η ταινία καταπιάνεται με δυο πολύ καυτά κοινωνικά ζητήματα. Την ψυχική νόσο και το μπούλινγκ απέναντι στους ασθενείς και ταυτόχρονα τη συστημική ταξική αδικία. Την αδικία που γεννά το ταξικό μίσος και κάποια στιγμή την εξέγερση των από κάτω, σε ένα καλοδουλεμένο κοινωνικό οικονομικό και μιντιακό σύστημα, που παρά τη συντονισμένη προσπάθειά του να παράξει κοινωνικό αυτοματισμό και συγκρούσεις μεταξύ των κοινωνικών ομάδων που ελέγχει, κάποια στιγμή χάνει τον έλεγχο».

Εδώ δείχνει ότι κατάλαβε έστω τα στοιχειώδη. Αμ, δε! Διαβάστε τί δήλωσε λίγο αργότερα επιτιθέμενος στον Άδωνι Γεωργιάδη.

«Δεν ντρέπεστε να γίνεστε εδώ και χρόνια ο Τζόκερ της ελληνικής πολιτικής σκηνής; Δεν ντραπήκατε να πείτε σε ελβετικό τηλεοπτικό σταθμό ότι η εταιρεία δωροδοκούσε πολιτικούς, αλλά έσωζε και ζωές; Δεν ντραπήκατε να βγείτε μετά και να πείτε ότι τελικά εμένα εννοούσατε και τον Πολάκη; Και μετά σε λιγότερο από μία ώρα τα μαζέψατε άρον- άρον... Δεν ντραπήκατε να κάνετε όλα αυτά, θα ντραπείτε τώρα να κάνετε εξυπηρετήσεις συμφερόντων;».

Δυο λεπτά. Εάν ο Γεωργιάδης είναι ο *Joker* της ελληνικής πολιτικής σκηνής τότε αυτομάτως είναι εκείνος που δέχεται το άγριο μπούλινγκ και υφίσταται τη συστημική ταξικά αδικία, που γεννά το ταξικό του μίσος και πυροδοτεί κάποια στιγμή την εξέγερση των από κάτω ενάντια σ' ένα καλοδουλεμένο κοινωνικό οικονομικό και μιντιακό σύστημα. Ρε τον Άδωνι. Και δεν του φαινόταν.

Ο *Τσίπροβιτς*, όμως, βρίσκεται σ' ένα πραγματικό ντελίριο ακατάσχετης μπουρ- Φθάνει. Έλεος.

Χίλιες φορές να γυρίσουμε στην Δεξιά του '50...

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΠΡΩΗΝ ΑΡΧΙ-ΚΥΠΑΤΖΗ ΣΤΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΠΑΛΑΤΙ...

«Το θείο παίζει μπιλιάρδο με την τύχη των ανθρώπων».

Μ' αυτή την φιλοσοφική, αλλά και γενικότερα πολύ ψαγμένη, ρήση επέλεξε να ξεκινήσει την συνέντευξή του στην εκπομπή *«Ενώπιος Ενωπίω»* του *Νι-κολάου Χατζηνι-κολάου*, (τον οποίο από τούδε και στο εξής χάριν συντομίας και όχι μόνο θα ονομάζουμε *Κολάου-κολάου*) στον ΑΝΤ1, ο *Δημήτρης Παπαγγελόπουλος*, καλεσμένος για να τα πει ντόμπρα και σταράτα, απλός και αυτός μέσα στην απλότητά του.

Τα ερωτήματα του *Κολάου-κολάου* πολλά και καίρια.

Πώς βρέθηκε παρ' ολίγον αλεσμένος από τις μυλόπετρες της πολιτικής, μπλεγμένος «άθελά» του σε ίντριγκες, συνομωσίες, πλεκτάνες, κρυμμένος πίσω από τις βαριές κουρτίνες του αριστερού παλατιού, κατηγορούμενος πλέον ότι ραδιουργούσε για να εγκαθιδρυθεί η εκατονταετής βασιλεία του *Αλεξέι Τσίπροβιτς του Πορφυρογέννητου*, ξεμπερδεύοντας μια και καλή με τους πολιτικούς του αντιπάλους;

Η απάντησή του έκοψε την ανάσα του Κολάου-κολάου και όλων όσων παρακολουθούσαν, ούτως ή άλλως με κομμένη την ανάσα, την πολυαναμενόμενη συνέντευξη του πρώην αρχικυπατζή.

«Παραμένω απλός πολίτης, δεν πολιτεύτηκα. Είμαι ένας συνηθισμένος άνθρωπος και αυτό με οδηγεί σε απερισκεψίες, μου αρέσουν οι μικρές απολαύσεις της ζωής, έχω πολλούς φίλους και αρκετούς εχθρούς».

στα διαμερίσματα της, όπου ήταν σίγουρη ότι δεν θα έψαχναν οι φρουροί του συζύγου της, ο οποίος κάτι είχε μυριστεί για το σχέδιο, που εξυφαινόταν εναντίον του.

Μην ξεφεύγουμε, όμως, και ας επιστρέψουμε στις μικρές απολαύσεις της ζωής.

«Οι φίλοι μου στην ΝΔ με πίεζαν να γίνω υπουργός του ΣΥΡΙΖΑ».

Τα παλιόπαιδα αυτοί φταίνε.

Πόσο εύκολο, όμως, είναι τελικά να παρασυρθεί κάποιος από τις παλιοπαρέες!!! Που στην αρχή δείχνουν αθώες, απονήρευτες, άδολες, ρομαντικές. Και πόσο εύκολο είναι να καταλήξει κάποιος να γίνει υπουργός στον Συριζα, χωρίς σχεδόν να το καταλάβει, από την μια μέρα στην άλλη.

Ο Κολάου-κολάου έσκυψε το κεφάλι του προβληματισμένος, ποιοι να είναι αυτοί οι φίλοι σκέφθηκε, να ρωτήσω, να μην ρωτήσω, μήπως να προσέξω μη τυχόν και τον πιέσω παραπάνω από ότι συμφωνήσαμε, αλλά να μην το ξεφτιλίσουμε τελείως και δεν κρύβεται με τίποτα ότι πρόκειται για μιαν ακόμη συνέντευξη κουρελού...

Πώς, λοιπόν, ξεκίνησαν όλα;

«Δεν υπήρξα ποτέ ενταγμένος σε κόμματα. Έχω πολλούς φίλους στην ΝΔ. Η συγκυρία το έφερε και μόλις συνταξιοδοτήθηκα, έμεινα δίπλα στο πατρικό σπίτι του Τσίπρα. Η πρόταση του Τσίπρα να γίνω υπουργός ήταν πολύ τιμητική, αλλά δεν ήθελα να εμπλακώ στην πολιτική, είχα επιφυλάξεις», είπε ο κ. Παπαγγελόπουλος λύνοντας το μυστήριο.

Τώρα εξηγούνται όλα.

Όποιος τυχαίνει, ή μάλλον έχει την τιμή, να μένει δίπλα στο σπίτι του *Αλεξέι Τσίπροβιτς* μπορεί να γίνει υπουργός, και μάλιστα αναπληρωτής υπουργός δικαιοσύνης, αμετακίνητος στην θέση του, ριζωμένος στο αξίωμά του «υπηρετώντας» τρεις διαφορετικούς υπουργούς. Είσαι γείτονας του *Αλεξέι*, μπορεί να γίνεις και υπουργός. Το εθνολαϊκό καθεστώς *Τσίπροβιτς* δίνει τέτοιες ευκαιρίες σ' όλα τα παιδιά του λαού. Άκου *Κυριάκο Μητσοτάκη* για

περισσότερο τρομακτικός με την καμπούρα του να συμβολίζει πια κάτι απροσδιόριστα απόκοσμο, αλλόκοτο, πέρα από τα ανθρώπινα.

Ο Κολάου-κολάου ένιωσε ένα ρίγος να διαπερνάει την σπονδυλική του στήλη· μετά από αυτήν την αποκάλυψη ήθελε να τελειώνει άρον άρον την συνέντευξη, αλλά έπρεπε να λάμψει ολόκληρη η αλήθεια, όπως πάντα άλλωστε, και επέμεινε να ρωτά παρ' ότι ήξερε ότι δεν θα πάρει απάντηση, εάν υπήρξαν υψηλόβαθμα στελέχη της ΝΔ, που τον παρότρυναν να γίνει υπουργός του ΣΥΡΙΖΑ.

Ο Κολάου-κολάου τότε άκουσε τον «παρασυρμένο» από τους φίλους του Παπαγγελόπουλο να λέει ότι τυχόν απάντηση του θα πυροδοτήσει σενάρια για *«παράγκες της ΝΔ στον ΣΥΡΙΖΑ»* κι αυτό είναι κάτι που δεν θα ήθελε βεβαίως-βεβαίως, παρ' ότι ιδεολογικοπολιτικά δεν είναι ούτε ΣΥΡΙΖΑ ούτε ΝΔ, αλλά *«ένας άνθρωπος ελεύθερος»*.

Σαν να λέμε ένα ελεύθερο πουλί.

Δηλαδή, εάν βέβαια καταλάβαμε καλά, οι παράγκες της ΝΔ στον Συριζα υπήρχαν και εξακολουθούν να υπάρχουν, αλλά είναι άλλο πράγμα να τις ονοματίζουν οι άμεσα εμπλεκόμενοι σαν τον Παπαγγελόπουλο, που προτιμά να μένει στο παιχνίδι εκβιάζοντας (;;;) την στήριξή τους. Να μην ξεσπάσει και κανένας εσωτερικός καυγάς στην ΝΔ, τώρα ξαφνικά.

Το θέλουν οι ενδιαφερομένοι; Μάλλον δεν το θέλουν.

«Όσο ήμουν υπουργός του Τσίπρα συνομιλούσα με υψηλόβαθμα στελέχη της Κεντροδεξιάς», δήλωσε με νόημα στον *Κολάου-κολάου*, που είχε σταματήσει εδώ και ώρα να τον ξύνει με απορία το κεφάλι του κοιτώντας με αυξανόμενη περιέργεια αυτό το χόμπιτ, που περιέγραφε τις περιπέτειές του στην χώρα των αριστερών πλασμάτων, που τον καταδίωκαν ανηλεώς τεράστιες δεξιές αράχνες, που όμως κάποτε κάποτε γινόντουσαν και φίλοι...

Άλλωστε ο *Παπαγγελόπουλος* χαρακτηρίζοντας την *Νοβάρτις* το μεγαλύτερο μεταπολιτευτικό σκάνδαλο, ποτέ δεν μίλησε για πολιτικά πρόσωπα.

Μίλησε, για δεν μίλησε;;;

Εκείνο το τραγουδάκι το θυμάστε, που λέει «*εμείς οι δυο οι φίλοι που τρώμε το σταφύλι*». Να αποκατασταθούν οι πολιτικές ισορροπίες, να τραβηχτούν ορισμένα αυτάκια, που πήγαιναν για το *colpo grosso* (της δίωξης δύο πρώην πρωθυπουργών, ενός αντιπροέδρου κυβέρνησης και αρκετών βουλευτών) ώστε να κατσικωθεί ο κατά τα άλλα ανέτοιμος για την εξουσία Συριζα (σύμφωνα με την σοφή κουκουβάγια τον Ν. Βούτση), να κάτσει και ο *Τσίπροβιτς* σαν καλό παιδάκι στα έδρανα της αντιπολίτευσης για όσο χρόνο χρειαστεί, έστω και λίγο παραπάνω και βλέπουμε.

Ε, κάπως έτσι...

ΤΟ ΚΚΕ, Η ΨΗΦΟΣ ΤΩΝ ΑΠΟΔΗΜΩΝ ΚΑΙ Η ΥΠΟΠΤΗ ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΚΑΡΑΤΕΚΑ...

Εντύπωση έκανε, όπως πάντα θετική, στα συστημικά ΜΜΕ η θεσμική, όπως χαρακτηρίστηκε, στάση του ΚΚΕ στο θέμα της ψήφου των Αποδήμων, η οποία, όπως εκτιμήθηκε, συμπαρέσυρε και τον «ανεύθυνο» Συριζα σε μια εποικοδομητική στάση ώστε μέσω συναινετικών διαδικασιών να λυθεί το ζήτημα.

Ειπώθηκε, μάλιστα, ότι πρόκειται για την θεσμική επιστροφή του ΚΚΕ, γεγονός που εμάς τουλάχιστον μάς πλήγωσε. Γιατί, πότε το κόμμα του λαού ήταν άτακτο, πότε υπονόμευσε τους θεσμούς και τους μηχανισμούς της εξουσίας; Πότε εκδηλώθηκε «κρίση» θεσμική, οικονομική, κοινωνική ή πολιτική και δεν έβαλε με την πολιτική ωριμότητα που το χαρακτηρίζει πλάτες

συνέχεια από τη σελ. 3 **ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ ...**

δεδειγμένη, και η πλέον εθνοσωτήριος, και φυσικά με τις ευλογίες των «Μεγάλων». Δεν ήταν όμως η πρώτη φορά που παρακάμφθηκαν άλλες πολιτικές επιλογές για χάριν του «εθνάρχη».

Μετά τον θάνατο του πρωθυπουργού (Στρατάρχη) Παπάγου στις 4 Οκτωβρίου 1955, και συγκεκριμένα την επομένη ημέρα ο βασιλιάς όρκισε πρωθυπουργό τον δευτεροκλασάτο τότε Υπουργό Δημοσίων Έργων Κωνσταντίνο Καραμανλή και ενώ σύσσωμη η κοινοβουλευτική ομάδα του «*Συναγερμού*» ανέμενε την πρωθυπουργοποίηση του Στέφανου Στεφανόπουλου.

Η εξήγηση φαίνεται ότι δόθηκε λίγα μόλις χρόνια αργότερα στις 21-12-1958, όταν η εφημερίδα ΝΕΟΛΟΓΟΣ των Πατρών, δημοσιεύει επιστολή του Π. Σωτηρόπουλου παλαιού βουλευτή και στενού συνεργάτη του άλλοτε υπουργού Εξωτερικών Παναγιώτη Πιπινέλη, σύμφωνα με την οποία ο Καραμανλής, με γραπτό κείμενο του, ανέλαβε έναντι των Άγγλων υποχρέωση «κλεισίματος» του Κυπριακού (με αντάλλαγμα προφανώς την πρωθυπουργοποίηση του).

Στις προγραμματικές του μάλιστα δηλώσεις τότε ο Καραμανλής απέφυγε επιμελώς κάθε αναφορά στην λέξη «αυτοδιάθεση» που ήταν και η προηγούμενη θέση της ελληνικής κυβέρνησης επί Παπάγου, γεγονός για το οποίο πανηγύριζε στην Αθήνα ο Βρετανός πρέσβης μίστερ Πικ.

Η «*λύση Καραμανλή*», ήταν εκτός των άλλων προ πολλού δοκιμασμένη, αφού ήδη είχε δεσμευτεί για τις «εξελίξεις» στο

αντίθετα αποστρατεύτηκαν άπαντες με δόξα και τιμή. Ο «***Φάκελος της Κύπρου***» θάφτηκε και αυτός με δόξα και τιμή Γεγονός που επιβεβαιώνει και την σταθερή βούληση του Κωνσταντίνου Καραμανλή που δήλωνε κατηγορηματικά: «ο φάκελος είναι αμετάκλητα κλειστός».

Και ξαφνικά; πάλι με δόξα και τιμή, ανακοινώνεται πρόσφατα ότι το χαρακτηρισμένο ως «απόρρητο» υλικό, που ήταν θαμμένο στα υπόγεια του Ελληνικού Κοινοβουλίου (γίνεται λόγος ακόμη και για μουχλιασμένους από την υγρασία φακέλους) «έρχεται στο φως» καθώς στους πρώτους τέσσερις, από τους, κατά πληροφορίες, σχεδόν έντεκα τόμους, καταγράφονται «σημαντικές πληροφορίες» σχετικά τόσο με τα πορίσματα στα οποία κατέληξαν οι δύο εξεταστικές επιτροπές των Κοινοβουλίων σε Ελλάδα και Κύπρο, αλλά και μέρος πρακτικών από τις συνεδριάσεις, κυρίως με καταθέσεις πρωταγωνιστών.

Σύμφωνα με τον *Μιχάλη Ιγνατίου* (βλ. *Τα Μυστικά Αρχεία του Κίσσιντζερ*, Μ. Ιγνατίου, Κώστας Βενιζέλος), απλώς, η εξαπάτηση συνεχίζεται:

«Δεν γνωρίζω ποιος είχε αυτή τη φαεινή ιδέα της παράδοσης του περίφημου «Φακέλου της Κύπρου» από το Ελληνικό Κοινοβούλιο στην Κυπριακή Βουλή. Αλλά όποιος και αν την είχε -με το συμπάθιο, με όλο το σεβασμό και χωρίς παρεξήγηση- πρέπει να μας θεωρεί όλους, μα όλους βλάκες. Σαράντα τρία (43) χρόνια από την τουρκική εισβολή -σε λίγες μέρες θα βαδίζουμε στο 44ο έτος τουρκικής κατοχής- παραδόθηκαν στον Πρόεδρο της Κυπριακής Βουλής, Δημήτρη Συλλούρη, έντεκα αριθμημένα κιβώτια, που περιέχουν 134 φακέλους, αντίγραφα των οποίων -όπως αναφέρει επίσημη ανακοίνωση- βρίσκονται στην Βουλή

αυτάκια, που πήγαιναν για το *colpo grosso* (της δίωξης δύο πρώην πρωθυπουργών, ενός αντιπροέδρου κυβέρνησης και αρκετών βουλευτών) ώστε να κατσικωθεί ο κατά τα άλλα ανέτοιμος για την εξουσία Συριζα (σύμφωνα με την σοφή κουκουβάγια τον Ν. Βούτση), να κάτσει και ο *Τσίπροβιτς* σαν καλό παιδάκι στα έδρανα της αντιπολίτευσης για όσο χρόνο χρειαστεί, έστω και λίγο παραπάνω και βλέπουμε.

Ε, κάπως έτσι...

ΤΟ ΚΚΕ, Η ΨΗΦΟΣ ΤΩΝ ΑΠΟΔΗΜΩΝ ΚΑΙ Η ΥΠΟΠΤΗ ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΚΑΡΑΤΕΚΑ...

Εντύπωση έκανε, όπως πάντα θετική, στα συστημικά ΜΜΕ η θεσμική, όπως χαρακτηρίστηκε, στάση του ΚΚΕ στο θέμα της ψήφου των Αποδήμων, η οποία, όπως εκτιμήθηκε, συμπαρέσυρε και τον «ανεύθυνο» Συριζα σε μια εποικοδομητική στάση ώστε μέσω συναινετικών διαδικασιών να λυθεί το ζήτημα.

Ειπώθηκε, μάλιστα, ότι πρόκειται για την θεσμική επιστροφή του ΚΚΕ, γεγονός που εμάς τουλάχιστον μάς πλήγωσε. Γιατί, πότε το κόμμα του λαού ήταν άτακτο, πότε υπονόμευσε τους θεσμούς και τους μηχανισμούς της εξουσίας; Πότε εκδηλώθηκε «κρίση» θεσμική, οικονομική, κοινωνική ή πολιτική και δεν έβαλε με την πολιτική ωριμότητα που το χαρακτηρίζει πλάτες στην «αστική δημοκρατία»;

Ακούμε, βέβαια, με λύπη κάποιες φαρμακόγλωσσες (τα συστημικά ΜΜΕ έκαναν ήδη γαργάρα το ζήτημα) να αναρωτιούνται με νόημα, γιατί δεν διώχθηκε ο «*κόκκινος καρατέκα*», που χτύπησε παλικαρίσια, δηλαδή, όπως του έμαθε το κόμμα, πισώπλατα, έναν ματατζή, ένα παιδί του λαού;

Οι φαρμακόγλωσσες, όμως, που σίγουρα σιτίζονται από τους κύκλους της αντίδρασης, που κάνουν ότι τα ξέρουν, όλα λαθεύουν. Εμείς θα σας πούμε την πάσα αλήθεια!

Η δίωξη και σύλληψή του αποτράπηκε, γιατί ο «*κόκκινος καρατέκα*», έχει ήδη βγει στην παρανομία, κρύβεται καλά στ' ανταρ-

δεδειγμένη, και η πλέον εθνοσωτήριος, και φυσικά με τις ευλογίες των «Μεγάλων». Δεν ήταν όμως η πρώτη φορά που παρακάμφθηκαν άλλες πολιτικές επιλογές για χάριν του «εθνάρχη».

Μετά τον θάνατο του πρωθυπουργού (Στρατάρχη) Παπάγου στις 4 Οκτωβρίου 1955, και συγκεκριμένα την επομένη ημέρα ο βασιλιάς όρκισε πρωθυπουργό τον δευτεροκλασάτο τότε Υπουργό Δημοσίων Έργων Κωνσταντίνο Καραμανλή και ενώ σύσσωμη η κοινοβουλευτική ομάδα του «*Συναγερμού*» ανέμενε την πρωθυπουργοποίηση του Στέφανου Στεφανόπουλου.

Η εξήγηση φαίνεται ότι δόθηκε λίγα μόλις χρόνια αργότερα στις 21-12-1958, όταν η εφημερίδα ΝΕΟΛΟΓΟΣ των Πατρών, δημοσιεύει επιστολή του Π. Σωτηρόπουλου παλαιού βουλευτή και στενού συνεργάτη του άλλοτε υπουργού Εξωτερικών Παναγιώτη Πιπινέλη, σύμφωνα με την οποία ο Καραμανλής, με γραπτό κείμενο του, ανέλαβε έναντι των Άγγλων υποχρέωση «κλεισίματος» του Κυπριακού (με αντάλλαγμα προφανώς την πρωθυπουργοποίηση του).

Στις προγραμματικές του μάλιστα δηλώσεις τότε ο Καραμανλής απέφυγε επιμελώς κάθε αναφορά στην λέξη «αυτοδιάθεση» που ήταν και η προηγούμενη θέση της ελληνικής κυβέρνησης επί Παπάγου, γεγονός για το οποίο πανηγύριζε στην Αθήνα ο Βρετανός πρέσβης μίστερ Πικ.

Η «*λύση Καραμανλή*», ήταν εκτός των άλλων προ πολλού δοκιμασμένη, αφού ήδη είχε δεσμευτεί για τις «εξελίξεις» στο Κυπριακό και όχι μόνο. Ο τούρκος πρωθυπουργός μάλιστα **Μ. Ετσεβίτ, δήλωνε αργότερα ευθαρσώς ότι: «αν δεν κάναμε την επέμβαση στην Κύπρο, δεν θα επέστρεφε η δημοκρατία στην Ελλάδα».**

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἔδωσε πανηγυρικὰ τὴν μεγάλη πλειοψηφία στὸν ἀπελευθερωτὴ πρωθυπουργό

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ ΚΑΙ ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ἡ «Ν.Δ» κερδίζει τό 56%

Ἡ ΕΚΝΔ 21%, τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. 13%

Πτώση τῆς Ἑνωμ. Ἀριστερᾶς

χεται στο φως» καθώς στους πρώτους τέσσερις, από τους, κατά πληροφορίες, σχεδόν έντεκα τόμους, καταγράφονται «σημαντικές πληροφορίες» σχετικά τόσο με τα πορίσματα στα οποία κατέληξαν οι δύο εξεταστικές επιτροπές των Κοινοβουλίων σε Ελλάδα και Κύπρο, αλλά και μέρος πρακτικών από τις συνεδριάσεις, κυρίως με καταθέσεις πρωταγωνιστών.

Σύμφωνα με τον *Μιχάλη Ιγνατίου* (βλ. *Τα Μυστικά Αρχεία του Κίσσιντζερ*, Μ. Ιγνατίου, Κώστας Βενιζέλος), απλώς, η εξαπάτηση συνεχίζεται:

«Δεν γνωρίζω ποιος είχε αυτή τη φαεινή ιδέα της παράδοσης του περίφημου «Φακέλου της Κύπρου» από το Ελληνικό Κοινοβούλιο στην Κυπριακή Βουλή. Αλλά όποιος και αν την είχε -με το συμπάθιο, με όλο το σεβασμό και χωρίς παρεξήγηση- πρέπει να μας θεωρεί όλους, μα όλους βλάκες. Σαράντα τρία (43) χρόνια από την τουρκική εισβολή -σε λίγες μέρες θα βαδίζουμε στο 44ο έτος τουρκικής κατοχής- παραδόθηκαν στον Πρόεδρο της Κυπριακής Βουλής, Δημήτρη Συλλούρη, έντεκα αριθμημένα κιβώτια, που περιέχουν 134 φακέλους, αντίγραφα των οποίων -όπως αναφέρει επίσημη ανακοίνωση- βρίσκονται στην Βουλή των Ελλήνων. Σύμφωνα πάντα με την επίσημη πληροφόρηση, τα 11 αυτά κιβώτια περιέχουν τις καταθέσεις 88 μαρτύρων στην Ολομέλεια της Ειδικής Εξεταστικής Επιτροπής της Βουλής των Ελλήνων για τον Φάκελο της Κύπρου, όπως και τις καταθέσεις 45 μαρτύρων στην Υποεπιτροπή για τη δημιουργία του πορίσματος, καθώς και τα συνοδευτικά έγγραφα, τα οποία κατατέθηκαν από τους μάρτυρες. Σε 11 κιβώτια, λοιπόν, «έκλεισαν» την προδοσία της χούντας, την τουρκική εισβολή και κατοχή, τις ευθύνες των ξένων, αλλά και τις ευθύνες κάποιων Ελλήνων πολιτικών, που έπαιξαν το παιγνίδι της ξενοκίνητης χούντας μέχρι την επιστροφή της Δημοκρατίας στη χώρα που γεννήθηκε. Διότι ο κάθε μάρτυρας (και ψευδομάρτυρας) είπε το μακρύ του και το κοντό του, ο καθένας κάλυψε τον κομματικό χώρο από τον οποίο προερχόταν, και η μόνη που υπέφερε από το θέατρο του παράλογου, που παίχθηκε στην Ελληνική Βουλή, ήταν η ΑΛΗΘΕΙΑ».

Και όμως οι αμνοί τότε χειροκροτούσαν ανακουφισμένοι, ο

Εντύπωση έκανε, όπως πάντα θετική, στα συστημικά ΜΜΕ η θεσμική, όπως χαρακτηρίστηκε, στάση του ΚΚΕ στο θέμα της ψήφου των Αποδήμων, η οποία, όπως εκτιμήθηκε, συμπαρέσυρε και τον «ανεύθυνο» Συριζα σε μια εποικοδομητική στάση ώστε μέσω συναινετικών διαδικασιών να λυθεί το ζήτημα.

Ειπώθηκε, μάλιστα, ότι πρόκειται για την θεσμική επιστροφή του ΚΚΕ, γεγονός που εμάς τουλάχιστον μάς πλήγωσε. Γιατί, πότε το κόμμα του λαού ήταν άτακτο, πότε υπονόμευσε τους θεσμούς και τους μηχανισμούς της εξουσίας; Πότε εκδηλώθηκε «κρίση» θεσμική, οικονομική, κοινωνική ή πολιτική και δεν έβαλε με την πολιτική ωριμότητα που το χαρακτηρίζει πλάτες στην «αστική δημοκρατία»;

Ακούμε, βέβαια, με λύπη κάποιες φαρμακόγλωσσες (τα συστημικά ΜΜΕ έκαναν ήδη γαργάρα το ζήτημα) να αναρωτιούνται με νόημα, γιατί δεν διώχθηκε ο «*κόκκινος καρατέκα*», που χτύπησε παλικαρίσια, δηλαδή, όπως του έμαθε το κόμμα, πισώπλατα, έναν ματατζή, ένα παιδί του λαού;

Οι φαρμακόγλωσσες, όμως, που σίγουρα σιτίζονται από τους κύκλους της αντίδρασης, που κάνουν ότι τα ξέρουν, όλα λαθεύουν. Εμείς θα σας πούμε την πάσα αλήθεια!

Η δίωξη και σύλληψή του αποτράπηκε, γιατί ο «*κόκκινος καρατέκα*», έχει ήδη βγει στην παρανομία, κρύβεται καλά στ' ανταρτοχώρια του ΚΚΕ και περιμένει το σινιάλο του Κουτσούμπα για τα περαιτέρω.

Όλα τ' άλλα είναι σκόνη στα μάτια των μοναρχοφασιστών και των χαφιέδων τους.

Ένα είναι το κόμμα ορέ...

Λεόν

Υπουργό Δημοσίων Έργων Κωνσταντίνο Καραμανλή και ενώ σύσσωμη η κοινοβουλευτική ομάδα του «*Συναγερμού*» ανέμενε την πρωθυπουργοποίηση του Στέφανου Στεφανόπουλου.

Η εξήγηση φαίνεται ότι δόθηκε λίγα μόλις χρόνια αργότερα στις 21-12-1958, όταν η εφημερίδα ΝΕΟΛΟΓΟΣ των Πατρών, δημοσιεύει επιστολή του Π. Σωτηρόπουλου παλαιού βουλευτή και στενού συνεργάτη του άλλοτε υπουργού Εξωτερικών Παναγιώτη Πιπινέλη, σύμφωνα με την οποία ο Καραμανλής, με γραπτό κείμενο του, ανέλαβε έναντι των Άγγλων υποχρέωση «κλεισίματος» του Κυπριακού (με αντάλλαγμα προφανώς την πρωθυπουργοποίηση του).

Στις προγραμματικές του μάλιστα δηλώσεις τότε ο Καραμανλής απέφυγε επιμελώς κάθε αναφορά στην λέξη «αυτοδιάθεση» που ήταν και η προηγούμενη θέση της ελληνικής κυβέρνησης επί Παπάγου, γεγονός για το οποίο πανηγύριζε στην Αθήνα ο Βρετανός πρέσβης μίστερ Πικ.

Η «*λύση Καραμανλή*», ήταν εκτός των άλλων προ πολλού δοκιμασμένη, αφού ήδη είχε δεσμευτεί για τις «εξελίξεις» στο Κυπριακό και όχι μόνο. Ο τούρκος πρωθυπουργός μάλιστα **Μ. Ετσεβίτ, δήλωνε αργότερα ευθαρσώς ότι: «αν δεν κάναμε την επέμβαση στην Κύπρο, δεν θα επέστρεφε η δημοκρατία στην Ελλάδα».**

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Ὁ ἑλληνικός λαός ἔδωσε πανηγυρικά τήν μεγάλη πλειοψηφία στόν ἀπελευθερωτή πρωθυπουργό

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ ΚΑΙ ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ἡ «Ν.Δ» κερδίζει τό 56%

Ἡ ΕΚΝΔ 21%, τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. 13%

Πτώση τῆς Ἑνωμ. Ἀριστερᾶς

Κατά τον ευλογημένο αυτό τρόπο, αναίμακτα, συντεταγμένα, και με «ομαλό» τρόπο το καθεστώς «άλλαξε» χέρια τον Ιούλιο του 1974 «*εν όψει εξαιρετικών περιστάσεων*». Η Δημοκρατία «αναστήθηκε» με τις απόλυτες εγγυήσεις των στρατιωτικών, που πρωτοστάτησαν στην «ανατροπή» του Μακαρίου, που άνοιξε τον δρόμο για την τουρκική εισβολή. Ουδείς διώχθηκε,

Σύμφωνα με τον *Μιχάλη Ιγνατίου* (βλ. *Τα Μυστικά Αρχεία του Κίσσιντζερ*, Μ. Ιγνατίου, Κώστας Βενιζέλος), απλώς, η εξαπάτηση συνεχίζεται:

«Δεν γνωρίζω ποιος είχε αυτή τη φαεινή ιδέα της παράδοσης του περίφημου «Φακέλου της Κύπρου» από το Ελληνικό Κοινοβούλιο στην Κυπριακή Βουλή. Αλλά όποιος και αν την είχε -με το συμπάθιο, με όλο το σεβασμό και χωρίς παρεξήγηση- πρέπει να μας θεωρεί όλους, μα όλους βλάκες. Σαράντα τρία (43) χρόνια από την τουρκική εισβολή -σε λίγες μέρες θα βαδίζουμε στο 44ο έτος τουρκικής κατοχής- παραδόθηκαν στον Πρόεδρο της Κυπριακής Βουλής, Δημήτρη Συλλούρη, έντεκα αριθμημένα κιβώτια, που περιέχουν 134 φακέλους, αντίγραφα των οποίων -όπως αναφέρει επίσημη ανακοίνωση- βρίσκονται στην Βουλή των Ελλήνων. Σύμφωνα πάντα με την επίσημη πληροφόρηση, τα 11 αυτά κιβώτια περιέχουν τις καταθέσεις 88 μαρτύρων στην Ολομέλεια της Ειδικής Εξεταστικής Επιτροπής της Βουλής των Ελλήνων για τον Φάκελο της Κύπρου, όπως και τις καταθέσεις 45 μαρτύρων στην Υποεπιτροπή για τη δημιουργία του πορίσματος, καθώς και τα συνοδευτικά έγγραφα, τα οποία κατατέθηκαν από τους μάρτυρες. Σε 11 κιβώτια, λοιπόν, «έκλεισαν» την προδοσία της χούντας, την τουρκική εισβολή και κατοχή, τις ευθύνες των ξένων, αλλά και τις ευθύνες κάποιων Ελλήνων πολιτικών, που έπαιξαν το παιγνίδι της ξενοκίνητης χούντας μέχρι την επιστροφή της Δημοκρατίας στη χώρα που γεννήθηκε. Διότι ο κάθε μάρτυρας (και ψευδομάρτυρας) είπε το μακρύ του και το κοντό του, ο καθένας κάλυψε τον κομματικό χώρο από τον οποίο προερχόταν, και η μόνη που υπέφερε από το θέατρο του παράλογου, που παίχθηκε στην Ελληνική Βουλή, ήταν η ΑΛΗΘΕΙΑ».

Και όμως οι αμνοί τότε χειροκροτούσαν ανακουφισμένοι, ο «Μεσσίας» ήταν ο ευλογημένος ηγέτης που θα οδηγούσε το ποίμνιο στην γη της επαγγελίας, ΕΟΚ λεγόταν τότε, θα νομιμοποιούσε το ΚΚΕ, θα απέτρεπε τυχόν νέο πραξικόπημα, θα ήταν ο ένας και μοναδικός εγγυητής, με τον Θεοδωράκη να προειδοποιεί τους τυχόν αμφισβητίες: «Καραμανλής ή τανκς». Δεν θα κατάλαβε, μάλλον, ότι τα «τανκς» τον επέβαλλαν, ούτε θα θυμήθηκε ότι ο ίδιος ο Καραμανλής προ της «εθνοσωτηρίου επαναστάσεως» συμφωνούσε και εκείνος για την ανάγκη επιβολή δικτατορίας αλλά βραχύβιας. Τα δημοκρατικά «λάθη», βλέπετε είναι πάντα πιο ανώδυνα; Ή μήπως όχι;;;;

Συσπείρωση Αναρχικών

Η αλληλοβοήθεια ως παράγοντας εξέλιξης

Όταν ο Κροπότκιν, πριν από εκατό και πλέον χρόνια, έγραφε την εργασία του *Αλληλοβοήθεια, ένα παράγοντας της εξέλιξης* δεν φαντάζονταν και δεν τον ενδιέφερε πιστεύουμε συνάμα, η επιβεβαίωση της θεωρίας του μέσω των σύγχρονων hi-tech εικονικών κοινωνικών εργαστηρίων. Πρόσφατα, αρκετά δημοσιεύματα του ελλαδικού τύπου αφιέρωσαν αρκετό χώρο για να παρουσιάσουν τον καθηγητή Κοινωνικής και Φυσικής Επιστήμης του Πανεπιστημίου Γέηλ, κ. Νικόλα Χρηστάκη. Συνεντεύξεις και αποσπάσματα από το βιβλίο του *Προσχέδιο: Οι εξελικτικές ρίζες μιας καλής κοινωνίας* έφεραν το αναγνωστικό κοινό σε μια πρώτη επαφή με τη θεωρία και τις απόψεις που αναπτύσσονται από τον κ. Χρηστάκη. Πράγματι, οι εργασίες του συγκεκριμένου καθηγητή ενδιαφέρουν και έχουν σημαντική επιρροή και απήχηση, εάν κρίνουμε και από το γεγονός ότι κατατάσσεται σε υψηλές θέσεις best-seller σχεδόν για μια δεκαετία στις ΗΠΑ. Η συγκεκριμένη προβολή του έλληνα καθηγητή από τα εγχώρια μέσα, σίγουρα ενέχει και το στοιχείο της «εθνικής υπερηφάνειας» ότι το ελληνικό DNA, ισχυρό και αναβαθμισμένο, κατορθώνει να καταλαμβάνει πανεπιστημιακές θέσεις στα καλύτερα πανεπιστήμια και εργαστήρια του κόσμου. Την ίδια ώρα εξελισσόταν το φιάσκο της ελληνίδας –δήθεν– ερευνήτριας στη NASA. Αναμφισβήτητα ο Ν. Χρηστάκης δεν χρειάζεται καμμία τέτοια προβολή για λόγους επίδειξης ή εθνικής ανάτασης, αφού το ερευνητικό του έργο είναι πράγματι σημαντικό και αξιόλογο, αλλά τα ελληνικά ΜΜΕ είναι γνωστά για τα κριτήρια επιλογής των θεμάτων τους.

Όπως πολλοί γνωρίζετε, ο Κροπότκιν είχε έντονη αντιδικία με τους βιολόγους και γενετιστές της εποχής του και φυσικά τη δαρβινική θεωρία περί ανταγωνισμού, ενώ είχε αναπτύξει τη θεωρία της αλληλοβοήθειας και αλληλοϋποστήριξης μεταξύ των ανθρώπων και των κοινοτήτων, ως μια φυσική ροπή, για την από κοινού αντιμετώπιση των δυσκολιών στα ζητήματα εξεύρεσης τροφής και φυσικών απειλών. Σημειώνει ο Κροπότκιν στο πρόπερι βαλλοντικής-οικολογικής καταστροφής που μπορεί να οδηγήσει σε συνθήκες αφανισμού και εξαθλίωσης παρόμοιες ή ίδιες με τις πολεμικές που περιγράφει ο Κροπότκιν. Αλλά και πάλι διακατεχόμαστε από την ίδια αισιοδοξία, συνεπικουρούμενη –πάντα– από συνεχή και εντατική δράση.

Στη θεωρία που αναπτύσσει ο Ν. Χρηστάκης, σημειώνεται ότι οι άνθρωποι είχαν πάντα και ανταγωνιστικές και συνεργατικές παρορμήσεις και βάναυσες και αγαθοεργές τάσεις. «Παρόμοια με τις δυο αλυσίδες της διπλής έλικας του DNA, οι αντιθετικές αυτές παρορμήσεις συνυφαίνονται. Είμαστε προετοιμασμένοι για συγκρούσεις και μίσος αλλά και για αγάπη, φιλία και συνεργασία… **Θα πρέπει να είμαστε ταπεινοί όταν ερχόμαστε αντιμέτωποι με τον πειρασμό να σχεδιάσουμε και να υλοποιήσουμε την κοινωνία αντίθετα προς τα ένστικτά μας. Ευ-**

ομάδα, κοινωνική μάθηση και διδασκαλία, ήπια ιεραρχία.

Επί πλέον η θεωρία του Ν. Χρηστάκη συνδέεται σφιχτά με τη σχέση της βιολογίας και των κοινωνικών επιστημών, όπως έχει διατυπωθεί από τον E. Wilson και μετέπειτα από τον R. Dawkins, γνωστό για το βιβλίο του *Εγωιστικό γονίδιο* και τις απόψεις περί της κοινωνιοβιολογίας. Όμως ο Κροπότκιν, ο οποίος είχε κάνει μακροχρόνια και επιτόπια παρατήρηση σε πολλά σημεία της ρωσικής υπαίθρου, προσεγγίζει το ζήτημα της εξέλιξης περισσότερο κοινοτικά-κοινωνικά και σημειώνει ότι στον αγώνα για επιβίωση –για την πληρέστερη δυνατή και εντονότερη επικράτηση της ζωής με την ελάχιστη δαπάνη ενέργειας– η φυσική επιλογή είναι η λειτουργία αναζήτησης τρόπων για την κατά το δυνατόν αποφυγή του ανταγωνισμού: «Μην ανταγωνίζεστε! Ο ανταγωνισμός είναι βλαπτικός για τα είδη και υπάρχουν πολλοί τρόποι να τον αποφύγετε!». Αυτή είναι η τάση της φύσης, η οποία δεν εκπληρώνεται πάντα, αλλά δεν παύει ποτέ να υπάρχει. Συνεπώς δεν υπάρχουν θέσφατα και ντετερμινισμοί αλλά ρευστές καταστάσεις και γι' αυτό μας προτρέπει: «*Συνδυαστείτε, καταπιαστείτε με έργα αλληλοβοήθειας! Αυτό είναι το ασφαλέστερο μέσο προκειμένου ο καθένας ξεχωριστά και όλοι μαζί να απολαύσουν τη μεγαλύτερη δυνατή ασφάλεια, η καλύτερη εγγύηση για επιβίωση και ανάπτυξη, σωματική, διανοητική και ηθική*».

Και απέναντι σε κάθε κράτος και εξουσία που αναπτύχθηκε σε διάφορες χρονικές περιόδους και σημεία, και το σκότος που επέφερε στη νόηση των ανθρώπων και στις λειτουργίες τους, επιβίωσε και εξελίχθηκε η συνεργασία και η αμοιβαία υποστήριξη. Δεν ξεριζώθηκαν αρχέγονες αξίες όπως η αγάπη και ο σεβασμός, παρ' ότι το πλαίσιο και το υπόβαθρο της εξουσίας εμπεριέχει, εξ αρχής και εκ συστάσεως, τον ανταγωνισμό, το μίσος και τον πόλεμο. Γι' αυτό συχνά-πυκνά συναντάται και το οξύμωρο, άτομα που εκδηλώνουν λεκτικά τη ρατσιστική τους διάθε-

σαν αρκετό χώρο για να παρουσιάσουν τον καθηγητή Κοινωνικής και Φυσικής Επιστήμης του Πανεπιστημίου Γέηλ, κ. Νικόλα Χρηστάκη. Συνεντεύξεις και αποσπάσματα από το βιβλίο του *Προσχέδιο: Οι εξελικτικές ρίζες μιας καλής κοινωνίας* έφεραν το αναγνωστικό κοινό σε μια πρώτη επαφή με τη θεωρία και τις απόψεις που αναπτύσσονται από τον κ. Χρηστάκη. Πράγματι, οι εργασίες του συγκεκριμένου καθηγητή ενδιαφέρουν και έχουν σημαντική επιρροή και απήχηση, εάν κρίνουμε και από το γεγονός ότι κατατάσσεται σε υψηλές θέσεις best-seller σχεδόν για μια δεκαετία στις ΗΠΑ. Η συγκεκριμένη προβολή του έλληνα καθηγητή από τα εγχώρια μέσα, σίγουρα ενέχει και το στοιχείο της «εθνικής υπερηφάνειας» ότι το ελληνικό DNA, ισχυρό και αναβαθμισμένο, κατορθώνει να καταλαμβάνει πανεπιστημιακές θέσεις στα καλύτερα πανεπιστήμια και εργαστήρια του κόσμου. Την ίδια ώρα εξελισσόταν το φιάσκο της ελληνίδας –δήθεν– ερευνήτριας στη NASA. Αναμφισβήτητα ο Ν. Χρηστάκης δεν χρειάζεται καμμία τέτοια προβολή για λόγους επίδειξης ή εθνικής ανάτασης, αφού το ερευνητικό του έργο είναι πράγματι σημαντικό και αξιόλογο, αλλά τα ελληνικά ΜΜΕ είναι γνωστά για τα κριτήρια επιλογής των θεμάτων τους.

Όπως πολλοί γνωρίζετε, ο Κροπότκιν είχε έντονη αντιδικία με τους βιολόγους και γενετιστές της εποχής του και φυσικά τη δαρβινική θεωρία περί ανταγωνισμού, ενώ είχε αναπτύξει τη θεωρία της αλληλοβοήθειας και αλληλοϋποστήριξης μεταξύ των ανθρώπων και των κοινοτήτων, ως μια φυσική ροπή, για την από κοινού αντιμετώπιση των δυσκολιών στα ζητήματα εξεύρεσης τροφής και φυσικών απειλών. Σημειώνει ο Κροπότκιν στο πρόλογο του βιβλίου του, το 1914 (δώδεκα χρόνια μετά τη πρώτη έκδοση): *«Στα κυριότερα έργα για την εξέλιξη που εκδόθηκαν πρόσφατα στην Ευρώπη, ήδη υποδεικνύεται ότι πρέπει να ξεχωρίσουμε δυο διαφορετικές μορφές του αγώνα για ζωή, τον γενικό πόλεμο των ειδών ενάντια στις αντίξοες συνθήκες του περιβάλλοντος και στα αντίπαλα είδη, και τον εμφύλιο πόλεμο για τους πόρους της επιβίωσης μέσα στα ίδια τα είδη. Αναγνωρίζεται επίσης ότι και το εύρος του τελευταίου και η σημασία του για τη διαδικασία της εξέλιξης έχουν υπερεκτιμηθεί, προς λύπη του ίδιου του Δαρβίνου ενώ από την άλλη πλευρά, η συμβολή της κοινωνικότητας και του κοινωνικού ενστίκτου των ζώων για την ευημερία των ειδών υποτιμήθηκε, κατά παράβαση της διδασκαλίας του Δαρβίνου... Οι σύγχρονοι πνευματικοί ταγοί ακόμα επιμένουν να υποστηρίζουν ότι οι μάζες συμμετείχαν ελάχιστα στην εξέλιξη των θεσμών, και ότι όλη η πρόοδος που συντελέστηκε προς αυτή την*

περιβαλλοντικής-οικολογικής καταστροφής που μπορεί να οδηγήσει σε συνθήκες αφανισμού και εξαθλίωσης παρόμοιες ή ίδιες με τις πολεμικές που περιγράφει ο Κροπότκιν. Αλλά και πάλι διακατεχόμαστε από την ίδια αισιοδοξία, συνεπικουρούμενη –πάντα– από συνεχή και εντατική δράση.

Στη θεωρία που αναπτύσσει ο Ν. Χρηστάκης, σημειώνεται ότι οι άνθρωποι είχαν πάντα και ανταγωνιστικές και συνεργατικές παρορμήσεις και βάναυσες και αγαθοεργές τάσεις. «Παρόμοια με τις δυο αλυσίδες της διπλής έλικας του DNA, οι αντιθετικές αυτές παρορμήσεις συνυφαίνονται. Είμαστε προετοιμασμένοι για συγκρούσεις και μίσος αλλά και για αγάπη, φιλία και συνεργασία... **Θα πρέπει να είμαστε ταπεινοί όταν ερχόμαστε αντιμέτωποι με τον πειρασμό να σχεδιάσουμε και να υλοποιήσουμε την κοινωνία αντίθετα προς τα ένστικτα μας. Ευτυχώς, δεν χρειάζεται να ασκήσουμε την όποια εξουσία για να έχουμε μια καλή ζωή.** Το τόξο της εξελικτικής μας ιστορίας είναι μακρύ, αλλά κλείνει προς το καλό».

Πράγματι, η ζωή του ανθρώπου δεν χρειάζεται καμμία εξουσία, ιεραρχία και ηγεσία για να πορευτεί και να αντιμετωπίσει τις εκάστοτε δυσκολίες. Τα ένστικτα του κάθε όντος δείχνουν το δρόμο για τη δημιουργία ομάδων, κοινοτήτων και συνεργασιών. Δεν είναι μονάχα το αίσθημα αυτοσυντήρησης αλλά και άλλα χαρακτηριστικά που ενισχύουν τη φιλία, την αγάπη και την αλληλεγγύη. Μέσω αυτών των στοιχείων ο άνθρωπος διένυσε τη πορεία του και βελτίωσε τους όρους και τις συνθήκες με τις οποίες αντιμετώπισε φυσικά φαινόμενα και άλλες απειλές. Και δυστυχώς παρ' ότι ο άνθρωπος δεν είχε καμμία ανάγκη για να εντάξει την εξουσία στις εσωτερικές του κοινοτικές-κοινωνικές δομές, δυστυχώς δεν ακολούθησε τα ένστικτα του.

της κοινωνιολογίας. Όμως ο Κροπότκιν, ο οποίος είχε κάνει μακροχρόνια και επιτόπια παρατήρηση σε πολλά σημεία της ρωσικής υπαίθρου, προσεγγίζει το ζήτημα της εξέλιξης περισσότερο κοινοτικά-κοινωνικά και σημειώνει ότι στον αγώνα για επιβίωση –για την πληρέστερη δυνατή και εντονότερη επικράτηση της ζωής με την ελάχιστη δαπάνη ενέργειας– η φυσική επιλογή είναι η λειτουργία αναζήτησης τρόπων για την κατά το δυνατόν αποφυγή του ανταγωνισμού: «Μην ανταγωνίζεστε! Ο ανταγωνισμός είναι βλαπτικός για τα είδη και υπάρχουν πολλοί τρόποι να τον αποφύγετε!». Αυτή είναι η τάση της φύσης, η οποία δεν εκπληρώνεται πάντα, αλλά δεν παύει ποτέ να υπάρχει. Συνεπώς δεν υπάρχουν θέσφατα και ντετερμινισμοί αλλά ρευστές καταστάσεις και γι' αυτό μας προτρέπει: *«Συνδυαστείτε, καταπιαστείτε με έργα αλληλοβοήθειας! Αυτό είναι το ασφαλέστερο μέσο προκειμένου ο καθένας ξεχωριστά και όλοι μαζί να απολαύσουν τη μεγαλύτερη δυνατή ασφάλεια, η καλύτερη εγγύηση για επιβίωση και ανάπτυξη, σωματική, διανοητική και ηθική».*

Και απέναντι σε κάθε κράτος και εξουσία που αναπτύχθηκε σε διάφορες χρονικές περιόδους και σημεία, και το σκότος που επέφερε στη νόηση των ανθρώπων και στις λειτουργίες τους, επιβίωσε και εξελίχθηκε η συνεργασία και η αμοιβαία υποστήριξη. Δεν ξεριζώθηκαν αρχέγονες αξίες όπως η αγάπη και ο σεβασμός, παρ' ότι το πλαίσιο και το υπόβαθρο της εξουσίας εμπεριέχει, εξ αρχής και εκ συστάσεως, τον ανταγωνισμό, το μίσος και τον πόλεμο. Γι' αυτό συχνά-πυκνά συναντάται και το οξύμωρο, άτομα που εκδηλώνουν λεκτικά τη ρατσιστική τους διάθεση, να εκδηλώνουν έμπρακτα την υποστήριξή τους όταν ομάδες ανθρώπων χρήζουν ανάγκης. Είναι τα παράδοξα του κρατισμού που ενώ διαχωρίζει τους ανθρώπους φυλετικά, για παράδειγμα, εκείνοι, ως φερέφωνά του, λόγω και της εκπαίδευσης που έχουν υποστεί, απλώς παπαγαλίζουν. Χωρίς αυτά που υποστηρίζουν να αποτελούν συνειδητή τους θέση. Με τον ίδιο τρόπο και κάπως έτσι αναπτύχθηκαν και άλλες εξουσιαστικές ιδεολογίες, όπως ο μαρξικός κομμουνισμός όπου αρκετοί τον ασπάστηκαν σαν μια νέα μεσσιανική θρησκεία. Από την άλλη πλευρά συναντάται συχνά η προτροπή από φορείς των καπιταλιστικών θεσμών περί συνεργασίας μεταξύ των εταιρειών, των παραγωγών, ή άλλων φορέων, ώστε προϊόντα και υπηρεσίες να είναι ανταγωνιστικά στην αγορά. Και ταυτόχρονα συχνή είναι η πεποίθηση και όλοι έχουμε ακούσει τη ρήση ότι «ο έλληνας δεν συνεργάζεται» και άλλα παρόμοια. Δεν μπορούμε να ξέρουμε τα εσωτε-

υπερηφάνειας» ότι το ελληνικό DNA, ισχυρό και αναβαθμισμένο, κατορθώνει να καταλαμβάνει πανεπιστημιακές θέσεις στα καλύτερα πανεπιστήμια και εργαστήρια του κόσμου. Την ίδια ώρα εξελισσόταν το φιάσκο της ελληνίδας –δήθεν– ερευνήτριας στη NASA. Αναμφισβήτητα ο Ν. Χρηστάκης δεν χρειάζεται καμμία τέτοια προβολή για λόγους επίδειξης ή εθνικής ανάτασης, αφού το ερευνητικό του έργο είναι πράγματι σημαντικό και αξιόλογο, αλλά τα ελληνικά ΜΜΕ είναι γνωστά για τα κριτήρια επιλογής των θεμάτων τους.

Όπως πολλοί γνωρίζετε, ο Κροπότκιν είχε έντονη αντιδικία με τους βιολόγους και γενετιστές της εποχής του και φυσικά τη δαρβινική θεωρία περί ανταγωνισμού, ενώ είχε αναπτύξει τη θεωρία της αλληλοβοήθειας και αλληλοϋποστήριξης μεταξύ των ανθρώπων και των κοινοτήτων, ως μια φυσική ροπή, για την από κοινού αντιμετώπιση των δυσκολιών στα ζητήματα εξεύρεσης τροφής και φυσικών απειλών. Σημειώνει ο Κροπότκιν στο πρόλογο του βιβλίου του, το 1914 (δώδεκα χρόνια μετά τη πρώτη έκδοση): *«Στα κυριότερα έργα για την εξέλιξη που εκδόθηκαν πρόσφατα στην Ευρώπη, ήδη υποδεικνύεται ότι πρέπει να ξεχωρίσουμε δυο διαφορετικές μορφές του αγώνα για ζωή, τον γενικό πόλεμο των ειδών ενάντια στις αντίξοες συνθήκες του περιβάλλοντος και στα αντίπαλα είδη, και τον εμφύλιο πόλεμο για τους πόρους της επιβίωσης μέσα στα ίδια τα είδη. Αναγνωρίζεται επίσης ότι και το εύρος του τελευταίου και η σημασία του για τη διαδικασία της εξέλιξης έχουν υπερεκτιμηθεί, προς λύπη του ίδιου του Δαρβίνου ενώ από την άλλη πλευρά, η συμβολή της κοινωνικότητας και του κοινωνικού ενστίκτου των ζώων για την ευημερία των ειδών υποτιμήθηκε, κατά παράβαση της διδασκαλίας του Δαρβίνου... Οι σύγχρονοι πνευματικοί ταγοί ακόμα επιμένουν να υποστηρίζουν ότι οι μάζες συμμετείχαν ελάχιστα στην εξέλιξη των θεσμών, και ότι όλη η πρόοδος που συντελέστηκε προς αυτή την κατεύθυνση οφείλεται στους πνευματικούς, πολιτικούς και στρατιωτικούς ηγέτες των αδρανών μαζών... Δεν προετοίμασαν οι μάζες των ευρωπαϊκών εθνών την παρούσα πολεμική δοκιμασία, ούτε σχεδίασαν τις βάρβαρες μεθόδους της...* ***Και όμως, μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι η καταστροφή της κληρονομιάς μας δεν θα είναι ολοκληρωτική, και ότι, παρά τα εγκλήματα που διαπράττονται σε τούτο τον «πολιτισμένο» πόλεμο, τα διδάγματα και οι παραδόσεις της αλληλεγγύης ανάμεσα στους ανθρώπους θα αναδυθούν άθικτα από αυτή τη δοκιμασία».*** Στην εποχή μας θα προσθέταμε και τη παράμετρο της

περιβαλλοντικής-οικολογικής καταστροφής που μπορεί να οδηγήσει σε συνθήκες αφανισμού και εξαθλίωσης παρόμοιες ή ίδιες με τις πολεμικές που περιγράφει ο Κροπότκιν. Αλλά και πάλι διακατεχόμαστε από την ίδια αισιοδοξία, συνεπικουρούμενη –πάντα– από συνεχή και εντατική δράση.

Στη θεωρία που αναπτύσσει ο Ν. Χρηστάκης, σημειώνεται ότι οι άνθρωποι είχαν πάντα και ανταγωνιστικές και συνεργατικές παρορμήσεις και βάναυσες και αγαθοεργές τάσεις. «Παρόμοια με τις δυο αλυσίδες της διπλής έλικας του DNA, οι αντιθετικές αυτές παρορμήσεις συνυφαίνονται. Είμαστε προετοιμασμένοι για συγκρούσεις και μίσος αλλά και για αγάπη, φιλία και συνεργασία... **Θα πρέπει να είμαστε ταπεινοί όταν ερχόμαστε αντιμέτωποι με τον πειρασμό να σχεδιάσουμε και να υλοποιήσουμε την κοινωνία αντίθετα προς τα ένστικτα μας. Ευτυχώς, δεν χρειάζεται να ασκήσουμε την όποια εξουσία για να έχουμε μια καλή ζωή.** Το τόξο της εξελικτικής μας ιστορίας είναι μακρύ, αλλά κλείνει προς το καλό».

Πράγματι, η ζωή του ανθρώπου δεν χρειάζεται καμμία εξουσία, ιεραρχία και ηγεσία για να πορευτεί και να αντιμετωπίσει τις εκάστοτε δυσκολίες. Τα ένστικτα του κάθε όντος δείχνουν το δρόμο για τη δημιουργία ομάδων, κοινοτήτων και συνεργασιών. Δεν είναι μονάχα το αίσθημα αυτοσυντήρησης αλλά και άλλα χαρακτηριστικά που ενισχύουν τη φιλία, την αγάπη και την αλληλεγγύη. Μέσω αυτών των στοιχείων ο άνθρωπος διένυσε τη πορεία του και βελτίωσε τους όρους και τις συνθήκες με τις οποίες αντιμετώπισε φυσικά φαινόμενα και άλλες απειλές. Και δυστυχώς παρ' ότι ο άνθρωπος δεν είχε καμμία ανάγκη για να εντάξει την εξουσία στις εσωτερικές του κοινοτικές-κοινωνικές δομές, δυστυχώς δεν ακολούθησε τα ένστικτα του...

Ως σημαντικό σημείο τομής για την ανθρώπινη εξέλιξη ο Ν. Χρηστάκης θέτει την γεωργική επανάσταση, για μια σειρά από λόγους. Θεωρεί ότι η φυσική επιλογή έχει προωθήσει στο ανθρώπινο είδος εκείνο το γενετικό υλικό που «παράγει» συγκεκριμένες καλές κοινωνικές δεξιότητες, που τελικά δημιουργούν και σταθερές κοινωνίες. Αυτές οι δεξιότητες αποτελούν μια κοινωνική ακολουθία 8 χαρακτηριστικών όπως, **αγάπη προς συντρόφους και απογόνους, φιλία, κοινωνικά δίκτυα, συνεργασία, αναγνώριση ατομικής ταυτότητας, προτίμηση προς την**

συνεχώς δεν υπάρχουν δεδομένα και ντετερμινισμοί αλλά ρευστές καταστάσεις και γι' αυτό μας προτρέπει: *«Συνδυαστείτε, καταπιαστείτε με έργα αλληλοβοήθειας! Αυτό είναι το ασφαλέστερο μέσο προκειμένου ο καθένας ξεχωριστά και όλοι μαζί να απολαύσουν τη μεγαλύτερη δυνατή ασφάλεια, η καλύτερη εγγύηση για επιβίωση και ανάπτυξη, σωματική, διανοητική και ηθική».*

Και απέναντι σε κάθε κράτος και εξουσία που αναπτύχθηκε σε διάφορες χρονικές περιόδους και σημεία, και το σκότος που επέφερε στη νόηση των ανθρώπων και στις λειτουργίες τους, επιβίωσε και εξελίχθηκε η συνεργασία και η αμοιβαία υποστήριξη. Δεν ξεριζώθηκαν αρχέγονες αξίες όπως η αγάπη και ο σεβασμός, παρ' ότι το πλαίσιο και το υπόβαθρο της εξουσίας εμπεριέχει, εξ αρχής και εκ συστάσεως, τον ανταγωνισμό, το μίσος και τον πόλεμο. Γι' αυτό συχνά-πυκνά συναντάται και το οξύμωρο, άτομα που εκδηλώνουν λεκτικά τη ρατσιστική τους διάθεση, να εκδηλώνουν έμπρακτα την υποστήριξή τους όταν ομάδες ανθρώπων χρήζουν ανάγκης. Είναι τα παράδοξα του κρατισμού που ενώ διαχωρίζει τους ανθρώπους φυλετικά, για παράδειγμα, εκείνοι, ως φερέφωνά του, λόγω και της εκπαίδευσης που έχουν υποστεί, απλώς παπαγαλίζουν. Χωρίς αυτά που υποστηρίζουν να αποτελούν συνειδητή τους θέση. Με τον ίδιο τρόπο και κάπως έτσι αναπτύχθηκαν και άλλες εξουσιαστικές ιδεολογίες, όπως ο μαρξικός κομμουνισμός όπου αρκετοί τον ασπάστηκαν σαν μια νέα μεσσιανική θρησκεία. Από την άλλη πλευρά συναντάται συχνά η προτροπή από φορείς των καπιταλιστικών θεσμών περί συνεργασίας μεταξύ των εταιρειών, των παραγωγών, ή άλλων φορέων, ώστε προϊόντα και υπηρεσίες να είναι ανταγωνιστικά στην αγορά. Και ταυτόχρονα συχνή είναι η πεποίθηση και όλοι έχουμε ακούσει τη ρήση ότι «ο έλληνας δεν συνεργάζεται» και άλλα παρόμοια. Δεν μπορούμε να ξέρουμε τα εσωτερικά επίπεδα συνεργασίας άλλων εθνοτικών ομάδων ή πληθυσμών που απαρτίζουν ένα κράτος, καθώς και εάν υπάρχουν αξιόπιστες έρευνες μέτρησης της συνεργατικότητας των πολιτών μεταξύ τους, αλλά είναι βέβαιο ότι η συνεργασία για να είναι εφικτή θα πρέπει να διακρίνεται από ένα κοινό στόχο. Και στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής ο κοινός στόχος είναι ένας και γνωστός.

Η ΕΕ ως φορέας και θεσμός ταυτόχρονα, έχει επί της αρμοδιότητάς της μια σειρά από Fora και συνδέσμους βιομηχανιών ανά κατηγορία που συναποφασίζουν τους στόχους τους. Συνεργάζονται αγαστά γιατί ο κοινός τους

στόχος-εχθρός είναι οι ΗΠΑ/Ρωσία/Κίνα, έτσι αναπτύσσονται ευρωπαϊκοί φορείς βιομηχανιών αλουμινίου, χημικών κλπ. Πρόσφατα ήρθε στο φως η πληροφορία ότι παρ' ότι ένας από τους λόγους που ο Τράμπ επιβάλλει δασμούς στην ΕΕ είναι και η ανταγωνιστική σχέση με το ευρωπαϊκό αλουμίνιο, αντίστοιχοι ευρωπαϊκοί φορείς και κυβερνήσεις πιέζουν να μειωθούν ή να αρθούν οι δασμοί στο αλουμίνιο και να μετακυλισθούν σε άλλα προϊόντα, γεωργικά για παράδειγμα. Εκεί, σίγουρα ο αντίστοιχος φορέας είναι περισσότερο αποδυναμωμένος από άποψη πολιτικών πιέσεων και παρεμβάσεων σε σχέση με τους βιομήχανους αλουμινίου. Άρα το ευρωπαϊκό καρτέλ αλουμινίου, που χρηματοδοτείται από την ΕΕ, ενδιαφέρεται αποκλειστικά –και το πράττει– το πώς θα είναι εκείνο ενδυναμωμένο από τους επί μέρους ανταγωνισμούς που λαμβάνουν χώρα μεταξύ ανταγωνιστριών δυνάμεων.

Δεν αποτελεί συνεργασία η συνάθροιση ατόμων, ομάδων, φορέων κ.ά. που ορίζουν έναν ή περισσότερους στόχους αλλά ταυτόχρονα διακατέχονται από διαφορετικά κίνητρα, και τα οποία δεν απαρτίζουν μια κοινή και ομοιόμορφη στάση και θέση. Η διαφορετικότητα του κινήτρου στην επίτευξη ίδιου στόχου δεν δημιουργεί πάντα προβλήματα αλλά έχει σίγουρα πεπερασμένο χρόνο εφαρμογής και επιφανειακή δράση. Αυτές οι μορφές συνεργασίας είναι βέβαιο ότι δεν είναι εκείνες που μελέτησε και παρατήρησε ο Κροπότκιν, και ασφαλώς δεν αναφέρεται σε αυτές.

Μπορούμε να πούμε, όμως, ότι και στον ελλαδικό χώρο –και συγκεκριμένα στην μεταπολεμική χρονική περίοδο– παρ' ότι υπήρχε ισχυρή κρατική οντότητα, εν τούτοις οι δεσμοί μεταξύ των ανθρώπων στις κοινότητες κυρίως ήταν σφιχτοί όταν προβάλλονταν κοινοί στόχοι. Για παράδειγμα σε πάρα πολλά χωριά η υδροδότηση έγινε συνεργατικά με την εργασία και συμμετοχή όλων των κατοίκων επειδή ο στόχος

Μπολσεβίκικη Δικαιοσύνη

[η περίπτωση του Gavriil Tikhonovich Pavliuk]

Το γεγονός που εξιστορούμε συνέβη στην Ουκρανία το 1935-1936. Στο χωριό Dolinskoye, κοντά στην πόλη Mariupol της επαρχίας Kirovogradsky, ζούσε ένας ηλικιωμένος χωρικός, ο Gavriil Tikhonovich Pavliuk, ο οποίος ήταν 92 ετών. Όταν οι Μπολσεβίκοι ανακάλυψαν ότι αυτός ο ηλικιωμένος άνθρωπος συμμετείχε παλιότερα σε μια αναρχική ομάδα, αποφάσισαν να τον εκδιώξουν αφαιρώντας του όλα τα περιουσιακά στοιχεία, μέχρι και την μοναδική του αγελάδα με το μοσχάρι της. Ο εκδιωγμένος Pavliuk αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το χωριό του και να μετακομίσει στο Rostov του Don, όπου ζούσε ο μεγαλύτερος γιος του Artem, προκειμένου να ξεφύγει από την κρατική καταστολή. Ο Αρτέμ προσπάθησε ανεπιτυχώς να «νομιμοποιήσει» τον πατέρα του, και να του εξασφαλίσει μετά από δωροδοκία, ένα ψεύτικο διαβατήριο που θα του επέτρεπε να εγγραφεί στα μητρώα. Έτσι, ο Pavliuk αποφάσισε να καταφύγει στο δεύτερο γιό του Ιλαρίωνα, ο οποίος ζούσε στην πόλη του Prokhladny του Βορείου Καυκάσου.

Όταν έφτασε στο σπίτι του νεώτερου γιου του, ο Pavliuk εξιστόρησε λεπτομερώς όλα όσα του είχαν συμβεί και ζήτησε από τον Ιλαρίωνα να τον σώσει. Ο Ιλαρίωνας συμβούλευσε τον πατέρα του να μην εγκαταλείψει το σπίτι μέχρι να μπορέσει να δωροδοκήσει τον επικεφαλής του γραφείου διαβατηρίων, μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος. Ο γέρος παρέμενε στο σπίτι του Ιλαρίωνα για δύο μήνες μέχρι που ο γιος του μπορέσει να αγοράσει το προσωπικό του

καμμία άλλη επιλογή. Αλλά τα μέλη του Κομμουνιστικού Κόμματος είχαν κακόβουλα σχέδια γι' αυτόν.

Με τη δικαιολογία ότι ο ηλικιωμένος άνδρας ανήκε στο κολχόζ για λίγο, η τοπική Οργάνωση της Κομσομόλ (Κομμουνιστική οργάνωση νεολαίας) αποφάσισε να του κάνει τη ζωή δύσκολη. Μια έρευνα στο σπίτι από έναν από τους αγρότες του κολχόζ «ανέδειξε» μια σκουριασμένη ξιφολόγχη. Τα μέλη του Κομμουνιστικού Κόμματος συγκεντρώθηκαν στο κέντρο του χωριού και ανέφεραν ότι δεν βρέθηκε τίποτα άλλο εκτός από την ξιφολόγχη. Τότε ένας από τους νέους της Κομσομόλ, που καθόταν κοντά στον Gavriil, φώναξε ξαφνικά: «Ρώτησα τον Pavliuk, γιατί ένα ειρηνικό μέλος του κολχόζ θα χρειαζόταν μια ξιφολόγχη; Και δήλωσε: ''Προκειμένου να ξεκοιλιαστούν τα στομάχια των μελών της Κομσομόλ''.» Αμέσως συντάχθηκε μια αναφορά για την υπόθεση και ο Pavliuk με χειροπέδες στα

φορείς και κυβερνήσεις πιέζουν να μειωθούν ή να αρθούν οι δασμοί στο αλουμίνιο και να μετακυλισθούν σε άλλα προϊόντα, γεωργικά για παράδειγμα. Εκεί, σίγουρα ο αντίστοιχος φορέας είναι περισσότερο αποδυναμωμένος από άποψη πολιτικών πιέσεων και παρεμβάσεων σε σχέση με τους βιομήχανους αλουμινίου. Άρα το ευρωπαϊκό καρτέλ αλουμινίου, που χρηματοδοτείται από την ΕΕ, ενδιαφέρεται αποκλειστικά –και το πράττει– το πώς θα είναι εκείνο ενδυναμωμένο από τους επί μέρους ανταγωνισμούς που λαμβάνουν χώρα μεταξύ ανταγωνιστριών δυνάμεων.

Δεν αποτελεί συνεργασία η συνάθροιση ατόμων, ομάδων, φορέων κ.ά. που ορίζουν έναν ή περισσότερους στόχους αλλά ταυτόχρονα διακατέχονται από διαφορετικά κίνητρα, και τα οποία δεν απαρτίζουν μια κοινή και ομοιόμορφη στάση και θέση. Η διαφορετικότητα του κινήτρου στην επίτευξη ίδιου στόχου δεν δημιουργεί πάντα προβλήματα αλλά έχει σίγουρα πεπερασμένο χρόνο εφαρμογής και επιφανειακή δράση. Αυτές οι μορφές συνεργασίας είναι βέβαιο ότι δεν είναι εκείνες που μελέτησε και παρατήρησε ο Κροπότκιν, και ασφαλώς δεν αναφέρεται σε αυτές.

Μπορούμε να πούμε, όμως, ότι και στον ελλαδικό χώρο –και συγκεκριμένα στην μεταπολεμική χρονική περίοδο– παρ' ότι υπήρχε ισχυρή κρατική οντότητα, εν τούτοις οι δεσμοί μεταξύ των ανθρώπων στις κοινότητες κυρίως ήταν σφιχτοί όταν προβάλλονταν κοινοί στόχοι. Για παράδειγμα σε πάρα πολλά χωριά η υδροδότηση έγινε συνεργατικά με την εργασία και συμμετοχή όλων των κατοίκων επειδή ο στόχος ήταν κοινός και όχι ανταγωνιστικός. Συνεπώς, ανεξαρτήτως της δομής οργάνωσης που υπάρχει, ο άνθρωπος κατορθώνει να αναπτύσσεται και να αντιμετωπίζει την κάθε δυσκολία με αίσθημα αλληλοβοήθειας, παρ' ότι το κράτος προσπαθεί να ριζώσει το αίσθημα ανταγωνισμού ως ανθρώπινο χαρακτηριστικό από τις πολύ μικρές ηλικίες της σχολικής εκπαίδευσης.

Γι' αυτό, είτε οι σύγχρονοι επιστήμονες μελετούν τα κοινωνικά χαρακτηριστικά του ανθρώπου σε εργαστήρια και τεχνολογικά δεδομένα είτε μέσω της απλής παρατήρησης ομάδων και φυλών, το συμπέρασμα είναι κοινό και ισχυρό και το περιγράφει ο Κροπότκιν: «*Είναι προφανές ότι η αλληλοβοήθεια αποτελεί το θεμέλιο*

Το γεγονός που εξιστορούμε συνέβη στην Ουκρανία το 1935-1936. Στο χωριό Dolinskoye, κοντά στην πόλη Mariupol της επαρχίας Kirovogradsky, ζούσε ένας ηλικιωμένος χωρικός, ο Gavriil Tikhonovich Pavliuk, ο οποίος ήταν 92 ετών. Όταν οι Μπολσεβίκοι ανακάλυψαν ότι αυτός ο ηλικιωμένος άνθρωπος συμμετείχε παλιότερα σε μια αναρχική ομάδα, αποφάσισαν να τον εκδιώξουν αφαιρώντας του όλα τα περιουσιακά στοιχεία, μέχρι και την μοναδική του αγελάδα με το μοσχάρι της. Ο εκδιωγμένος Pavliuk αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το χωριό του και να μετακομίσει στο Rostov του Don, όπου ζούσε ο μεγαλύτερος γιος του Artem, προκειμένου να ξεφύγει από την κρατική καταστολή. Ο Αρτέμ προσπάθησε ανεπιτυχώς να «νομιμοποιήσει» τον πατέρα του, και να του εξασφαλίσει μετά από δωροδοκία, ένα ψεύτικο διαβατήριο που θα του επέτρεπε να εγγραφεί στα μητρώα. Έτσι, ο Pavliuk αποφάσισε να καταφύγει στο δεύτερο γιό του Ιλαρίωνα, ο οποίος ζούσε στην πόλη του Prokhladny του Βορείου Καυκάσου.

Όταν έφτασε στο σπίτι του νεώτερου γιου του, ο Pavliuk εξιστόρησε λεπτομερώς όλα όσα του είχαν συμβεί και ζήτησε από τον Ιλαρίωνα να τον σώσει. Ο Ιλαρίωνας συμβούλευσε τον πατέρα του να μην εγκαταλείψει το σπίτι μέχρι να μπορέσει να δωροδοκήσει τον επικεφαλής του γραφείου διαβατηρίων, μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος. Ο γέρος παρέμενε στο σπίτι του Ιλαρίωνα για δύο μήνες μέχρι που ο γιος του μπορέσει να αγοράσει το προσωπικό του πιστοποιητικό (spravka) και το διαβατήριο κάποιου άλλου.

Ο Pavliuk ήξερε μόνο να διαβάζει. Αγαπούσε το διάβασμα και ειδικά τις εφημερίδες που είχαν άρθρα σχετικά με το Σύνταγμα του Στάλιν. Αυτό το Σύνταγμα τον ενδιέφερε τόσο που δεν έχασε ποτέ ούτε μία εφημερίδα και στεκόταν στην ουρά κάθε πρωί για να πάρει ένα τεύχος. Σύντομα το Σύνταγμα δημοσιεύθηκε σε μορφή φυλλαδίου. Ο Pavliuk αγόρασε το φυλλάδιο και άρχισε να μελετά όλα τα σημεία του Συντάγματος. Με βάση ένα από τα άρθρα που βρήκε, ο Pavliuk αποφάσισε να επιστρέψει στη γενέτειρά του και να ζητήσει την επιστροφή της καλύβας του, που χτίστηκε με τα χέρια του. Έτσι θα μπορούσε να ζήσει τις υπόλοιπες μέρες του στο σπίτι του. Για πολύ καιρό ο γέρος διαφωνούσε με τον γιο του Ιλαρίωνα, ο οποίος συμβούλευε τον πατέρα του να μην επιστρέψει στο χωριό του. Αλλά ο Pavliuk επέμεινε και τελικά έπεισε τον γιο του να τον αφήσει να πάει στο

ξιφολόγχη. Τα μέλη του Κομμουνιστικού Κόμματος συγκεντρώθηκαν στο κέντρο του χωριού και ανέφεραν ότι δεν βρέθηκε τίποτα άλλο εκτός από την ξιφολόγχη. Τότε ένας από τους νέους της Κομσομόλ, που καθόταν κοντά στον Gavriil, φώναξε ξαφνικά: «Ρώτησα τον Pavliuk, γιατί ένα ειρηνικό μέλος του κολχόζ θα χρειαζόταν μια ξιφολόγχη; Και δήλωσε: ''Προκειμένου να ξεκοιλιαστούν τα στομάχια των μελών της Κομσομόλ''.» Αμέσως συντάχθηκε μια αναφορά για την υπόθεση και ο Pavliuk με χειροπέδες στα

Μπολσεβίκικη Δικαιοσύνη

[η περίπτωση του Gavriil Tikhonovich Pavliuk]

χέρια, στάλθηκε στο περιφερειακό κέντρο, συνοδευόμενος από δύο μέλη της Κομσομόλ.

Συνάντησα αυτόν τον ηλικιωμένο άνθρωπο το 1937 στη φυλακή της Μαριούπολης. Δεν ήταν στενοχωρημένος και δήλωνε ότι σύμφωνα με ένα σημείο στο Σύνταγμα του Στάλιν, δεν μπορούσαν να τον συκοφαντήσουν και θα είχε την ευκαιρία για ένα ανοιχτό λαϊκό δικαστήριο, όπου θα αποδείκνυε τον απόλυτο παραλογισμό στις κατηγορίες των μελών της Κομσομόλ.

Θυμάμαι πως, στις 13 Αυγούστου 1937, ο Pavliuk ζήτησε και πήρε δικάσιμο. Μία κλούβα τον περίμενε στην αυλή της φυλακής. Ο γέρος μεταφέρθηκε σε ειδικό δικαστήριο όπου του τέθηκαν μερικές ερωτήσεις από τους δικαστές του. Μετά από 15 ή 20 λεπτά, ανακοινώθηκε η ποινή: 10 χρόνια σκληρή εργασία σε στρατόπεδο συγκέντρωσης.

μορφη στάση και θέση. Η διαφορετικότητα του κινήτρου στην επίτευξη ίδιου στόχου δεν δημιουργεί πάντα προβλήματα αλλά έχει σίγουρα πεπερασμένο χρόνο εφαρμογής και επιφανειακή δράση. Αυτές οι μορφές συνεργασίας είναι βέβαιο ότι δεν είναι εκείνες που μελέτησε και παρατήρησε ο Κροπότκιν, και ασφαλώς δεν αναφέρεται σε αυτές.

Μπορούμε να πούμε, όμως, ότι και στον ελλαδικό χώρο –και συγκεκριμένα στην μεταπολεμική χρονική περίοδο– παρ' ότι υπήρχε ισχυρή κρατική οντότητα, εν τούτοις οι δεσμοί μεταξύ των ανθρώπων στις κοινότητες κυρίως ήταν σφιχτοί όταν προβάλλονταν κοινοί στόχοι. Για παράδειγμα σε πάρα πολλά χωριά η υδροδότηση έγινε συνεργατικά με την εργασία και συμμετοχή όλων των κατοίκων επειδή ο στόχος ήταν κοινός και όχι ανταγωνιστικός. Συνεπώς, ανεξαρτήτως της δομής οργάνωσης που υπάρχει, ο άνθρωπος κατορθώνει να αναπτύσσεται και να αντιμετωπίζει την κάθε δυσκολία με αίσθημα αλληλοβοήθειας, παρ' ότι το κράτος προσπαθεί να ριζώσει το αίσθημα ανταγωνισμού ως ανθρώπινο χαρακτηριστικό από τις πολύ μικρές ηλικίες της σχολικής εκπαίδευσης.

Γι' αυτό, είτε οι σύγχρονοι επιστήμονες μελετούν τα κοινωνικά χαρακτηριστικά του ανθρώπου σε εργαστήρια και τεχνολογικά δεδομένα είτε μέσω της απλής παρατήρησης ομάδων και φυλών, το συμπέρασμα είναι κοινό και ισχυρό και το περιγράφει ο Κροπότκιν: «*Είναι προφανές ότι η αλληλοβοήθεια αποτελεί το θεμέλιο των ηθικών μας αντιλήψεων. Όποιες όμως και αν είναι οι απόψεις μας για την προέλευση του αισθήματος ή του ενστίκτου της αλληλοβοήθειας –είτε η καταγωγή του θεωρείται βιολογική είτε υπερφυσική– μπορούμε να εντοπίσουμε την ύπαρξή του ήδη στα κατώτερα επίπεδα του ζωικού βασιλείου και από αυτό το επίπεδο μπορούμε να παρακολουθήσουμε την αδιάκοπη εξέλιξή του εις πείσμα πολλών αρνητικών παραγόντων, σε όλες τις φάσεις της ανθρώπινης προόδου μέχρι τις μέρες μας*».

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

ανεπιτυχώς να «νομιμοποιήσει» τον πατέρα του, και να του εξασφαλίσει μετά από δωροδοκία, ένα ψεύτικο διαβατήριο που θα του επέτρεπε να εγγραφεί στα μητρώα. Έτσι, ο Pavliuk αποφάσισε να καταφύγει στο δεύτερο γιό του Ιλαρίωνα, ο οποίος ζούσε στην πόλη του Prokhladny του Βορείου Καυκάσου.

Όταν έφτασε στο σπίτι του νεώτερου γιου του, ο Pavliuk εξιστόρησε λεπτομερώς όλα όσα του είχαν συμβεί και ζήτησε από τον Ιλαρίωνα να τον σώσει. Ο Ιλαρίωνας συμβούλευσε τον πατέρα του να μην εγκαταλείψει το σπίτι μέχρι να μπορέσει να δωροδοκήσει τον επικεφαλής του γραφείου διαβατηρίων, μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος. Ο γέρος παρέμενε στο σπίτι του Ιλαρίωνα για δύο μήνες μέχρι που ο γιος του μπορέσει να αγοράσει το προσωπικό του πιστοποιητικό (spravka) και το διαβατήριο κάποιου άλλου.

Ο Pavliuk ήξερε μόνο να διαβάζει. Αγαπούσε το διάβασμα και ειδικά τις εφημερίδες που είχαν άρθρα σχετικά με το Σύνταγμα του Στάλιν. Αυτό το Σύνταγμα τον ενδιέφερε τόσο που δεν έχασε ποτέ ούτε μία εφημερίδα και στεκόταν στην ουρά κάθε πρωί για να πάρει ένα τεύχος. Σύντομα το Σύνταγμα δημοσιεύθηκε σε μορφή φυλλαδίου. Ο Pavliuk αγόρασε το φυλλάδιο και άρχισε να μελετά όλα τα σημεία του Συντάγματος. Με βάση ένα από τα άρθρα που βρήκε, ο Pavliuk αποφάσισε να επιστρέψει στη γενέτειρά του και να ζητήσει την επιστροφή της καλύβας του, που χτίστηκε με τα χέρια του. Έτσι θα μπορούσε να ζήσει τις υπόλοιπες μέρες του στο σπίτι του. Για πολύ καιρό ο γέρος διαφωνούσε με τον γιο του Ιλαρίωνα, ο οποίος συμβούλευε τον πατέρα του να μην επιστρέψει στο χωριό του. Αλλά ο Pavliuk επέμεινε και τελικά έπεισε τον γιο του να τον αφήσει να πάει στο σπίτι.

Κατά την άφιξή του στο Dolinskoye, ο Pavliuk κατέθεσε μια αίτηση στο συμβούλιο του χωριού (selsoviet) ζητώντας να του επιστραφεί η καλύβα του. Ο συμβούλιο παρέπεμψε το θέμα στην Περιφεριακή κομματική Επιτροπή (raikom), η οποία έδωσε την άδεια να επιστραφεί η καλύβα. Αφού πήρε την καλύβα του πίσω, ο Pavliuk ζήτησε πίσω και την αγελάδα του. Αλλά του είπαν ότι η αγελάδα του είχε αποσταλεί στη συλλογική φάρμα (κολχόζ) και, ότι εάν εντασσόταν σ' αυτήν, θα είχε πρόσβαση στο γάλα και στο αλεύρι. Ο Pavliuk συμφώνησε, αφού δεν είχε πραγματικά χέρια, στάλθηκε στο περιφερειακό κέντρο, συνοδευόμενος από δύο μέλη της Κομσομόλ.

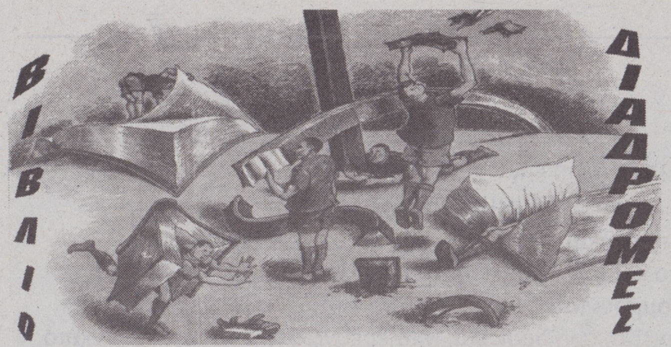
Συνάντησα αυτόν τον ηλικιωμένο άνθρωπο το 1937 στη φυλακή της Μαριούπολης. Δεν ήταν στενοχωρημένος και δήλωνε ότι σύμφωνα με ένα σημείο στο Σύνταγμα του Στάλιν, δεν μπορούσαν να τον συκοφαντήσουν και θα είχε την ευκαιρία για ένα ανοιχτό λαϊκό δικαστήριο, όπου θα αποδείκνυε τον απόλυτο παραλογισμό στις κατηγορίες των μελών της Κομσομόλ.

Θυμάμαι πως, στις 13 Αυγούστου 1937, ο Pavliuk ζήτησε και πήρε δικάσιμο. Μία κλούβα τον περίμενε στην αυλή της φυλακής. Ο γέρος μεταφέρθηκε σε ειδικό δικαστήριο όπου του τέθηκαν μερικές ερωτήσεις από τους δικαστές του. Μετά από 15 ή 20 λεπτά, ανακοινώθηκε η ποινή: 10 χρόνια σκληρή εργασία σε στρατόπεδο συγκέντρωσης.

Ο Pavliuk ευχαρίστησε τους πολίτες-δικαστές που του ευχήθηκαν να διατηρήσει την υγεία του για άλλα 10 χρόνια και πρόσθεσε ότι, ενώ η κατηγορία εναντίον του ήταν ψευδής –μια ίντριγκα της Κομσομόλ– υπήρχε μόνο μία αλήθεια σε όλα αυτά: «Ανήκα σε μια αναρχική ομάδα. Ναι, είμαι αναρχικός και θα πεθάνω αναρχικός.»

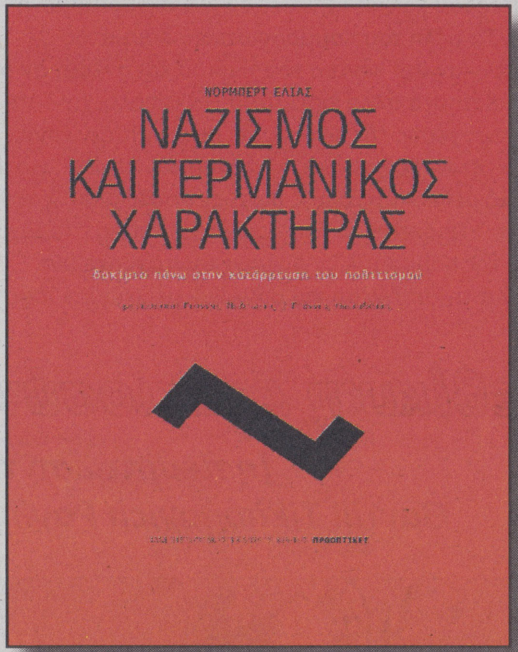
Πηγή: Delo Truda-Probuzhdenie, № 34 (Νοέμβριος-Δεκέμβριος 1950), σελ. 16-17. Μετάφραση: Μαλκόμ Άρτσιμπαλντ

Μετάφραση - απόδοση Π-Μ-Β

ΝΑΖΙΣΜΟΣ και ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ

ΡΟΜΠΕΡΤ ΕΛΙΑΣ

Δοκίμιο πάνω στην κατάρρευση του πολιτισμού
μτφ Γιάννης Πεδιώτης/Γιάννης Θωμαδάκης
Πανεπιστημιακές εκδόσεις Κρήτης,
ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ 2015 / σελ. 182

Η αγάπη για την πατρίδα, που διατυμπάνιζαν οι Ναζί και στο όνομα της οποίας συσπείρωσαν μεγάλα τμήματα του γερμανικού λαού, δεν ήταν αγάπη για την αληθινή Γερμανία, για την Γερμανία, όπως αυτή ήταν στην πραγματικότητα. Η αγάπη τους δεν αφορούσε μια Γερμανία, που είναι ένα έθνος μεταξύ άλλων ισότιμων εθνών. Ήταν αγάπη για μια Γερμανία, όπως αυτή όφειλε να είναι σύμφωνα με τα αισθήματά τους: μια Γερμανία μεγαλύτερη από τα υπόλοιπα ευρωπαϊκά έθνη. Ήταν αγάπη για μια Γερμανία με αφορμή τη δίκη του Άιχμαν που διεξαγόταν εκείνο τον καιρό στην Ιερουσαλήμ. Το δημοσίευσε 30 περίπου χρόνια αργότερα, ένα έτος πριν από τον θάνατό του.

(Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης)

Όπως σημειώνει ο εβραϊκής καταγωγής κοινωνιολόγος *Ρόμπερτ Ελίας* πριν από την σύλληψη στην Αργεντινή (1960), την δίκη (1961) και την εκτέλεση (1962) του *Άιχμαν* (συνταγματάρχη των ***SS*** και επικεφαλής του Γραφείου εβραϊκών υποθέσεων της Γκεστάπο) στην Ιερουσαλήμ «*γινόντουσαν διάφορες συζητήσεις για το αν θα ήταν προτιμότερο να αφεθεί στο σκοτάδι η μνήμη δολοφονημένων και δολοφόνων περιοριζόμενη σε λίγες μόνο σποραδικές αναφορές στα βιβλία ιστορίας, εν είδει επιτύμβιας επιγραφής*».

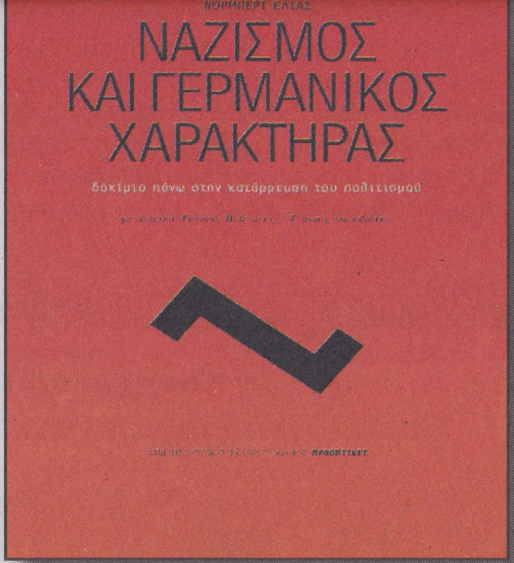
Θα θυμίσουμε από την πλευρά μας ότι ο τόπος διαμονής του *Άιχμαν* και της οικογενείας του ήταν γνωστός σύμφωνα με ορισμένες αναφορές ήδη από το 1952, όταν μετοίκησε στην Αργεντινή, όπου μισθοδοτούμενος τύγχανε της προστασίας των ΗΠΑ, οι οποίες είχαν στρατολογήσει αρκετούς πρώην συνεργάτες του στις μυστικές υπηρεσίες, όπως άλλωστε είχαν πράξει και οι δυτικογερμανικές αρχές. Η σύλληψη του *Άιχμαν* πραγματοποιήθηκε με τις ευλογίες του γερμανικού κράτους, το οποίο διαπραγματευόταν την μη αποκάλυψη αξιωματούχων της κυβέρνησής του, στενών συνεργατών του Χίτλερ, όπως του *Χανς Γκλόμπκε* συμβούλου Εθνικής ασφαλείας, που χαρακτηριζόταν επίσης ως το «δεξί χέρι» του καγκελάριου *Κόνραντ Αντενάουερ*.

Όπως παρατηρεί και ο *Ρόμπερτ Ελίας*, «*οι πιθανότητες να διασωθεί η μνήμη των θυμάτων της ιστορίας των ανίσχυρων και των ηττημένων είναι κατά κανόνα ελάχιστες. Το βασικό πλαίσιο που καθορίζει τί θα φυλαχθεί στην μνήμη ως ιστορία εξακολουθεί ακόμη και σήμερα να είναι το κράτος και τα βιβλία της ιστορίας εξακολουθούν να είναι* κατανοήσουμε, παραδεχόμενοι ότι πολλά φαινόμενα της εποχής μας δείχνουν ότι ο ναζισμός, απλώς, ανέδειξε με πράγματι ωμό και απροκάλυπτο τρόπο γενικότερες όψεις της σύγχρονης κοινωνίας, τρόπους σκέψης και συμπεριφορές, που μπορούν να συναντηθούν και εκτός Γερμανίας.

Με άλλα λόγια ο συγγραφέας αυτού του δοκιμίου αμφισβητεί έντονα τις απόψεις που εδράζονται στην «βεβαιότητα» ότι οι ναζιστικές θηριωδίες αποτελούσαν την *εξαίρεση*, το εξαιρετικό, μοναδικό και ανεπανάληπτο γεγονός, που οφείλεται στο ανορθόλογο μίσος μιας δράκας ψυχοπαθών, που δεν είναι δυνατόν να επαναληφθεί στις «προηγμένες» κοινωνίες της εποχής μας. Ο *Ελίας*, επίσης, μάς παροτρύνει, στην προσπάθειά μας να κατανοήσουμε, να μην εστιάσουμε αποκλειστικά στην βαθιά οικονομική «*κρίση*» της δεκαετίας του '30, ούτε και να αποδεχθούμε ερμηνείες που προβάλλουν ως καθοριστικές την «*ιδιαίτερη φύση*» των Γερμανών, ή την «*φυλετική και βιολογική τους*» κληρονομιά.

Όπως παρατηρεί ο συγγραφέας του δοκιμίου, η μετεξέλιξη της Γερμανίας αρχικά σε ενιαίο δυναστικό κράτος και κατόπιν σε ενιαίο εθνικό κράτος συντελέσθηκε αφ' ενός με ιδιαίτερα βραδείς ρυθμούς και αφ' ετέρου με καθυστέρηση σε σχέση με την αντίστοιχη άλλων ευρωπαϊκών ή δυναστικών κρατών, ενώ κάνει ιδιαίτερη μνεία στο πλήθος και την διασπορά των πολιτικών μονάδων, στις οποίες υποδιαιρέθηκε η πρώτη γερμανική αυτοκρατορία με αποτέλεσμα τους αδιάκοπους πόλεμους μεταξύ των γερμανών, που διεξάγονταν επί αιώνες: «*Εδώ έχει την ρίζα του ο διακαής πόθος για ενότητα, ο οποίος κατά την διάρκεια περιόδων κρίσεως στην Γερμανία, επανερχόταν διαρκώς στο προσκήνιο, καθώς η εύθραυστη ισορροπία ανάμεσα στις κεντρομόλες και φυγόκεντρες δυνάμεις έτεινε γενικά να ευνοεί τις τελευταίες*».

Εδώ βρίσκεται, κυρίως, κατά τον *Ελίας* και η εξήγηση της έκφρασης ενός πόθου για έναν κυρίαρχο, για έναν

Δοκίμιο πάνω στην κατάρρευση του πολιτισμού
μτφ Γιάννης Πεδιώτης/Γιάννης Θωμαδάκης
Πανεπιστημιακές εκδόσεις Κρήτης,
ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ 2015 / σελ. 182

Η αγάπη για την πατρίδα, που διατυμπάνιζαν οι Ναζί και στο όνομα της οποίας συσπείρωσαν μεγάλα τμήματα του γερμανικού λαού, δεν ήταν αγάπη για την αληθινή Γερμανία, για την Γερμανία, όπως αυτή ήταν στην πραγματικότητα. Η αγάπη τους δεν αφορούσε μια Γερμανία, που είναι ένα έθνος μεταξύ άλλων ισότιμων εθνών. Ήταν αγάπη για μια Γερμανία, όπως αυτή όφειλε να είναι σύμφωνα με τα αισθήματά τους: μια Γερμανία μεγαλύτερη από τα υπόλοιπα ευρωπαϊκά έθνη. Ήταν αγάπη για μια Γερμανία ιδεατή.

Ούτε ο Χίτλερ αγαπούσε τη Γερμανία, όπως πραγματικά ήταν. Αυτό που αγαπούσε ήταν μια οπτασία της Γερμανίας και του μεγαλείου της. Ο ναζιστικός πόλεμος και η όλη θηριωδία εκείνων των ετών ήταν η απέλπιδα κίνηση ενός έθνους, που καταποντιζόταν ταχύτατα σε θέση δεύτερης ή τρίτης κατηγορίας. Οι Γερμανοί είδαν αυτόν τον πόλεμο ως την ύστατη απόπειρά τους να φανούν αντάξιοι της ιδεατής τους αυτοεικόνας.

Θα μπορούσε κανείς να ισχυριστεί ότι δεν ήταν ανάγκη να εξοντωθούν εκατομμύρια Εβραίοι για να μάθουν οι Γερμανοί να ζουν με μια λιγότερο λαμπερή εικόνα του εαυτού τους. Σπανίως, όμως, ισχυροί κοινωνικοί σχηματισμοί συμβιβάζονται ειρηνικά με τον περιορισμό της ισχύος τους. Στρέφονται ξανά και ξανά σε ηγέτες που προβάλλουν ενώπιόν τους την εικόνα ενός υπέρτερου μεγαλείου, που απευθύνονται σ' αυτούς στο όνομα υψηλών αξιών και τους καλούν να αντισταθούν στην απειλή και

καιρό στην Ιερουσαλήμ. Το δημοσίευσε 30 περίπου χρόνια αργότερα, ένα έτος πριν από τον θάνατό του.

(Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης)

Όπως σημειώνει ο εβραϊκής καταγωγής κοινωνιολόγος *Ρόμπερτ Ελίας* πριν από την σύλληψη στην Αργεντινή (1960), την δίκη (1961) και την εκτέλεση (1962) του *Άιχμαν* (συνταγματάρχη των ***SS*** και επικεφαλής του Γραφείου εβραϊκών υποθέσεων της Γκεστάπο) στην Ιερουσαλήμ «*γινόντουσαν διάφορες συζητήσεις για το αν θα ήταν προτιμότερο να αφεθεί στο σκοτάδι η μνήμη δολοφονημένων και δολοφόνων περιοριζόμενη σε λίγες μόνο σποραδικές αναφορές στα βιβλία ιστορίας, εν είδει επιτύμβιας επιγραφής*».

Θα θυμίσουμε από την πλευρά μας ότι ο τόπος διαμονής του *Άιχμαν* και της οικογενείας του ήταν γνωστός σύμφωνα με ορισμένες αναφορές ήδη από το 1952, όταν μετοίκησε στην Αργεντινή, όπου μισθοδοτούμενος τύγχανε της προστασίας των ΗΠΑ, οι οποίες είχαν στρατολογήσει αρκετούς πρώην συνεργάτες του στις μυστικές υπηρεσίες, όπως άλλωστε είχαν πράξει και οι δυτικογερμανικές αρχές. Η σύλληψη του *Άιχμαν* πραγματοποιήθηκε με τις ευλογίες του γερμανικού κράτους, το οποίο διαπραγματευόταν την μη αποκάλυψη αξιωματούχων της κυβέρνησής του, στενών συνεργατών του Χίτλερ, όπως του *Χανς Γκλόμπκε* συμβούλου Εθνικής ασφαλείας, που χαρακτηριζόταν επίσης ως το «δεξί χέρι» του καγκελάριου *Κόνραντ Αντενάουερ*.

Όπως παρατηρεί και ο *Ρόμπερτ Ελίας*, «*οι πιθανότητες να διασωθεί η μνήμη των θυμάτων της ιστορίας των ανίσχυρων και των ηττημένων είναι κατά κανόνα ελάχιστες. Το βασικό πλαίσιο που καθορίζει τί θα φυλαχθεί στην μνήμη ως ιστορία εξακολουθεί ακόμη και σήμερα να είναι το κράτος και τα βιβλία της ιστορίας εξακολουθούν να είναι χρονικά κρατών. Η δίκη του Άιχμαν επιβεβαίωσε τον κανόνα: αν η θύμηση των δολοφονημένων εβραίων ξαναζωντάνεψε αυτό οφειλόταν στην ύπαρξη του νέου εβραϊκού κράτους και στην ισχύ που διέθετε*».

Θα υπενθυμίσουμε, επίσης, σ' αυτό το σημείο, ότι πριν την σύλληψη και την δίκη του *Άιχμαν* οι επιζώντες εβραίοι του ναζιστικού σχεδίου «***Τελική λύση***», εισέπρατταν μια ιδιαίτερη απαξίωση από το σιωνιστικό κράτος επειδή ...δεν αντιστάθηκαν, ενώ ήταν αντιμέτωποι και με την απαίτηση να αγωνιστούν άμεσα ενάντια σε κάθε εχθρό του Ισραήλ, σαν καλοί σιωνιστές. Το ισραηλινό κράτος, λοιπόν, μεθόδευσε μέσω της δίκης του *Άιχμαν* την καθιέρωσή του ως τον μόνο φορέα εκπροσώπησης των απανταχού εβραίων, μέσω της διαχείρισης, όχι πλέον μιας φρικτής πράξης, μιας θηριωδίας κατά της ανθρωπότητας (εν προκειμένω της εξόντωσης και του βασανισμού εκατομμυρίων εβραίων καθώς και άλλων φυλών), αλλά ενός εγκλήματος αποκλειστικά κατά των εβραίων. Η διαφορά

εποχής μας δείχνουν ότι ο ναζισμός, απλώς, ανέδειξε με πράγματι ωμό και αποκάλυπτο τρόπο γενικότερες όψεις της σύγχρονης κοινωνίας, τρόπους σκέψης και συμπεριφορές, που μπορούν να συναντηθούν και εκτός Γερμανίας.

Με άλλα λόγια ο συγγραφέας αυτού του δοκιμίου αμφισβητεί έντονα τις απόψεις που εδράζονται στην «*βεβαιότητα*» ότι οι ναζιστικές θηριωδίες αποτελούσαν την *εξαίρεση*, το εξαιρετικό, μοναδικό και ανεπανάληπτο γεγονός, που οφείλεται στο ανορθόλογο μίσος μιας δράκας ψυχοπαθών, που δεν είναι δυνατόν να επαναληφθεί στις «προηγμένες» κοινωνίες της εποχής μας. Ο *Ελίας*, επίσης, μάς παροτρύνει, στην προσπάθειά μας να κατανοήσουμε, να μην εστιάσουμε αποκλειστικά στην βαθιά οικονομική «*κρίση*» της δεκαετίας του '30, ούτε και να αποδεχθούμε ερμηνείες που προβάλλουν ως καθοριστικές την «*ιδιαίτερη φύση*» των Γερμανών, ή την «*φυλετική και βιολογική τους*» κληρονομιά.

Όπως παρατηρεί ο συγγραφέας του δοκιμίου, η μετεξέλιξη της Γερμανίας αρχικά σε ενιαίο δυναστικό κράτος και κατόπιν σε ενιαίο εθνικό κράτος συντελέσθηκε αφ' ενός με ιδιαίτερα βραδείς ρυθμούς και αφ' ετέρου με καθυστέρηση σε σχέση με την αντίστοιχη άλλων ευρωπαϊκών ή δυναστικών κρατών, ενώ κάνει ιδιαίτερη μνεία στο πλήθος και την διασπορά των πολιτικών μονάδων, στις οποίες υποδιαιρέθηκε η πρώτη γερμανική αυτοκρατορία με αποτέλεσμα τους αδιάκοπους πόλεμους μεταξύ των γερμανών, που διεξάγονταν επί αιώνες: «*Εδώ έχει την ρίζα του ο διακαής πόθος για ενότητα, ο οποίος κατά την διάρκεια περιόδων κρίσεως στην Γερμανία, επανερχόταν διαρκώς στο προσκήνιο, καθώς η εύθραυστη ισορροπία ανάμεσα στις κεντρομόλες και φυγόκεντρες δυνάμεις έτεινε γενικά να ευνοεί τις τελευταίες*».

Εδώ βρίσκεται, κυρίως, κατά τον *Ελίας* και η εξήγηση της έκφρασης ενός πόθου για *έναν κυρίαρχο*, για έναν

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:
Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο. Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και την ανάπτυξη και εξέλιξη των απελευθερωτικών ιδεών. Είναι προφανές ότι τα

Δοκίμιο πάνω στην κατάρρευση του πολιτισμού
μτφ Γιάννης Πεδιώτης/Γιάννης Θωμαδάκης
Πανεπιστημιακές εκδόσεις Κρήτης,
ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ 2015 / σελ. 182

Η αγάπη για την πατρίδα, που διατυμπάνιζαν οι Ναζί και στο όνομα της οποίας συσπείρωσαν μεγάλα τμήματα του γερμανικού λαού, δεν ήταν αγάπη για την αληθινή Γερμανία, για την Γερμανία, όπως αυτή ήταν στην πραγματικότητα. Η αγάπη τους δεν αφορούσε μια Γερμανία, που είναι ένα έθνος μεταξύ άλλων ισότιμων εθνών. Ήταν αγάπη για μια Γερμανία, όπως αυτή όφειλε να είναι σύμφωνα με τα αισθήματά τους: μια Γερμανία μεγαλύτερη από τα υπόλοιπα ευρωπαϊκά έθνη. Ήταν αγάπη για μια Γερμανία ιδεατή.

Ούτε ο Χίτλερ αγαπούσε τη Γερμανία, όπως πραγματικά ήταν. Αυτό που αγαπούσε ήταν μια οπτασία της Γερμανίας και του μεγαλείου της. Ο ναζιστικός πόλεμος και η όλη θηριωδία εκείνων των ετών ήταν η απέλπιδα κίνηση ενός έθνους, που καταποντιζόταν ταχύτατα σε θέση δεύτερης ή τρίτης κατηγορίας. Οι Γερμανοί είδαν αυτόν τον πόλεμο ως την ύστατη απόπειρά τους να φανούν αντάξιοι της ιδεατής τους αυτοεικόνας.

Θα μπορούσε κανείς να ισχυριστεί ότι δεν ήταν ανάγκη να εξοντωθούν εκατομμύρια Εβραίοι για να μάθουν οι Γερμανοί να ζουν με μια λιγότερο λαμπερή εικόνα του εαυτού τους. Σπανίως, όμως, ισχυροί κοινωνικοί σχηματισμοί συμβιβάζονται ειρηνικά με τον περιορισμό της ισχύος τους. Στρέφονται ξανά και ξανά σε ηγέτες που προβάλλουν ενώπιόν τους την εικόνα ενός υπέρτερου μεγαλείου, που απευθύνονται σ' αυτούς στο όνομα υψηλών αξιών και τους καλούν να αντισταθούν στην απειλή και να πολεμήσουν για τη συλλογική ανωτερότητά τους και τα ιδανικά τους.

Όπως τα άγρια ζώα, έτσι και τα ισχυρά έθνη γίνονται πολύ επικίνδυνα όταν νιώσουν στριμωγμένα, όταν αισθανθούν ότι η ισορροπία δυνάμεων γέρνει σε βάρος τους, ότι οι αξίες τους απειλούνται κι η υπεροχή τους αργοσβήνει. Όταν παρατηρούνται αυτά τα φαινόμενα, οι άνθρωποι συνήθως καταφεύγουν στη βία. Και τότε ξεσπούν πόλεμοι.

Ο Ρόμπερτ Ελίας έγραψε αυτό το δοκίμιο το 1961/62,

φωνα με ορισμένες αναφορές ήδη από το 1952, όταν μετοίκησε στην Αργεντινή, όπου μισθοδοτούμενος τύγχανε της προστασίας των ΗΠΑ, οι οποίες είχαν στρατολογήσει αρκετούς πρώην συνεργάτες του στις μυστικές υπηρεσίες, όπως άλλωστε είχαν πράξει και οι δυτικογερμανικές αρχές. Η σύλληψη του *Άιχμαν* πραγματοποιήθηκε με τις ευλογίες του γερμανικού κράτους, το οποίο διαπραγματευόταν την μη αποκάλυψη αξιωματούχων της κυβέρνησής του, στενών συνεργατών του Χίτλερ, όπως του *Χανς Γκλόμπκε* συμβούλου Εθνικής ασφαλείας, που χαρακτηριζόταν επίσης ως το «δεξί χέρι» του καγκελάριου *Κόνραντ Αντενάουερ*.

Όπως παρατηρεί και ο *Ρόμπερτ Ελίας*, «*οι πιθανότητες να διασωθεί η μνήμη των θυμάτων της ιστορίας των ανίσχυρων και των ηττημένων είναι κατά κανόνα ελάχιστες. Το βασικό πλαίσιο που καθορίζει τί θα φυλαχθεί στην μνήμη ως ιστορία εξακολουθεί ακόμη και σήμερα να είναι το κράτος και τα βιβλία της ιστορίας εξακολουθούν να είναι χρονικά κρατών. Η δίκη του Άιχμαν επιβεβαίωσε τον κανόνα: αν η θύμηση των δολοφονημένων εβραίων ξαναζωντάνεψε αυτό οφειλόταν στην ύπαρξη του νέου εβραϊκού κράτους και στην ισχύ που διέθετε*».

Θα υπενθυμίσουμε, επίσης, σ' αυτό το σημείο, ότι πριν την σύλληψη και την δίκη του *Άιχμαν* οι επιζώντες εβραίοι του ναζιστικού σχεδίου «***Τελική λύση***», εισέπρατταν μια ιδιαίτερη απαξίωση από το σιωνιστικό κράτος επειδή ...δεν αντιστάθηκαν, ενώ ήταν αντιμέτωποι και με την απαίτηση να αγωνιστούν άμεσα ενάντια σε κάθε εχθρό του Ισραήλ, σαν καλοί σιωνιστές. Το ισραηλινό κράτος, λοιπόν, μεθόδευσε μέσω της δίκης του *Άιχμαν* την καθιέρωσή του ως τον μόνο φορέα εκπροσώπησης των απανταχού εβραίων, μέσω της διαχείρισης, όχι πλέον μιας φρικτής πράξης, μιας θηριωδίας κατά της ανθρωπότητας (εν προκειμένω της εξόντωσης και του βασανισμού εκατομμυρίων εβραίων καθώς και άλλων φυλών), αλλά ενός εγκλήματος αποκλειστικά κατά των εβραίων. Η διαφορά πιστεύουμε είναι ολοφάνερη, καθώς και οι σκοποί και οι αφετηρίες της εθνικής προπαγάνδας, που ύφανε το ισραηλινό κράτος.

Σύμφωνα με την *Hanaah Arendt* ο *ολοκληρωτισμός* συνιστά μια απειλή ενάντια στη σκέψη και ως εκ τούτου η προσπάθεια για κατανόηση μάς θωρακίζει θέτοντας στο επίκεντρο τον φιλοσοφικό προβληματισμό, καθώς «***το κοινότυπο κακό***» κυριάρχησε πρώτα απ' όλα εξ αιτίας της αποτυχίας του *σκέπτεσθαι*. Ο *Ρόμπερτ Ελίας* από την πλευρά του μάς καλεί και αυτός να προσπαθήσουμε να

τους» κληρονομιά.

Όπως παρατηρεί ο συγγραφέας του δοκιμίου, η μετεξέλιξη της Γερμανίας αρχικά σε ενιαίο δυναστικό κράτος και κατόπιν σε ενιαίο εθνικό κράτος συντελέσθηκε αφ' ενός με ιδιαίτερα βραδείς ρυθμούς και αφ' ετέρου με καθυστέρηση σε σχέση με την αντίστοιχη άλλων ευρωπαϊκών ή δυναστικών κρατών, ενώ κάνει ιδιαίτερη μνεία στο πλήθος και την διασπορά των πολιτικών μονάδων, στις οποίες υποδιαιρέθηκε η πρώτη γερμανική αυτοκρατορία με αποτέλεσμα τους αδιάκοπους πόλεμους μεταξύ των γερμανών, που διεξάγονταν επί αιώνες: «*Εδώ έχει την ρίζα του ο διακαής πόθος για ενότητα, ο οποίος κατά την διάρκεια περιόδων κρίσεως στην Γερμανία, επανερχόταν διαρκώς στο προσκήνιο, καθώς η εύθραυστη ισορροπία ανάμεσα στις κεντρομόλες και φυγόκεντρες δυνάμεις έτεινε γενικά να ευνοεί τις τελευταίες*».

Εδώ βρίσκεται, κυρίως, κατά τον *Ελίας* και η εξήγηση της έκφρασης ενός πόθου για *έναν κυρίαρχο*, για έναν

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο. Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και την ανάπτυξη και εξέλιξη των απελευθερωτικών ιδεών. Είναι προφανές ότι τα βιβλία αυτά μπορεί να τα προμηθεύεται κάποιος, εφ' όσον το επιθυμεί, από τους εκδοτικούς οίκους και τα βιβλιοπωλεία και ΟΧΙ από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ, όπου διατίθενται ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ.

μονάρχη για έναν ηγέτη, ο οποίος θα κατόρθωνε να εξασφαλίσει την ενότητα, αλλά και την ομόνοια. Αυτός ο πόθος εκφραζόταν ακόμη και στις δεκαετίες του '20 και του '30 με διατυπώσεις του είδους «*δίχως μοναρχία ξεσπάει αναρχία*», ή «*η κοινοβουλευτική δημοκρατία μπορεί να είναι μια χαρά για τους Άγγλους ή τους Αμερικάνους, αλλά όχι για εμάς. Δεν ταιριάζει στους Γερμανούς. Εμείς χρειαζόμαστε έναν ισχυρό άνδρα, που να μας κρατά πειθαρχημένους και να μας βάζει σε τάξη*».

Ταυτόχρονα, σύμφωνα με τον συγγραφέα, ανεξάρτητα με τον τρόπο που θα θελήσει κάποιος να αξιολογήσει την εθνική υπερηφάνεια και την συλλογική αυτοεκτίμηση των Γερμανών, αυτή ήταν ιδιαίτερα εύθραυστη σε σχέση

με την αντίστοιχη των Βρετανών ή των Γάλλων που χαρακτηρίζονται από μια σταθερότητα και μια «ομαλή» εξέλιξη, αφού, «*μια μεγάλη και ισχυρή αυτοκρατορία, η οποία γνώρισε ανατροπές, έχασε την συνοχή της και σταδιακά συρρικνώθηκε. Μόλις το 1871, δηλ. αιώνες αργότερα – και σε μεταγενέστερο στάδιο από τα περισσότερα άλλα*

κάτι με νόημα, ως ένα αντικείμενο υπερηφάνειας και συνεπώς ως πηγή βαθιάς ικανοποίησης, όταν οι άνθρωποι ήταν πεπεισμένοι για την τελειότητά του, για την απόλυτη και άνευ όρων ισχύ του, γι' αυτό και δεν μπορούσαν να ανταποκριθούν απόλυτα σ' αυτό παρά μονάχα περιστασιακά, για σύντομο χρονικό διάστημα, κατά την διάρκεια εξαιρετικών καταστάσεων και ιδίως σε περιόδους εθνικής κρίσης».

Ο *Ρόμπερτ Ελίας* εξηγεί στην συνέχεια ότι ακριβώς απέναντι σε μια εξαιρετική κατάσταση βρισκόταν για πολλούς Γερμανούς η πληκτική καθημερινότητα, οι νεόκοποι κοινοβουλευτικοί θεσμοί του 1918, με τους οποίους δεν μπόρεσαν να ταυτιστούν, με αποτέλεσμα να θεωρούν ευτελή την πολιτική ζωή, και να αντικρύζουν ένα βαθύ χάσμα ανάμεσα σ' αυτό που θεωρούσαν ιδεατό και την πραγματικότητα, την οποία απαξίωναν ως ασήμαντη και ανούσια. Η αίσθηση, λοιπόν, του χαμένου μεγαλείου και μιας τσακισμένης εθνικής υπερηφάνειας επιτεινόταν από την εικόνα παρακμής, που προκαλούσε ένα αίσθημα κοινωνικής δυσθυμίας, με τα εθνικά ιδεώδη να μοιάζουν ολοένα και περισσότερο άκαμπτα, ανεπηρέαστα από λογικά επιχειρήματα ή γεγονότα που τα διαψεύδουν, ή από πραγματικούς κινδύνους.

«*Όπως συχνά συμβαίνει στην περίπτωση της μαγείας, έτσι και όταν εξετάζουμε πεποιθήσεις, αρχές και ιδανικά θα πρέπει ίσως να προβούμε σε μια διάκριση ανάμεσα σ' εκείνα που είναι επωφελή για τους ανθρώπους και σ' αυτά που είναι επιβλαβή –ανάμεσα στις «λευκές» και στις «μαύρες» πεποιθήσεις, τα «λευκά» και τα «μαύρα»*

στα «κοινωνικά ιδανικά» κ.λπ. να είναι πειστική για τις λαϊκές μάζες».

Με άλλα λόγια, ο συγγραφέας τονίζει ότι αρχικά στην Ευρώπη και αργότερα σ' ολόκληρο τον κόσμο επιβλήθηκε σε κάθε άτομο το «καθήκον» να είναι έτοιμο να σκοτώσει όλους τους εχθρούς του έθνους, που θα του υποδεικνύονταν, δηλαδή να υποταχθεί πλήρως και απόλυτα η ύπαρξή του στην ύπαρξη του κράτους.

Σε μια περίοδο, όμως, κρίσης και κλιμάκωσης της εμπόλεμης σύγκρουσης εμφανίζεται, σύμφωνα με τον Ελίας, το φαινόμενο της «κοινωνικής ενδυνάμωσης» το οποίο και παραλύει την δυνατότητα κριτικής σκέψης, διογκώνει τις απαιτήσεις των «εσωτερικών φωνών», των πεποιθήσεων των ηθικών αρχών και των ιδανικών.

«*Σε μια τέτοια συγκυρία οι ομάδες, τα κοινωνικά κινήματα, ή και ολόκληρα έθνη ενδέχεται να παγιδευτούν σε μια δυναμική κλιμάκωσης που τονίζει όλο και πιο εμφατικά τις συλλογικές τους φαντασιώσεις και παρασύρει σε συμπεριφορές ολοένα και περισσότερο αποξενωμένες από την πραγματικότητα, μέχρι να επέλθει τελικά η μεγάλη συντριβή, η οποία –συνοδευόμενη συνήθως από μεγάλες απώλειες σε ανθρώπινες ζωές– προσγειώνει τους ανθρώπους στην πραγματικότητα και αποκαλύπτει εκ των υστέρων πόσο κενός ήταν ο καταναγκαστικός ιδεαλισμός τους*».

Σ' αυτές ακριβώς τις «στιγμές» οι ηγέτες, οι οποίοι εμφανίζονται, εκμεταλλεύονται αυτή την συγκυρία –ανε-

ζομαστε έναν ισχυρό άνδρα, που να μας κρατά πειθαρχη-μένους και να μας βάζει σε τάξη».

Ταυτόχρονα, σύμφωνα με τον συγγραφέα, ανεξάρτητα με τον τρόπο που θα θελήσει κάποιος να αξιολογήσει την εθνική υπερηφάνεια και την συλλογική αυτοεκτίμηση των Γερμανών, αυτή ήταν ιδιαίτερα εύθραυστη σε σχέση

με την αντίστοιχη των Βρετανών ή των Γάλλων που χαρακτηρίζονται από μια σταθερότητα και μια «ομαλή» εξέλιξη, αφού, *«μια μεγάλη και ισχυρή αυτοκρατορία, η οποία γνώρισε ανατροπές, έχασε την συνοχή της και σταδιακά συρρικνώθηκε. Μόλις το 1871, δηλ. αιώνες αργότερα – και σε μεταγενέστερο στάδιο από τα περισσότερα άλλα ευρωπαϊκά έθνη– κατάφερε η Γερμανία ν' αλλάξει σελίδα και να πάρει ξανά μια μορφή που να προσεγγίζει, έστω σε μικρότερη κλίμακα, την ιδεατή εικόνα ενός «Ράιχ». Αυτό νέο το κράτος επιτέλους ενοποιημένο, βρήκε για λίγο καιρό τη θέση του ως μεγάλη ευρωπαϊκή δύναμη, όπως ονειρεύονταν πολλοί Γερμανοί· τότε όμως, το 1918, υπέστη εκ νέου ήττα, την οποία ακολούθησαν τα χρόνια της παρακμής: ως τέτοια βίωσαν πολλοί Γερμανοί την περίοδο της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης. Σύμφωνα μ' αυτήν την ιστορική αυτοεικόνα, το εξιδανικευμένο «Τρίτο Ράιχ» αποτελούσε την Τρίτη τους απόπειρα να ξορκίσουν την κατάρα που φαινόταν να τους εμποδίζει να κατακτήσουν το μεγαλείο για το οποίο ήταν προορισμένοι».*

Ο συγγραφέας υπογραμμίζει κάτι εξ ίσου σημαντικό κατά την γνώμη του, όσον αφορά το γερμανικό ιδεώδες

κατά την διάρκεια εξαιρετικών καταστάσεων και ιδίως σε περιόδους εθνικής κρίσης».

Ο *Ρόμπερτ Ελίας* εξηγεί στην συνέχεια ότι ακριβώς απέναντι σε μια εξαιρετική κατάσταση βρισκόταν για πολλούς Γερμανούς η πληκτική καθημερινότητα, οι νεόκοποι κοινοβουλευτικοί θεσμοί του 1918, με τους οποίους δεν μπόρεσαν να ταυτιστούν, με αποτέλεσμα να θεωρούν ευτελή την πολιτική ζωή, και να αντικρύζουν ένα βαθύ χάσμα ανάμεσα σ' αυτό που θεωρούσαν ιδεατό και την πραγματικότητα, την οποία απαξίωναν ως ασήμαντη και ανούσια. Η αίσθηση, λοιπόν, του χαμένου μεγαλείου και μιας τσακισμένης εθνικής υπερηφάνειας επιτεινόταν από την εικόνα παρακμής, που προκαλούσε ένα αίσθημα κοινωνικής δυσθυμίας, με τα εθνικά ιδεώδη να μοιάζουν ολοένα και περισσότερο άκαμπτα, ανεπηρέαστα από λογικά επιχειρήματα ή γεγονότα που τα διαψεύδουν, ή από πραγματικούς κινδύνους.

«Όπως συχνά συμβαίνει στην περίπτωση της μαγείας, έτσι και όταν εξετάζουμε πεποιθήσεις, αρχές και ιδανικά θα πρέπει ίσως να προβούμε σε μια διάκριση ανάμεσα σ' εκείνα που είναι επωφελή για τους ανθρώπους και σ' αυτά που είναι επιβλαβή –ανάμεσα στις «λευκές» και στις «μαύρες» πεποιθήσεις, τα «λευκά» και τα «μαύρα» ιδανικά. Όπως έχουμε ήδη σημειώσει, το νόημα και ο ιδιαίτερος χαρακτήρας του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος και της χιτλερικής Γερμανίας κατανοούνται με τρόπο πέρα για πέρα εσφαλμένο όταν υποτιμάται η αυθεντικότητα και η σαγηνευτική δύναμη των συλλογικών τους πεποιθήσεων».

Παρ' όλα αυτά ο Ελίας επιμένει ότι η ταύτιση με μια κοινωνική μονάδα που χρησιμοποιεί μηχανισμούς μαζικού καταναγκασμού, ακόμη και η αγάπη γι' αυτήν και η ταύτιση με τον καταπιεστή σε επίπεδο συνείδησης και ιδανικών δεν ήταν αποκλειστικά γερμανικό φαινόμενο: *«Στο σημερινό στάδιο εξέλιξης της ανθρωπότητας αποτελεί χαρακτηριστικό κάθε έθνους-κράτους. Τα εθνικά κράτη κατάγονται από απολυταρχικά κράτη, τα οποία εξουσιάζονταν από ηγεμόνες που πολεμούσαν ο ένας τον*

στα «κοινωνικά ιδανικά» κ.λπ. να είναι πειστική για τις λαϊκές μάζες».

Με άλλα λόγια, ο συγγραφέας τονίζει ότι αρχικά στην Ευρώπη και αργότερα σ' ολόκληρο τον κόσμο επιβλήθηκε σε κάθε άτομο το «καθήκον» να είναι έτοιμο να σκοτώσει όλους τους εχθρούς του έθνους, που θα του υποδεικνύονταν, δηλαδή να υποταχθεί πλήρως και απόλυτα η ύπαρξή του στην ύπαρξη του κράτους.

Σε μια περίοδο, όμως, κρίσης και κλιμάκωσης της εμπόλεμης σύγκρουσης εμφανίζεται, σύμφωνα με τον Ελίας, το φαινόμενο της «κοινωνικής ενδυνάμωσης» το οποίο και παραλύει την δυνατότητα κριτικής σκέψης, διογκώνει τις απαιτήσεις των «εσωτερικών φωνών», των πεποιθήσεων των ηθικών αρχών και των ιδανικών.

«Σε μια τέτοια συγκυρία οι ομάδες, τα κοινωνικά κινήματα, ή και ολόκληρα έθνη ενδέχεται να παγιδευτούν σε μια δυναμική κλιμάκωσης που τονίζει όλο και πιο εμφατικά τις συλλογικές τους φαντασιώσεις και παρασύρει σε συμπεριφορές ολοένα και περισσότερο αποξενωμένες από την πραγματικότητα, μέχρι να επέλθει τελικά η μεγάλη συντριβή, η οποία –συνοδευόμενη συνήθως από μεγάλες απώλειες σε ανθρώπινες ζωές– προσγειώνει τους ανθρώπους στην πραγματικότητα και αποκαλύπτει εκ των υστέρων πόσο κενός ήταν ο καταναγκαστικός ιδεαλισμός τους».

Σ' αυτές ακριβώς τις «στιγμές» οι ηγέτες, οι οποίοι εμφανίζονται, εκμεταλλεύονται αυτή την συγκυρία –ανεξάρτητα από το γεγονός εάν είναι πρώτης ή δεύτερης ακόμη και τρίτης κατηγορίας– και εκφράζουν την τάση για ριζοσπαστισμό, αλλά και για αυταρχική ηγεσία.

Ο συγγραφέας, όσο προχωρά στην ανάλυσή του, βυθίζεται ολοένα και περισσότερο στην ουσία του προβληματισμού του και συγκεκριμένα στους λόγους της κοινωνικής ταύτισης με τους αυστηρούς και τυραννικούς ηγεμόνες.

Και δυστυχώς παραμένει εφιαλτικά επίκαιρος.

«Γενικά, η απελευθέρωση από την καταπίεση μπορεί να έρθει είτε με την αντίσταση είτε με την εξέγερση εναντίον των καταπιεστών. Αυτό, φυσικά, είναι δυνατόν μόνον όταν οι υποτελείς λαοί διαθέτουν ένα συνεκτικό σύστημα ιδανικών και αξιών το οποίο θα αντιτάξουν σε εκείνο των εξουσιαστών ή καταπιεστών τους. Όταν, ωστόσο, το δικό τους σύστημα ιδανικών και αξιών ταυτίζεται κατά το μάλλον ή ήττον με αυτά των κυρίων τους, όταν η ίδια τους

με την αντίστοιχη των Βρετανών ή των Γάλλων που χαρακτηρίζονται από μια σταθερότητα και μια «ομαλή» εξέλιξη, αφού, *«μια μεγάλη και ισχυρή αυτοκρατορία, η οποία γνώρισε ανατροπές, έχασε την συνοχή τής και σταδιακά συρρικνώθηκε. Μόλις το 1871, δηλ. αιώνες αργότερα – και σε μεταγενέστερο στάδιο από τα περισσότερα άλλα ευρωπαϊκά έθνη– κατάφερε η Γερμανία ν' αλλάξει σελίδα και να πάρει ξανά μια μορφή που να προσεγγίζει, έστω σε μικρότερη κλίμακα, την ιδεατή εικόνα ενός «Ράιχ». Αυτό νέο το κράτος επιτέλους ενοποιημένο, βρήκε για λίγο καιρό τη θέση του ως μεγάλη ευρωπαϊκή δύναμη, όπως ονειρεύονταν πολλοί Γερμανοί· τότε όμως, το 1918, υπέστη εκ νέου ήττα, την οποία ακολούθησαν τα χρόνια της παρακμής: ως τέτοια βίωσαν πολλοί Γερμανοί την περίοδο της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης. Σύμφωνα μ' αυτήν την ιστορική αυτοεικόνα, το εξιδανικευμένο «Τρίτο Ράιχ» αποτελούσε την Τρίτη τους απόπειρα να ξορκίσουν την κατάρα που φαινόταν να τους εμποδίζει να κατακτήσουν το μεγαλείο για το οποίο ήταν προορισμένοι»*.

Ο συγγραφέας υπογραμμίζει κάτι εξ ίσου σημαντικό κατά την γνώμη του, όσον αφορά το γερμανικό ιδεώδες και τον γερμανικό κώδικα συμπεριφοράς: *«δεν έκαναν ούτε ένα βήμα πίσω, μπροστά στις ανθρώπινες ατέλειες και αδυναμίες, δεν έδειχναν ανοχή ούτε κάποια διάθεση αποδοχής τους: οι απαιτήσεις τους ήταν απόλυτες και αδιαπραγμάτευτες. Μονάχα η πλήρης συμμόρφωση με τα πρότυπά του προσέφερε ικανοποίηση· τίποτε λιγότερο. Κατά την διάρκεια αιώνων απολυταρχικής εξουσίας, οι Γερμανοί είχαν καλλιεργήσει μια σιωπηρή λαχτάρα για εθνικά ιδεώδη, πεποιθήσεις, βασικές αρχές και πρότυπα, τα οποία απαιτούσαν απόλυτη υποταγή. Το ζητούμενο ήταν ή όλα ή τίποτα. Η προσταγή ήταν κατηγορική. Επειδή όμως το γερμανικό εθνικό ιδανικό τότε μόνο βιωνόταν ως* λείου και μιας τσακισμένης εθνικής υπερηφάνειας επιτεινόταν από την εικόνα παρακμής, που προκαλούσε ένα αίσθημα κοινωνικής δυσθυμίας, με τα εθνικά ιδεώδη να μοιάζουν ολοένα και περισσότερο άκαμπτα, ανεπηρέαστα από λογικά επιχειρήματα ή γεγονότα που τα διαψεύδουν, ή από πραγματικούς κινδύνους.

«Όπως συχνά συμβαίνει στην περίπτωση της μαγείας, έτσι και όταν εξετάζουμε πεποιθήσεις, αρχές και ιδανικά θα πρέπει ίσως να προβούμε σε μια διάκριση ανάμεσα σ' εκείνα που είναι επωφελή για τους ανθρώπους και σ' αυτά που είναι επιβλαβή –ανάμεσα στις «λευκές» και στις «μαύρες» πεποιθήσεις, τα «λευκά» και τα «μαύρα» ιδανικά. Όπως έχουμε ήδη σημειώσει, το νόημα και ο ιδιαίτερος χαρακτήρας του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος και της χιτλερικής Γερμανίας κατανοούνται με τρόπο πέρα για πέρα εσφαλμένο όταν υποτιμάται η αυθεντικότητα και η σαγηνευτική δύναμη των συλλογικών τους πεποιθήσεων».

Παρ' όλα αυτά ο Ελίας επιμένει ότι η ταύτιση με μια κοινωνική μονάδα που χρησιμοποιεί μηχανισμούς μαζικού καταναγκασμού, ακόμη και η αγάπη γι' αυτήν και η ταύτιση με τον καταπιεστή σε επίπεδο συνείδησης και ιδανικών δεν ήταν αποκλειστικά γερμανικό φαινόμενο: *«Στο σημερινό στάδιο εξέλιξης της ανθρωπότητας αποτελεί χαρακτηριστικό κάθε έθνους-κράτους. Τα εθνικά κράτη κατάγονται από απολυταρχικά κράτη, τα οποία εξουσιάζονταν από ηγεμόνες που πολεμούσαν ο ένας τον άλλον [...] Στα μεγάλα δυναστικά κράτη όμως, δεν ήταν ούτε εφικτό ούτε αναγκαίο οι άνθρωποι όλων των κοινωνικών τάξεων και όλων των περιοχών να συνδέονται στον ίδιο βαθμό μεταξύ τους μέσα από ένα ενιαίο, απρόσωπο και βαθιά εσωτερικευμένο σύστημα πεποιθήσεων που να διαποτίζει την αυτοεικόνα του κάθε ατόμου. Η διατήρηση αυτού που ονομάζουμε «ήθος» ενός λαού ή ενός στρατεύματος διασφαλιζόταν σε μεγάλη έκταση μέσω της εξωτερικής πίεσης και του εξωτερικού καταναγκασμού, ενώ η εκκοσμίκευση δεν είχε ακόμη προχωρήσει σε τέτοιο βαθμό, ώστε η εξωθρησκευτική και απρόσωπη νομιμοποίηση ενός πολέμου μέσω αναφορών στο «εθνικό συμφέρον»,* το φαινόμενο της «κοινωνικής ενδυνάμωσης» το οποίο και παραλύει την δυνατότητα κριτικής σκέψης, διογκώνει τις απαιτήσεις των «εσωτερικών φωνών», των πεποιθήσεων των ηθικών αρχών και των ιδανικών.

«Σε μια τέτοια συγκυρία οι ομάδες, τα κοινωνικά κινήματα, ή και ολόκληρα έθνη ενδέχεται να παγιδευτούν σε μια δυναμική κλιμάκωσης που τονίζει όλο και πιο εμφατικά τις συλλογικές τους φαντασιώσεις και παρασύρει σε συμπεριφορές ολοένα και περισσότερο αποξενωμένες από την πραγματικότητα, μέχρι να επέλθει τελικά η μεγάλη συντριβή, η οποία –συνοδευόμενη συνήθως από μεγάλες απώλειες σε ανθρώπινες ζωές– προσγειώνει τους ανθρώπους στην πραγματικότητα και αποκαλύπτει εκ των υστέρων πόσο κενός ήταν ο καταναγκαστικός ιδεαλισμός τους».

Σ' αυτές ακριβώς τις «στιγμές» οι ηγέτες, οι οποίοι εμφανίζονται, εκμεταλλεύονται αυτή την συγκυρία –ανεξάρτητα από το γεγονός εάν είναι πρώτης ή δεύτερης ακόμη και τρίτης κατηγορίας– και εκφράζουν την τάση για ριζοσπαστισμό, αλλά και για αυταρχική ηγεσία.

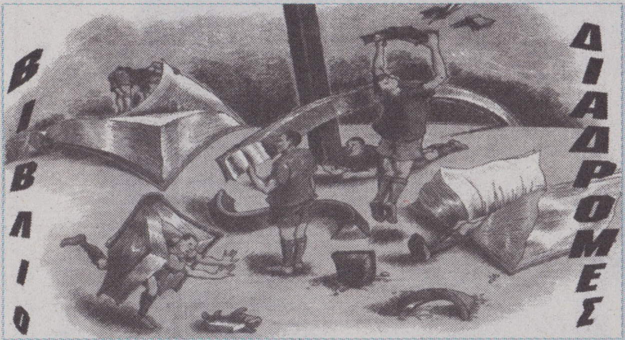
Ο συγγραφέας, όσο προχωρά στην ανάλυσή του, βυθίζεται ολοένα και περισσότερο στην ουσία του προβληματισμού του και συγκεκριμένα στους λόγους της κοινωνικής ταύτισης με τους αυστηρούς και τυραννικούς ηγεμόνες.

Και δυστυχώς παραμένει εφιαλτικά επίκαιρος.

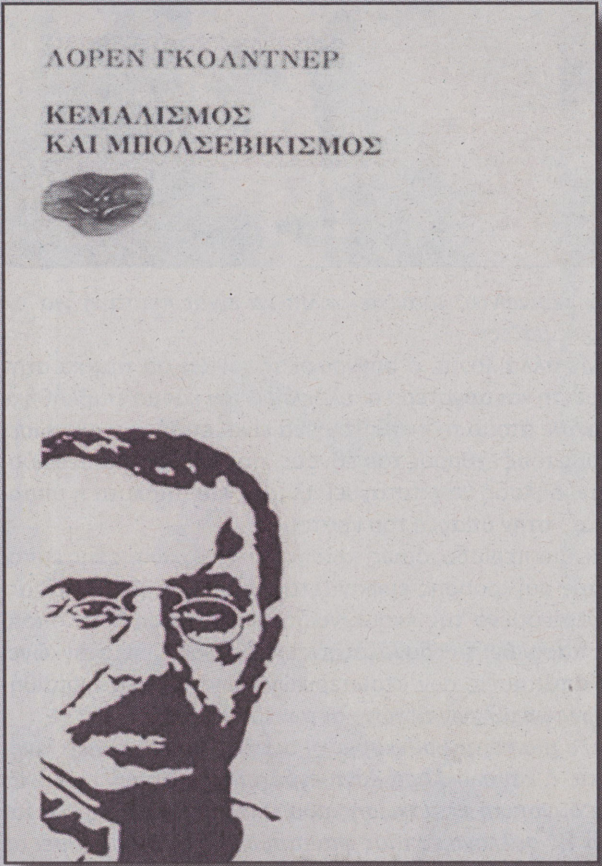
«Γενικά, η απελευθέρωση από την καταπίεση μπορεί να έρθει είτε με την αντίσταση είτε με την εξέγερση εναντίον των καταπιεστών. Αυτό, φυσικά, είναι δυνατόν μόνον όταν οι υποτελείς λαοί διαθέτουν ένα συνεκτικό σύστημα ιδανικών και αξιών το οποίο θα αντιτάξουν σε εκείνο των εξουσιαστών ή καταπιεστών τους. Όταν, ωστόσο, το δικό τους σύστημα ιδανικών και αξιών ταυτίζεται κατά το μάλλον ή ήττον με αυτό των κυρίων τους, όταν η ίδια τους η συνείδηση και το δικό τους ιδεατό «εμείς» στοιχίζεται στην πλευρά των καταπιεστών, οι αρνητικές όψεις των αισθημάτων τους δεν μπορούν να εκφραστούν άμεσα και ανοικτά εναντίον τους. Τότε, οι εντάσεις και οι συγκρούσεις μεταξύ αρχομένων και αρχόντων, μεταξύ καταπιεζόμενων και καταπιεστών, μεταλλάσσονται σε εσωτερικές εντάσεις και συγκρούσεις μεταξύ των αρχόμενων και καταπιεζόμενων. Τα χέρια που διαφορετικά θα είχαν υψωθεί ενάντια στους αφέντες παραλύουν».

Και τότε αυτό που απομένει δεν είναι παρά η «λαχτάρα για υποταγή»...

Συσπείρωση Αναρχικών

ΚΕΜΑΛΙΣΜΟΣ
ΚΑΙ
ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΣ
ΛΟΡΕΝ ΓΚΟΛΝΤΕΡ

μτφ Σωτήρης Γιαννέλης / σελ. 173
Εκδόσεις Έξοδος
Αθήνα Ιούλιος 2019

Ελάχιστα γνωστή είναι η σύναψη συμφώνων φιλίας και εμπορικών συνθηκών κατά την διάρκεια της περιόδου Φεβρουαρίου-Μαρτίου του 1921 μεταξύ της Σο-

Οι εκδόσεις Έξοδος με αυτό το αξιόλογο βιβλίο του *Λόρεν Γκόλντερν* (συγγραφέα εκτός των άλλων και μιας εκτενούς ανάλυσης της εμπειρίας της ισπανικής επανάστασης του *1936* με τον τίτλο «*Παρελθόν και μέλλον της Ισπανικής Επανάστασης, το μεγαλείο και η ανεπάρκεια του αναρχισμού. Πως η εργατική τάξη αναλαμβάνει ή δεν αναλαμβάνει την διοίκηση της κοινωνίας χθες και σήμερα*») μάς δίνουν την ευκαιρία να γνωρίσουμε, ορισμένες άγνωστες ή τουλάχιστον υποτιμημένες πλευρές της ανόδου του κινήματος των *Νεότουρκων* την δεκαετία του *1920*, που αναδύθηκε μετά την παρακμή και την οριστική διάλυση της οθωμανικής αυτοκρατορίας, και την λαφυραγωγήση της από τις δυτικές μεγάλες δυνάμεις με το αγγλορωσικό «*Μεγάλο Παιχνίδι*» να παίζεται κατά μήκος των συνόρων της Ρωσίας έως την Καμτσάτκα (χερσόνησος στο ανατολικότερο σημείο της Ρωσίας μεταξύ του Ειρηνικού ωκεανού και της *Οχοτσκικής* θάλασσας).

Όπως σημειώνει ο συγγραφέας, «έως

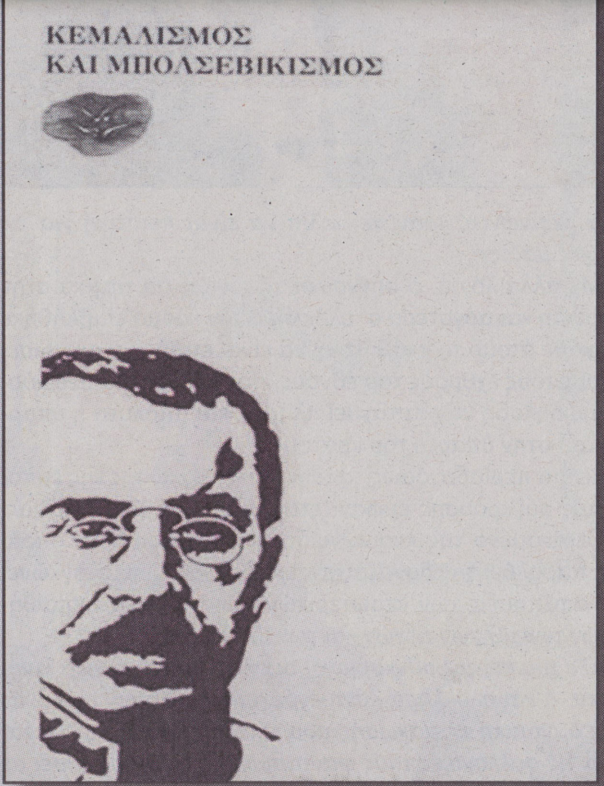
τανία και η Γαλλία διαμοίρασαν τα εκτεταμένα οθωμανική εδάφη στην Μέση Ανατολή, άρχισαν να επεξεργάζονται σχέδια για την μετατροπή της Τουρκίας σε ένα μικρό κουτσουρεμένο κράτος της Ανατολίας και σχέδια διαμοιρασμού της υπόλοιπης οθωμανικής αυτοκρατορίας σε σφαίρες επιρροής μεταξύ Ελλάδος, Ιταλίας, Γαλλίας και Βρετανίας. Ο Κεμάλ Πασάς απέρριψε έναν τέτοιο διαμελισμό, ανασύνταξε τις εθνικιστικές δυνάμεις στην Ανατολία και επεδόθη στην διεξαγωγή ενός τριετούς πολέμου που κατέληξε στην εκδίωξη των Ελλήνων και στην μετατροπή του σε αδιαμφισβήτητο ηγέτη της νέας χώρας, η οποία υπολειπόταν αρκετά σε έκταση σε σχέση με την πάλαι ποτέ οθωμανική αυτοκρατορία».

Το *1920* ιδρύεται στο *Μπακού* του *Αζερμπαϊτζάν* ένα κομμουνιστικό κόμμα

ρό σκότωσαν εργάτες και αγρότες προς το συμφέρον μιας ομάδας ιμπεριαλιστικών δυνάμεων... Το Συνέδριο ζητεί να αποδείξουν με τις πράξεις τους ότι είναι πρόθυμοι να υπηρετήσουν τον λαό και να διορθώσουν τα προηγούμενα λάθη τους».

μτφ Σωτήρης Γιαννέλης / σελ. 173
Εκδόσεις Έξοδος
Αθήνα Ιούλιος 2019

Ελάχιστα γνωστή είναι η σύναψη συμφώνων φιλίας και εμπορικών συνθηκών κατά την διάρκεια της περιόδου Φεβρουαρίου-Μαρτίου του 1921 μεταξύ της Σοβιετικής Ένωσης και των νεοσυσταθέντων αυταρχικών καθεστώτων στην Τουρκία, την Περσία και το Αφγανιστάν, δια των οποίων η καταστολή και η φυλάκιση ή η σφαγή των κατά τόπους κομμουνιστών ή αριστερών αντιπολιτευόμενων, που διέπραξαν αυτά τα καθεστώτα παραβλέφθηκαν χάριν των σοβιετικών κρατικών συμφερόντων εντός της νέας διεθνούς κατάστασης, που εγκαινίασε η δημιουργία εθνικών κρατών μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Στο βιβλίο αυτό που κυκλοφορεί για πρώτη φορά στην ελληνική γλώσσα, ο συγγραφέας καταπιάνεται με μια ιστορία, που είναι ελάχιστα γνωστή στην Δύση όσον αφορά την Τουρκία, ιστορία την οποία η αντιιμπεριαλιστική ιδεο-

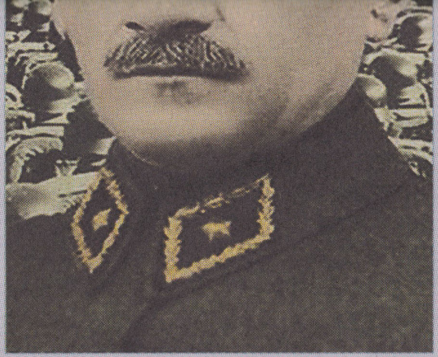
αυτό το αξιόλογο βιβλίο του *Λόρεν Γκόλντερν* (συγγραφέα εκτός των άλλων και μιας εκτενούς ανάλυσης της εμπειρίας της ισπανικής επανάστασης του *1936* με τον τίτλο «*Παρελθόν και μέλλον της Ισπανικής Επανάστασης, το μεγαλείο και η ανεπάρκεια του αναρχισμού. Πως η εργατική τάξη αναλαμβάνει ή δεν αναλαμβάνει την διοίκηση της κοινωνίας χθες και σήμερα*») μάς δίνουν την ευκαιρία να γνωρίσουμε, ορισμένες άγνωστες ή τουλάχιστον υποτιμημένες πλευρές της ανόδου του κινήματος των *Νεότουρκων* την δεκαετία του *1920*, που αναδύθηκε μετά την παρακμή και την οριστική διάλυση της οθωμανικής αυτοκρατορίας, και την λαφυραγώγηση της από τις δυτικές μεγάλες δυνάμεις με το αγγλορωσικό «*Μεγάλο Παιχνίδι*» να παίζεται κατά μήκος των συνόρων της Ρωσίας έως την Καμτσάτκα (χερσόνησος στο ανατολικότερο σημείο της Ρωσίας μεταξύ του Ειρηνικού ωκεανού και της Οχοτσκικής θάλασσας).

Όπως σημειώνει ο συγγραφέας, «*έως τον Αύγουστο του 1914 η Βρετανία, η Γαλλία και η Γερμανία είχαν αναμιχθεί ευθέως στις υποθέσεις του Οθωμανικού κράτους, συμπεριλαμβανομένης της Επιτροπής Οθωμανικού Δημόσιου Χρέους και της Οθωμανικής Τράπεζας, την οποία ήλεγχαν η Βρετανία και η Γαλλία*».

Παρακολουθούμε, λοιπόν, την ανάδυση των εθνικισμών ως απόρροια της αποσύνθεσης της οθωμανικής αυτοκρατορίας, την συγκρότηση εθνικής συνείδησης, –με τον τουρκικό εθνικισμό να συγκροτείται έχοντας την προέλευσή του από την Ρωσία μέσω των εκεί τουρκικών πληθυσμών, ενώ ταυτόχρονα δεχόταν επιδράσεις από τον γερμανικό ρομαντισμό–, αλλά και τις προσπάθειες μεταρρύθμισης του θνήσκοντος οθωμανικού

Ανατολή, άρχισαν να επεξεργάζονται σχέδια για την μετατροπή της Τουρκίας σε ένα μικρό κουτσουρεμένο κράτος της Ανατολίας και σχέδια διαμοιρασμού της υπόλοιπης οθωμανικής αυτοκρατορίας σε σφαίρες επιρροής μεταξύ Ελλάδος, Ιταλίας, Γαλλίας και Βρετανίας. Ο Κεμάλ Πασάς απέρριψε έναν τέτοιο διαμελισμό, ανασύνταξε τις εθνικιστικές δυνάμεις στην Ανατολία και επεδόθη στην διεξαγωγή ενός τριετούς πολέμου που κατέληξε στην εκδίωξη των Ελλήνων και στην μετατροπή του σε αδιαμφισβήτητο ηγέτη της νέας χώρας, η οποία υπολειπόταν αρκετά σε έκταση σε σχέση με την πάλαι ποτέ οθωμανική αυτοκρατορία».

Το *1920* ιδρύεται στο *Μπακού* του *Αζερμπαϊτζάν* ένα κομμουνιστικό κόμμα

ρό σκότωσαν εργάτες και αγρότες προς το συμφέρον μιας ομάδας ιμπεριαλιστικών δυνάμεων... Το Συνέδριο ζητεί να αποδείξουν με τις πράξεις τους ότι είναι πρόθυμοι να υπηρετήσουν τον λαό και να διορθώσουν τα προηγούμενα λάθη τους».

Τουρκίας, του οποίου οι ιδρυτές, οι περισσότεροι τουλάχιστον, ήταν περιβόητοι *Νεότουρκοι*· μέσω λοιπόν αυτής της οργάνωσης συνήφθησαν ο πρώτες σχέσεις με τους κεμαλιστές, ενώ το καλοκαίρι του ίδιου έτους προχώρησαν σε περαιτέρω διαπραγματεύσεις με τους μπολσεβίκους λαμβάνοντας όπλα και χρυσό για την κε-

Παρ' όλα αυτά, ο *Ενβέρ Πασάς* επιμένει και με την σύμφωνη γνώμη και βέβαια την οικονομική υποστήριξη των Σοβιετικών συγκροτεί την οργάνωσή του «*Ένωση των Ισλαμικών Επαναστατικών Οργανώσεων*» και τον τουρκικό της βραχίονα «*Το Κόμμα των Λαϊκών Σοβιέτ*».

Τα πράγματα, όμως, παίρνουν διαφο-

μτφ Σωτήρης Γιαννέλης / σελ. 173
Εκδόσεις Έξοδος
Αθήνα Ιούλιος 2019

Ελάχιστα γνωστή είναι η σύναψη συμφώνων φιλίας και εμπορικών συνθηκών κατά την διάρκεια της περιόδου Φεβρουαρίου-Μαρτίου του 1921 μεταξύ της Σοβιετικής Ένωσης και των νεοσυσταθέντων αυταρχικών καθεστώτων στην Τουρκία, την Περσία και το Αφγανιστάν, δια των οποίων η καταστολή και η φυλάκιση ή η σφαγή των κατά τόπους κομμουνιστών ή αριστερών αντιπολιτευόμενων, που διέπραξαν αυτά τα καθεστώτα παραβλέφθηκαν χάριν των σοβιετικών κρατικών συμφερόντων εντός της νέας διεθνούς κατάστασης, που εγκαινίασε η δημιουργία εθνικών κρατών μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Στο βιβλίο αυτό που κυκλοφορεί για πρώτη φορά στην ελληνική γλώσσα, ο συγγραφέας καταπιάνεται με μια ιστορία, που είναι ελάχιστα γνωστή στην Δύση όσον αφορά την Τουρκία, ιστορία την οποία η αντιιμπεριαλιστική ιδεολογία κάλυψε, όταν το καθεστώς εκεί κατέπνιξε το αντικαπιταλιστικό εργατικό και αγροτικό κίνημα, καθώς και την αριστερή πτέρυγα του νεοσυσταθέντος Κομμουνιστικού Κόμματος, το οποίο μένοντας πιστό στον προλεταριακό διεθνισμό κατά την διάρκεια του πολέμου απέρριψε το αίτημα της Τρίτης Διεθνούς για παροχή στρατιωτικής βοήθειας στον Ατατούρκ.

(Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης)

άγνωστες ή τουλάχιστον υποτιμημένες πλευρές της ανόδου του κινήματος των *Νεότουρκων* την δεκαετία του *1920*, που αναδύθηκε μετά την παρακμή και την οριστική διάλυση της οθωμανικής αυτοκρατορίας, και την λαφυραγωγήση της από τις δυτικές μεγάλες δυνάμεις με το αγγλορωσικό «*Μεγάλο Παιχνίδι*» να παίζεται κατά μήκος των συνόρων της Ρωσίας έως την Καμτσάτκα (χερσόνησος στο ανατολικότερο σημείο της Ρωσίας μεταξύ του Ειρηνικού ωκεανού και της *Οχοτσκικής θάλασσας*).

Όπως σημειώνει ο συγγραφέας, «*έως τον Αύγουστο του 1914 η Βρετανία, η Γαλλία και η Γερμανία είχαν αναμιχθεί ευθέως στις υποθέσεις του Οθωμανικού κράτους, συμπεριλαμβανομένης της Επιτροπής Οθωμανικού Δημόσιου Χρέους και της Οθωμανικής Τράπεζας, την οποία ήλεγχαν η Βρετανία και η Γαλλία*».

Παρακολουθούμε, λοιπόν, την ανάδυση των εθνικισμών ως απόρροια της αποσύνθεσης της οθωμανικής αυτοκρατορίας, την συγκρότηση εθνικής συνείδησης, –με τον τουρκικό εθνικισμό να συγκροτείται έχοντας την προέλευσή του από την Ρωσία μέσω των εκεί τουρκικών πληθυσμών, ενώ ταυτόχρονα δεχόταν επιδράσεις από τον γερμανικό ρομαντισμό–, αλλά και τις προσπάθειες μεταρρύθμισης του θνήσκοντος οθωμανικού κράτους, όπως αυτές εκφράστηκαν από τον *Ενβέρ Πασά*, μιας από τις σημαντικότερες προσωπικότητες από την πλευρά των *Νεότουρκων* (1908-1918).

Παρακολουθούμε, επίσης, τον πρωταγωνιστικό ρόλο του *Κεμάλ Πασά* (*Ατατούρκ*) λόγω και των πολλών στρατιωτικών επιτυχιών του (πάνω απ' όλα στην *Καλλίπολη*) κατά την διάρκεια της *Πρώτης Μεγάλης Ανθρωποσφαγής*: «*Αφού η Βρε*-

Το *1920* ιδρύεται στο *Μπακού* του *Αζερμπαϊτζάν* ένα κομμουνιστικό κόμμα

μοι να υπηρετήσουν τον λαό και να διορθώσουν τα προηγούμενα λάθη τους».

Τουρκίας, του οποίου οι ιδρυτές, οι περισσότεροι τουλάχιστον, ήταν περιβόητοι *Νεότουρκοι*· μέσω λοιπόν αυτής της οργάνωσης συνήφθησαν ο πρώτες σχέσεις με τους κεμαλιστές, ενώ το καλοκαίρι του ίδιου έτους προχώρησαν σε περαιτέρω διαπραγματεύσεις με τους μπολσεβίκους λαμβάνοντας όπλα και χρυσό για την κεμαλική αντίσταση.

Όπως αναφέρει ο συγγραφέας, ο πρόεδρος της *Κομιντέρν* (ονομασία της *Κομμουνιστικής Διεθνούς, Τρίτη Διεθνής*), *Γκριγκόρι Ζηνόβιεφ*, παρά την έκκληση του στο Συνέδριο του Μπακού για την εξαπόλυση ενός «*τζιχάντ*» κατά της Δύσης, προειδοποιούσε το Συνέδριο να είναι επιφυλακτικό προς «*τους ηγέτες αυτού του κινήματος που πριν από λίγο και*-

Παρ' όλα αυτά, ο *Ενβέρ Πασάς* επιμένει και με την σύμφωνη γνώμη και βέβαια την οικονομική υποστήριξη των Σοβιετικών συγκροτεί την οργάνωσή του «*Ένωση των Ισλαμικών Επαναστατικών Οργανώσεων*» και τον τουρκικό της βραχίονα «*Το Κόμμα των Λαϊκών Σοβιέτ*».

Τα πράγματα, όμως, παίρνουν διαφορετική τροπή με την επικράτηση του *Κεμάλ Πασά* στον *Σαγγάριο* ποταμό και την εκδίωξη των ελληνικών στρατευμάτων.

Όπως σημειώνει ο συγγραφέας, τόσο το φυλλάδιο του ICC όσο και ο *Πωλ Ντυμόν*, ιστορικός και καθηγητής της τουρκικής γλώσσας στο Πανεπιστήμιο του Στρασβούργου, επισημαίνουν τον σημαντικό ρόλο που έπαιξε η ελληνική κομμουνιστική προπαγάνδα στις νίκες του *Κεμάλ*. Ο

Μια σύντομη βιογραφία του José Maria Villegas (1917-2008)

Γεννήθηκε στις Caniles (Γρανάδα) στις 8 Μαΐου 1917. Ανέπτυξε ενδιαφέρον για τους κοινωνικούς αγώνες πολύ νωρίς στη ζωή του. Για το λόγο αυτό διώχθηκε από τα πολιτικά αφεντικά του χωριού του και αναγκάστηκε να μετακομίσει στη Βαρκελώνη όπου εργάστηκε ως ξυλουργός και ως επιπλοποιός, δραστηριοποιούμενος στη φημισμένη Ένωση Ξυλουργών της CNT της Βαρκελώνης.

Με το ξέσπασμα του εμφυλίου πολέμου, πήρε μέρος στην επανάσταση στη Βαρκελώνη και στη νίκη ενάντια στους φασίστες. Κατατάχθηκε στις πολιτοφυλακές και στην ηλικία των 19 ετών προσχώρησε στην ταξιαρχία Durruti, όπου ορίστηκε εκατόνταρχος (εκπρόσωπος ομάδας 100 ατόμων).

Πήρε μέρος στην επιτυχημένη μάχη του Alcala del Obispo και στις 15 Αυγούστου 1936 τραυματίστηκε στο χέρι, αλλά αρνήθηκε να εγκαταλείψει το μέτωπο και έτσι έμεινε με τους συντρόφους του. Αυτός και η ομάδα του των εκατό ατόμων ξεκίνησαν για τη Μαδρίτη, όπου ο Durruti έχασε τη ζωή του, γεγονός το οποίο, σύμφωνα με τον Βιλιέγκας, κατέστρεψε το ηθικό όλων των συντρόφων του. Παρ' όλα αυτά αγωνίστηκαν με όλη τους τη δύναμη.

Στη Μαδρίτη κατέφθασαν και άλλες ομάδες και μαχητές και πραγματοποιήθηκαν σκληρές μάχες. Ο ίδιος έλαβε μέρος στη μάχη του ποταμού Jarama και σε μια συνάντηση εκεί συγκρούστηκε με τον Santiago Carrillo (της Unified Social Youth-JSU = Κοινωνική Ένωση Νέων) για το ζήτημα της στρατιωτικοποίησης. Στο τέλος μιας παρέλασης κλήθηκε στην έδρα των επισήμων. Εκεί πήγε μπροστά στον στρατηγό Πόζας, ο οποίος τον χαρακτήριζε απείθαρχο και δειλό και μετά από μια σειρά προκλητικών παρατηρήσε-

Καταφέρνει να ξεφύγει και να προσχωρήσει σε νέες ομάδες δράσης, οπλισμένος με αυτόματα υποπολυβόλα Thompson, με δύο πιστόλια και με αρκετές χειροβομβίδες κρυμμένα στο αδιάβροχό του. Μετά από μια σειρά επιθέσεων, ανέλαβε το καθήκον τού συντονισμού των αντί-ναζιστικών ομάδων δράσης μέσω κωδικοποιημένων μηνυμάτων στον Τύπο. Κατά τη διάρκεια καταδίωξής του από τη γαλλική αστυνομία, προτού μπορέσει να εισάγει αυτά τα κωδικοποιημένα μηνύματα, τραυματίζεται αφού έχει γαζώσει τέσσερις αστυνομικούς. Μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο, όπου δέχθηκε περίθαλψη από συμπαθού-

69634) από τον Καναδικό στρατό, ο οποίος επέλαυνε κατά των Ναζί.

Μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο συνέχισε τον αγώνα κατά του Φράνκο και εντάχθηκε στην ομάδα που απαρτιζόταν από τους Manuel Pareja Perez, Antonio Gil Oliver (γνωστός και ως Antonio Sancho) και Pedro Adrover, μεταξύ άλλων, που είναι μέλη του MLR (Libertarian Resistance Movement). Μεταξύ των επιχειρήσεων στις οποίες συμμετείχε, ήταν και αυτή της εκτέλεσης του πληροφοριοδότη Eliseo Melis, ενός προδότη που προκάλεσε την σύλληψη σχεδόν όλων των επιτροπών [CNT National] κατά τη δεκαετία του 1940. Στην ανταλλαγή πυροβολισμών ο Manuel Pareja Perez τραυματίστηκε και πέθανε λίγο αργότερα στο νοσοκομείο. Ωστόσο, η πιο τολμηρή δράση του ήταν ο βομβαρδισμός του Pazo de Meiras, όπου ο Φράνκο συνήθιζε να περνάει τα καλοκαίρια του, με προφανή σκοπό να τον σκοτώσει.

Ο José Villegas έζησε στην εξορία στη Γαλλία, στη Γερμανία και τέλος στη Βενεζουέλα, όπου πέρασε αρκετές

Γεννήθηκε στις Caniles (Γρανάδα) στις 8 Μαΐου 1917. Ανέπτυξε ενδιαφέρον για τους κοινωνικούς αγώνες πολύ νωρίς στη ζωή του. Για το λόγο αυτό διώχθηκε από τα πολιτικά αφεντικά του χωριού του και αναγκάστηκε να μετακομίσει στη Βαρκελώνη όπου εργάστηκε ως ξυλουργός και ως επιπλοποιός, δραστηριοποιούμενος στη φημισμένη Ένωση Ξυλουργών της CNT της Βαρκελώνης.

Με το ξέσπασμα του εμφυλίου πολέμου, πήρε μέρος στην επανάσταση στη Βαρκελώνη και στη νίκη ενάντια στους φασίστες. Κατατάχθηκε στις πολιτοφυλακές και στην ηλικία των 19 ετών προσχώρησε στην ταξιαρχία Durruti, όπου ορίστηκε εκατόνταρχος (εκπρόσωπος ομάδας 100 ατόμων).

Πήρε μέρος στην επιτυχημένη μάχη του Alcala del Obispo και στις 15 Αυγούστου 1936 τραυματίστηκε στο χέρι, αλλά αρνήθηκε να εγκαταλείψει το μέτωπο και έτσι έμεινε με τους συντρόφους του. Αυτός και η ομάδα του των εκατό ατόμων ξεκίνησαν για τη Μαδρίτη, όπου ο Durruti έχασε τη ζωή του, γεγονός το οποίο, σύμφωνα με τον Βιλιέγκας, κατέστρεψε το ηθικό όλων των συντρόφων του. Παρ' όλα αυτά αγωνίστηκαν με όλη τους τη δύναμη.

Στη Μαδρίτη κατέφθασαν και άλλες ομάδες και μαχητές και πραγματοποιήθηκαν σκληρές μάχες. Ο ίδιος έλαβε μέρος στη μάχη του ποταμού Jarama και σε μια συνάντηση εκεί συγκρούστηκε με τον Santiago Carrillo (της Unified Social Youth-JSU = Κοινωνική Ένωση Νέων) για το ζήτημα της στρατιωτικοποίησης. Στο τέλος μιας παρέλασης κλήθηκε στην έδρα των επισήμων. Εκεί πήγε μπροστά στον στρατηγό Πόζας, ο οποίος τον χαρακτήριζε απείθαρχο και δειλό και μετά από μια σειρά προκλητικών παρατηρήσεων, ο Βιλιέγκας του έριξε δύο γροθιές. Για αυτή του την πράξη σύρθηκε ενώπιον στρατιωτικού δικαστηρίου και καταδικάστηκε σε θάνατο. Φυλακίστηκε στο κάστρο της Figueras. Ευτυχώς η CNT έκανε τα αδύνατα δυνατά για να τον σώσει και τον βοήθησε να δραπετεύσει.

Προσχώρησε στη Σιδηρά Ταξιαρχία και ως αποστολή είχε να καταλάβει τις πιο άσχημες θέσεις στην πρώτη γραμμή του πυρός, με αποτέλεσμα οι σύντροφοι του να πεθαίνουν «σαν τις μύγες» και ο ίδιος ο Villegas να τραυματιστεί. Το δημοκρατικό στρατόπεδο νικήθηκε και ο Villegas αναγκάστηκε να καταφύγει στη Γαλλία, όπου έπρεπε να περάσει από πολλά στρατόπεδα συγκέντρωσης (όπως αυτό στο Argelès) όπου και πάλι οι συνθήκες ήταν πολύ σκληρές.

καταφέρνει να ξεφύγει και να προσχωρήσει σε νέες ομάδες δράσης, οπλισμένος με αυτόματα υποπολυβόλα Thompson, με δύο πιστόλια και με αρκετές χειροβομβίδες κρυμμένα στο αδιάβροχό του. Μετά από μια σειρά επιθέσεων, ανέλαβε το καθήκον τού συντονισμού των αντί-ναζιστικών ομάδων δράσης μέσω κωδικοποιημένων μηνυμάτων στον Τύπο. Κατά τη διάρκεια καταδίωξής του από τη γαλλική αστυνομία, προτού μπορέσει να εισάγει αυτά τα κωδικοποιημένα μηνύματα, τραυματίζεται αφού έχει γαζώσει τέσσερις αστυνομικούς. Μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο, όπου δέχθηκε περίθαλψη από συμπαθούντες γιατρούς, οι οποίοι μάλιστα τον βοήθησαν να δραπετεύσει.

Ήταν αυτή τη στιγμή όπου συναντήθηκε με τη μέλλουσα σύζυγό του. Συνέχισε να συνεργάζεται με την Αντίσταση, ενώ έσωσε τη ζωή του Vincent Auriol (μελλοντικού προέδρου της Γαλλίας). Κάποια στιγμή έπεσε σε ενέδρα της γαλλικής αστυνομίας σε ένα αρτοποιείο κοντά στο σπίτι του, με αποτέλεσμα να σκοτώσει δύο από αυτούς και να αναγκάσει τους υπόλοιπους να φύγουν τρέχοντας. Αργότερα θα συλληφθεί εκ νέου και θα σταλεί σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Τελικά απελευθερώθηκε κατά τη διάρκεια μιας πορείας εκκένωσης του στρατοπέδου συγκέντρωσης Buchenwald (ήταν ο αιχμάλωτος με αριθμό

στις οποίες συμμετείχε, ήταν και αυτή της εκτέλεσης του πληροφοριοδότη Eliseo Melis, ενός προδότη που προκάλεσε την σύλληψη σχεδόν όλων των επιτροπών [CNT National] κατά τη δεκαετία του 1940. Στην ανταλλαγή πυροβολισμών ο Manuel Pareja Perez τραυματίστηκε και πέθανε λίγο αργότερα στο νοσοκομείο. Ωστόσο, η πιο τολμηρή δράση του ήταν ο βομβαρδισμός του Pazo de Meiras, όπου ο Φράνκο συνήθιζε να περνάει τα καλοκαίρια του, με προφανή σκοπό να τον σκοτώσει.

Ο José Villegas έζησε στην εξορία στη Γαλλία, στη Γερμανία και τέλος στη Βενεζουέλα, όπου πέρασε αρκετές

δεκαετίες δουλεύοντας στη βιομηχανία της ξυλείας, πριν επιστρέψει στην Ισπανία στη δεκαετία του 1990, και συγκεκριμένα στο Baza, κοντά στο χωριό όπου γεννήθηκε, στο Caniles. Προσκλήθηκε σε αμέτρητες σημαντικές τελετές προς τιμήν των θυμάτων των ναζιστικών στρατοπέδων συγκέντρωσης, εκπροσωπώντας επανειλημμένα τα θύματα από την Ισπανία. Στο Baza ήρθε ξανά σε επαφή με την CNT-AIT το 2006 και επανήλθε στην Ομοσπονδία μέχρι να πεθάνει ήσυχα στον ύπνο του στις 11 Ιουνίου 2008.

Πηγή: CNT (Μαδρίτη) αριθ. 348. Αύγουστος-Σεπτέμβριος 2008 (Γραμμένο από την CNT Granada, μεταφράσθηκε συμπληρωμένη από άλλες πηγές). Μετάφραση: Paul Sharkey.

Μετάφραση - απόδοση Π-Μ-Β

Ντυμόν γράφει συγκεκριμένα βασισμένος *και ένας αριθμός στάσεων στα στρατόπε-* Ο συγγραφέας περιγράφει, μεταξύ άλ- *παράδειγμα ενός ρεύματος, που όσο το*

Πήρε μέρος στην επιτυχημένη μάχη του Alcala del Obispo και στις 15 Αυγούστου 1936 τραυματίστηκε στο χέρι, αλλά αρνήθηκε να εγκαταλείψει το μέτωπο και έτσι έμεινε με τους συντρόφους του. Αυτός και η ομάδα του των εκατό ατόμων ξεκίνησαν για τη Μαδρίτη, όπου ο Durruti έχασε τη ζωή του, γεγονός το οποίο, σύμφωνα με τον Βιλιέγκας, κατέστρεψε το ηθικό όλων των συντρόφων του. Παρ' όλα αυτά αγωνίστηκαν με όλη τους τη δύναμη.

Στη Μαδρίτη κατέφθασαν και άλλες ομάδες και μαχητές και πραγματοποιήθηκαν σκληρές μάχες. Ο ίδιος έλαβε μέρος στη μάχη του ποταμού Jarama και σε μια συνάντηση εκεί συγκρούστηκε με τον Santiago Carrillo (της Unified Social Youth-JSU = Κοινωνική Ένωση Νέων) για το ζήτημα της στρατιωτικοποίησης. Στο τέλος μιας παρέλασης κλήθηκε στην έδρα των επισήμων. Εκεί πήγε μπροστά στον στρατηγό Πόζας, ο οποίος τον χαρακτήριζε απείθαρχο και δειλό και μετά από μια σειρά προκλητικών παρατηρήσεων, ο Βιλιέγκας του έριξε δύο γροθιές. Για αυτή του την πράξη σύρθηκε ενώπιον στρατιωτικού δικαστηρίου και καταδικάστηκε σε θάνατο. Φυλακίστηκε στο κάστρο της Figueras. Ευτυχώς η CNT έκανε τα αδύνατα δυνατά για να τον σώσει και τον βοήθησε να δραπετεύσει.

Προσχώρησε στη Σιδηρά Ταξιαρχία και ως αποστολή είχε να καταλάβει τις πιο άσχημες θέσεις στην πρώτη γραμμή του πυρός, με αποτέλεσμα οι σύντροφοι του να πεθαίνουν «σαν τις μύγες» και ο ίδιος ο Villegas να τραυματιστεί. Το δημοκρατικό στρατόπεδο νικήθηκε και ο Villegas αναγκάστηκε να καταφύγει στη Γαλλία, όπου έπρεπε να περάσει από πολλά στρατόπεδα συγκέντρωσης (όπως αυτό στο Argelès) όπου και πάλι οι συνθήκες ήταν πολύ σκληρές.

ντες γιατρούς, οι οποίοι μάλιστα τον βοήθησαν να δραπετεύσει.

Ήταν αυτή τη στιγμή όπου συναντήθηκε με τη μέλλουσα σύζυγό του. Συνέχισε να συνεργάζεται με την Αντίσταση, ενώ έσωσε τη ζωή του Vincent Auriol (μελλοντικού προέδρου της Γαλλίας). Κάποια στιγμή έπεσε σε ενέδρα της γαλλικής αστυνομίας σε ένα αρτοποιείο κοντά στο σπίτι του, με αποτέλεσμα να σκοτώσει δύο από αυτούς και να αναγκάσει τους υπόλοιπους να φύγουν τρέχοντας. Αργότερα θα συλληφθεί εκ νέου και θα σταλεί σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Τελικά απελευθερώθηκε κατά τη διάρκεια μιας πορείας εκκένωσης του στρατοπέδου συγκέντρωσης Buchenwald (ήταν ο αιχμάλωτος με αριθμό

δεκαετίες δουλεύοντας στη βιομηχανία της ξυλείας, πριν επιστρέψει στην Ισπανία στη δεκαετία του 1990, και συγκεκριμένα στο Baza, κοντά στο χωριό όπου γεννήθηκε, στο Caniles. Προσκλήθηκε σε αμέτρητες σημαντικές τελετές προς τιμήν των θυμάτων των ναζιστικών στρατοπέδων συγκέντρωσης, εκπροσωπώντας επανειλημμένα τα θύματα από την Ισπανία. Στο Baza ήρθε ξανά σε επαφή με την CNT-AIT το 2006 και επανήλθε στην Ομοσπονδία μέχρι να πεθάνει ήσυχα στον ύπνο του στις 11 Ιουνίου 2008.

Πηγή: CNT (Μαδρίτη) αριθ. 348. Αύγουστος-Σεπτέμβριος 2008 (Γραμμένο από την CNT Granada, μετάφραση συμπληρωμένη από άλλες πηγές). Μετάφραση: Paul Sharkey.

Μετάφραση - απόδοση Π-Μ-Β

Ντυμόν γράφει συγκεκριμένα βασισμένος σε σοβιετική πηγή:

«Οι Έλληνες κομμουνιστές ξεσηκώθηκαν κατά του πολέμου στην Μικρά Ασία, που ξεκίνησε στα μέσα του 1920. Φαίνεται ότι η δραστήρια αντιμιλιταριστική τους προπαγάνδα συνέβαλε σημαντικά στην ήττα των στρατευμάτων που στάλθηκαν στην Ανατολία. Από τα τέλη του 1920 οι λιποταξίες στην ελληνική πλευρά πολλαπλασιάσθηκαν και όπως όλα δείχνουν, ξέσπασε και ένας αριθμός στάσεων στα στρατόπεδα, που βρίσκονταν γύρω από την Σμύρνη. Σύμφωνα με τον Ν. Δημητράτο, αντιπρόσωπο του ελληνικού κομμουνιστικού κόμματος στο Τρίτο Συνέδριο της Κομιντέρν, πάνω από 100.000 «εργάτες και αγρότες» είχαν λιποτακτήσει κατά την διάρκεια των πρώτων δύο ετών του πολέμου. Ο αριθμός αυτός είναι μάλλον υπερβολικός, αλλά παρ' όλα αυτά δίδει μια κάποια ιδέα για την έκταση του φαινομένου».

Ο συγγραφέας περιγράφει, μεταξύ άλλων, τις κύριες φράξιες του τουρκικού κομμουνισμού της πρώιμης περιόδου, τους Τούρκους «Σπαρτακιστές» και την αριστερή πτέρυγα του τουρκικού κομμουνισμού, αλλά και τις μεταστροφές της σοβιετικής επαναπροσέγγισης με την κεμαλική Τουρκία και την τύχη των Τούρκων Κομμουνιστών: *«Θα άξιζε τον κόπο να λέγαμε την ιστορία της (τουρκικής κομμουνιστικής αριστεράς) ως ένα αξιοσημείωτο παράδειγμα ενός ρεύματος, που όσο το δυνατόν νωρίτερα, είδε τι σημαίνει πραγματικά «αντιιμπεριαλισμός» με την επαναπροσέγγιση της σοβιετικής κυβέρνησης με αστικά καθεστώτα (πάνω απ' όλα στην Τουρκία και στην Περσία), ενώ οι κομμουνιστές αγωνιστές σε αυτές τις χώρες φυλακίζονταν και εκτελούνταν, και μάλιστα στην περίπτωση της Τουρκίας με σοβιετικά όπλα και χρήματα».*

Συσπείρωση Αναρχικών

Εξέγερση στη Χιλή

Από τις 19 Οκτωβρίου ο κόσμος της Χιλής εξεγείρεται ενάντια στο καθεστώς Πινέρα. Αφορμή στάθηκε η ενδεχόμενη αύξηση των εισιτηρίων στα μέσα μαζικής μεταφοράς κατά 30 πέσος. Ενώ ο Πινέρα πήρε πίσω τις αυξήσεις αυτές, ο κόσμος έμεινε στους δρόμους υποστηρίζοντας ότι το πρόβλημα δεν είναι πλέον τα 30 πέσος αλλά τα τελευταία 30 χρόνια, δηλώνοντας έτσι ότι η εξέγερση που γίνεται στην Χιλή δεν έχει να κάνει με μικρά ή μεγάλα αιτήματα. Η Χιλή θεωρείται από τις πιο πλούσιες

χώρες της Λατινικής Αμερικής αλλά οι ανισότητες, κοινωνικές και οικονομικές, είναι τεράστιες, καθώς κατέχει τα χειρότερα επίπεδα ανισότητας στο εισόδημα των πο-

βάνου. Αφορμή στάθηκε η πρόθεση της κυβέρνησης Χαρίρι να βάλει χαράτσι σε εφαρμογές τηλεπικοινωνιών. Τα παραπάνω ήταν μόνο η αφορμή, καθώς παρ' όλο που ο Χαρίρι πήρε πίσω το χαράτσι, οι διαδηλώσεις δεν σταμάτησαν. Τα μέτρα λιτότητας και η κατάσταση οικονομικής ανάγκης που έχει κηρύξει η κυβέρνηση έχουν βγάλει τον κόσμο στους δρόμους. Στη Βηρυτό και σ' άλλες πόλεις του Λιβάνου ανά-

ψαν και στήθηκαν οδοφράγματα ενώ υπήρξαν και συγκρούσεις με την αστυνομία. Συγκρούσεις ξέσπασαν και έξω απ' το κτήριο της βουλής στο οποίο οι διαδηλωτές επιχείρησαν να εισβάλουν. Κλειστά παρέμειναν για μια βδομάδα τα καταστήματα των τραπεζών, τα σχολεία και τα πανεπιστήμια.

Σκληρές συγκρούσεις στο Ιράκ

Από τις αρχές του Οκτωβρίου 224 άνθρωποι έχουν χάσει την ζωή τους στο Ιράκ στις διαδηλώσεις για την λιτότητα

στη βόρεια Συρία. Πιο συγκεκριμένα, στις 23 Οκτώβρη στην Καισαρεία, πυρπολήθηκε εργοστάσιο παραγωγής οικιακών ειδών και καταστράφηκε ολοσχερώς, ενώ στις 24 Οκτώβρη, στο Düzce, πυρπολήθηκε εργοστάσιο παραγωγής ζύμης το οποίο καταστράφηκε εν μέρει.

Στις 26 Οκτώβρη, γίνεται εμπρηστική επίθεση κατά του εργοστασίου μπισκότων Lark στην βιομηχανική ζώνη Konya Eregli. Η επίθεση πραγματοποιήθηκε με την χρήση μιας ειδικής τεχνικής η οποία καταστρέφει εντελώς το εργοστάσιο. Το εργοστάσιο χτίστηκε με μια επένδυση 150 εκατομμυρίων τούρκικων λιρών και ανήκει στον ιρακινό Abdurrahman Zade. Ο ιδιοκτήτης του εργοστασίου είναι γνωστός για τις σχέσεις του με το κυβερνών κόμμα AKP και μεταφέρει χρήματα στα πολεμικά ταμεία του

Εξέγερση στη Χιλή

Από τις 19 Οκτωβρίου ο κόσμος της Χιλής εξεγείρεται ενάντια στο καθεστώς Πινέρα. Αφορμή στάθηκε η ενδεχόμενη αύξηση των εισιτηρίων στα μέσα μαζικής μεταφοράς κατά 30 πέσος. Ενώ ο Πινέρα πήρε πίσω τις αυξήσεις αυτές, ο κόσμος έμεινε στους δρόμους υποστηρίζοντας ότι το πρόβλημα δεν είναι πλέον τα 30 πέσος αλλά τα τελευταία 30 χρόνια, δηλώνοντας έτσι ότι η εξέγερση που γίνεται στην Χιλή δεν έχει να κάνει με μικρά ή μεγάλα αιτήματα. Η Χιλή θεωρείται από τις πιο πλούσιες

χώρες της Λατινικής Αμερικής αλλά οι ανισότητες, κοινωνικές και οικονομικές, είναι τεράστιες, καθώς κατέχει τα χειρότερα επίπεδα ανισότητας στο εισόδημα των πολιτών της ανάμεσα στις 36 χώρες μέλη του ΟΟΣΑ.

Ο Πινέρα πίστεψε ότι ο στρατός θα μπορούσε να κατευνάσει την οργή του κόσμου. Κατέβασε στρατό σε πολλές πόλεις της Χιλής, ο οποίος μετά από χρόνια χωμένος στους στρατώνες ξεσάλωσε σε όποιον ανυπεράσπιστο άνθρωπο έβαζε σαν στόχο. Ο στρατός βρίσκεται στους δρόμους και οργανώνει λεηλασίες, απαγωγές, βιασμούς, βασανισμούς και δολοφονίες, δείχνοντας με αυτό τον τρόπο ότι το καθεστώς Πινοσέτ δεν έφυγε ποτέ από αυτή την χώρα, απλά κοιμόταν και περίμενε την ευκαιρία του για μια παράσταση ακόμα. Όλα τα παραπάνω τα επιβεβαιώνουν δεκάδες βίντεο που κυκλοφορούν στο διαδίκτυο. Οι κοινωνικοί ανταγωνισμοί που βγήκαν στο προσκήνιο δεν θα κοπάσουν, ακόμα και αν η εξέγερση δυστυχώς σωπάσει. Οι φρικαλεότητες που διαπράττει το κράτος της Χιλής δεν θα ξεχαστούν και ίσως

Τα μέτρα λιτότητας και η κατάσταση οικονομικής ανάγκης που έχει κηρύξει η κυβέρνηση έχουν βγάλει τον κόσμο στους δρόμους. Στη Βηρυτό και σ' άλλες πόλεις του Λιβάνου ανα-

ψαν και στήθηκαν οδοφράγματα ενώ υπήρξαν και συγκρούσεις με την αστυνομία. Συγκρούσεις ξέσπασαν και έξω απ' το κτήριο της βουλής στο οποίο οι διαδηλωτές επιχείρησαν να εισβάλουν. Κλειστά παρέμειναν για μια βδομάδα τα καταστήματα των τραπεζών, τα σχολεία και τα πανεπιστήμια.

Σκληρές συγκρούσεις στο Ιράκ

Από τις αρχές του Οκτωβρίου 224 άνθρωποι έχουν χάσει την ζωή τους στο Ιράκ στις διαδηλώσεις για την λιτότητα

και την διαφθορά της κυβέρνησης του Αντέλ Αμπντούλ Μαχντ. Κάθε μέρα ο αριθμός αυτός αυξάνεται, ενώ οι διαδηλώσεις δεν λένε να κοπάσουν. Μάλιστα πολλοί διαδηλωτές έχουν στήσει σκηνές στην κεντρική πλατεία της Βαγδάτης. Τις τελευταίες μέρες η «αντιτρομοκρατι-

Στις 26 Οκτώβρη, γίνεται εμπρηστική επίθεση κατά του εργοστασίου μπισκότων Lark στην βιομηχανική ζώνη Konya Eregli. Η επίθεση πραγματοποιήθηκε με την χρήση μιας ειδικής τεχνικής η οποία καταστρέφει εντελώς το εργοστάσιο. Το εργοστάσιο χτίστηκε με μια επένδυση 150 εκατομμυρίων τούρκικων λιρών και ανήκει στον ιρακινό Abdurrahman Zade. Ο ιδιοκτήτης του εργοστασίου είναι γνωστός για τις σχέσεις του με το κυβερνών κόμμα AKP και μεταφέρει χρήματα στα πολεμικά ταμεία του

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 18ος, Φύλλο 198
Νοέμβριος 2019

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03

γάλα αιτήματα. Η Χιλή θεωρείται από τις πιο πλούσιες

χώρες της Λατινικής Αμερικής αλλά οι ανισότητες, κοινωνικές και οικονομικές, είναι τεράστιες, καθώς κατέχει τα χειρότερα επίπεδα ανισότητας στο εισόδημα των πολιτών της ανάμεσα στις 36 χώρες μέλη του ΟΟΣΑ.

Ο Πινέρα πίστεψε ότι ο στρατός θα μπορούσε να κατευνάσει την οργή του κόσμου. Κατέβασε στρατό σε πολλές πόλεις της Χιλής, ο οποίος μετά από χρόνια χωμένος στους στρατώνες ξεσάλωσε σε όποιον ανυπεράσπιστο άνθρωπο έβαζε σαν στόχο. Ο στρατός βρίσκεται στους δρόμους και οργανώνει λεηλασίες, απαγωγές, βιασμούς, βασανισμούς και δολοφονίες, δείχνοντας με αυτό τον τρόπο ότι το καθεστώς Πινοσέτ δεν έφυγε ποτέ από αυτή την χώρα, απλά κοιμόταν και περίμενε την ευκαιρία του για μια παράσταση ακόμα. Όλα τα παραπάνω τα επιβεβαιώνουν δεκάδες βίντεο που κυκλοφορούν στο διαδίκτυο. Οι κοινωνικοί ανταγωνισμοί που βγήκαν στο προσκήνιο δεν θα κοπάσουν, ακόμα και αν η εξέγερση δυστυχώς σωπάσει. Οι φρικαλεότητες που διαπράττει το κράτος της Χιλής δεν θα ξεχαστούν και ίσως κάποιοι να θέλουν να δώσουν και συνέχεια. Μέχρι τις 27 Οκτωβρίου οι συλλήψεις ξεπερνούν τις δύο χιλιάδες, οι τραυματισμένοι τους 600, ενώ μέχρι στιγμής 18 είναι επίσημα οι νεκροί. Ο αριθμός των νεκρών είναι πολύ παραπάνω από αυτό το νούμερο. Θεωρούμε ότι μετά βίας ο αριθμός των νεκρών θα μείνει στάσιμος, καθώς ούτως ή άλλως υπάρχουν πολλοί αγνοούμενοι.

Διαδηλώσεις και συγκρούσεις στον Λίβανο

Από τα μέσα του Οκτωβρίου σημειώνονται ογκώδεις διαδηλώσεις και ταραχές σε όλη την επικράτεια του Λι-

ψαν και στήθηκαν οδοφράγματα ενώ υπήρξαν και συγκρούσεις με την αστυνομία. Συγκρούσεις ξέσπασαν και έξω απ' το κτήριο της βουλής στο οποίο οι διαδηλωτές επιχείρησαν να εισβάλουν. Κλειστά παρέμειναν για μια βδομάδα τα καταστήματα των τραπεζών, τα σχολεία και τα πανεπιστήμια.

Σκληρές συγκρούσεις στο Ιράκ

Από τις αρχές του Οκτωβρίου 224 άνθρωποι έχουν χάσει την ζωή τους στο Ιράκ στις διαδηλώσεις για την λιτότητα

και την διαφθορά της κυβέρνησης του Αντέλ Αμπντούλ Μαχντ. Κάθε μέρα ο αριθμός αυτός αυξάνεται, ενώ οι διαδηλώσεις δεν λένε να κοπάσουν. Μάλιστα πολλοί διαδηλωτές έχουν στήσει σκηνές στην κεντρική πλατεία της Βαγδάτης. Τις τελευταίες μέρες η «αντιτρομοκρατική υπηρεσία» περιφρουρεί όλα τα κρατικά κτήρια, με εντολή να κάνει ό,τι χρειάζεται για να τερματιστούν οι πολυήμερες και πολύνεκρες διαδηλώσεις.

Εμπρηστικές επιθέσεις στην Τουρκία για την εισβολή στη Βόρεια Συρία.

Η ομάδα «Παιδιά της Φωτιάς» ανέλαβε την ευθύνη για τρεις εμπρηστικές επιθέσεις που σημειώθηκαν σε εργοστάσια της Καισαρείας, της Düzce και στη βιομηχανική ζώνη της πόλης Konya Eregli της Τουρκίας. Οι επιθέσεις έγιναν με αφορμή την εισβολή του τουρκικού κράτους

Στις 26 Οκτώβρη, γίνεται εμπρηστική επίθεση κατά του εργοστασίου μπισκότων Lark στην βιομηχανική ζώνη Konya Eregli. Η επίθεση πραγματοποιήθηκε με την χρήση μιας ειδικής τεχνικής η οποία καταστρέφει εντελώς το εργοστάσιο. Το εργοστάσιο χτίστηκε με μια επένδυση 150 εκατομμυρίων τούρκικων λιρών και ανήκει στον ιρακινό Abdurrahman Zade. Ο ιδιοκτήτης του εργοστασίου είναι γνωστός για τις σχέσεις του με το κυβερνών κόμμα ΑΚΡ και μεταφέρει χρήματα στα πολεμικά ταμεία του

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 18ος, Φύλλο 198
Νοέμβριος 2019

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχο ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:
Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

κόμματος. Ο Ερντογάν υποσχέθηκε στον Abdurrahman Zade ότι θα του παραχωρήσει την ιθαγένεια σε αντάλλαγμα για την επένδυσή του.
Η ομάδα «Παιδιά της Φωτιάς» δήλωσε: *«Καταστρέψαμε τις επενδύσεις αυτού του προσώπου, που παρέσχε οικονομική υποστήριξη στη σφαγή των Κούρδων και πλήρωσε τα βρώμικα πολεμικά ταμεία της Δημοκρατίας της Τουρκίας. Όλοι όσοι γεμίζουν τα ταμεία του πολέμου του τουρκικού κράτους στο Κουρδιστάν θα καταλήξουν έτσι».*

12 μέρες εξέγερσης στο Εκουαδόρ

Την 1η Οκτωβρίου ο Μορένο, ο άνθρωπος που παρέδωσε συν τοις άλλοις τον Ασάνζ, ανακοινώνει σκληρά

μέτρα λιτότητας. Ο κόσμος του Εκουαδόρ ξεσηκώνεται. Ολόκληρη η χώρα ήταν κυριολεκτικά σε κατάσταση πολέμου. Η κυβέρνηση Μορένο φεύγει απ' την πρωτεύουσα του Εκουαδόρ και προσπαθεί να καταστείλει την εξέγερση με κήρυξη στρατιωτικού νόμου. Ο στρατός σε πολλές περιπτώσεις όχι μόνο δεν κατέστειλε αλλά προστάτεψε τους διαδηλωτές από τις δολοφονικές επιθέσεις της αστυνομίας. Μετά από 12 μέρες σκληρών συγκρούσεων ο απολογισμός ήταν 7 νεκροί και 1.340 τραυματίες. Οι αυτόχθονες φυλές που συμμετείχαν ενεργά στην εξέγερση τοποθέτησαν οδοφράγματα σε κεντρικούς δρόμους και κατέλαβαν αρκετές εγκαταστάσεις εξόρυξης και επεξεργασίας πετρελαίου. Το γεγονός αυτό ανάγκασε την κυβέρνηση να παγώσει σχεδόν το 70% της παραγωγής. Το υπουργείο οικονομικών κατελήφθη από τους διαδηλωτές. Στο σημείο αυτό ο Μορένο συναντήθηκε με τους διαδηλωτές, απέσυρε τα μέτρα λιτότητας και συμφωνήθηκε να υπάρξει πιο αυστηρή φορολόγηση των πλουσίων.

Για έξι και πλέον βδομάδες η Αϊτή είναι στους δρόμους και διαδηλώνει. Τριάντα άτομα έχουν χάσει την ζωή τους

Από τις 16 Σεπτεμβρίου ο κόσμος στην Αϊτή βρίσκεται σχεδόν καθημερινά στους δρόμους ενάντια στον πρόεδρο Moise. Τριάντα άτομα έχουν χάσει την ζωή τους, εκ των οποίων τα δεκαπέντε στα χέρια αστυνομικών.

Η τελευταία μαζική συγκέντρωση έγινε την Κυριακή 20 Οκτωβρίου στο Πορτ-ο-Πρενς, όπου πραγματοποιήθηκε μαζική διαμαρτυρία, η οποία ενώ γενικά ήταν σε ειρηνικό κλίμα, αρκετοί διαδηλωτές τραυματίστηκαν όταν χτυπήθηκαν τυχαία από ένα όχημα, ενώ ένα άτομο έχασε τη ζωή του από πυροβολισμούς που προήλθαν μέσα από αστυνομικό όχημα.
Οι Αϊτινοί επισημαίνουν την αδυναμία να συνεχίσουν να ζουν τον τρόπο που ζουν και παρ' όλο που η χώρα έχει παγιδευτεί εδώ και χρόνια σε κύκλους πολιτικής και οικονομικής δυσλειτουργίας, πολλοί Αϊτινοί λένε ότι η σημερινή κρίση είναι χειρότερη από ο,τιδήποτε άλλο έχουν βιώσει. Η διαβίωση στην Αϊτή είναι εξαιρετικά δύσκολη εξ αιτίας της αχαλίνωτης διαφθοράς των πολιτικών και των τεχνητών οικονομικών διαταραχών.

του τουρκικού κράτους στο Κουρδιστάν θα καταλήξουν έτσι».

12 μέρες εξέγερσης στο Εκουαδόρ

Την 1η Οκτωβρίου ο Μορένο, ο άνθρωπος που παρέδωσε συν τοις άλλοις τον Ασάνζ, ανακοινώνει σκληρά

συγκρούσεων ο απολογισμός ήταν 7 νεκροί και 1.340 τραυματίες. Οι αυτόχθονες φυλές που συμμετείχαν ενεργά στην εξέγερση τοποθέτησαν οδοφράγματα σε κεντρικούς δρόμους και κατέλαβαν αρκετές εγκαταστάσεις εξόρυξης και επεξεργασίας πετρελαίου. Το γεγονός αυτό ανάγκασε την κυβέρνηση να παγώσει σχεδόν το 70% της παραγωγής. Το υπουργείο οικονομικών καταλήφθη από τους διαδηλωτές. Στο σημείο αυτό ο Μορένο συναντήθηκε με τους διαδηλωτές, απέσυρε τα μέτρα λιτότητας και συμφωνήθηκε να υπάρξει πιο αυστηρή φορολόγηση των πλουσίων.

Για έξι και πλέον βδομάδες η Αϊτή είναι στους δρόμους και διαδηλώνει. Τριάντα άτομα έχουν χάσει την ζωή τους

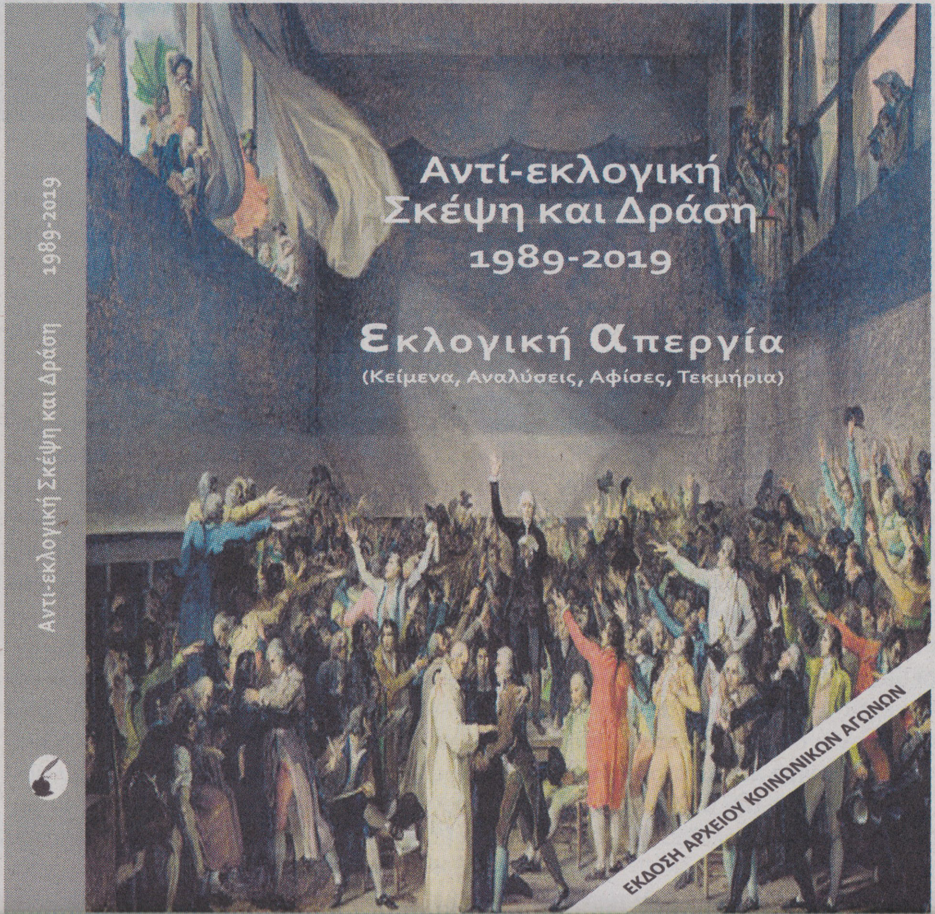
Από τις 16 Σεπτεμβρίου ο κόσμος στην Αϊτή βρίσκεται σχεδόν καθημερινά στους δρόμους ενάντια στον πρόεδρο Moise. Τριάντα άτομα έχουν χάσει την ζωή τους, εκ των οποίων τα δεκαπέντε στα χέρια αστυνομικών.

Η τελευταία μαζική συγκέντρωση έγινε την Κυριακή 20 Οκτωβρίου στο Πορτ-ο-Πρενς, όπου πραγματοποιήθηκε μαζική διαμαρτυρία, η οποία ενώ γενικά ήταν σε ειρηνικό κλίμα, αρκετοί διαδηλωτές τραυματίστηκαν όταν χτυπήθηκαν τυχαία από ένα όχημα, ενώ ένα άτομο έχασε τη ζωή του από πυροβολισμούς που προήλθαν μέσα από αστυνομικό όχημα.

Οι Αϊτινοί επισημαίνουν την αδυναμία να συνεχίσουν να ζουν τον τρόπο που ζουν και παρ' όλο που η χώρα έχει παγιδευτεί εδώ και χρόνια σε κύκλους πολιτικής και οικονομικής δυσλειτουργίας, πολλοί Αϊτινοί λένε ότι η σημερινή κρίση είναι χειρότερη από ο,τιδήποτε άλλο έχουν βιώσει. Η διαβίωση στην Αϊτή είναι εξαιρετικά δύσκολη εξ αιτίας της αχαλίνωτης διαφθοράς των πολιτικών και των τεχνητών οικονομικών διαταραχών.

σχεδόν καθημερινά στους δρόμους ενάντια στον πρόεδρο Moise. Τριάντα άτομα έχουν χάσει την ζωή τους, εκ των οποίων τα δεκαπέντε στα χέρια αστυνομικών.

έχουν βιώσει. Η διαβίωση στην Αϊτή είναι εξαιρετικά δύσκολη εξ αιτίας της αχαλίνωτης διαφθοράς των πολιτικών και των τεχνητών οικονομικών διαταραχών.

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

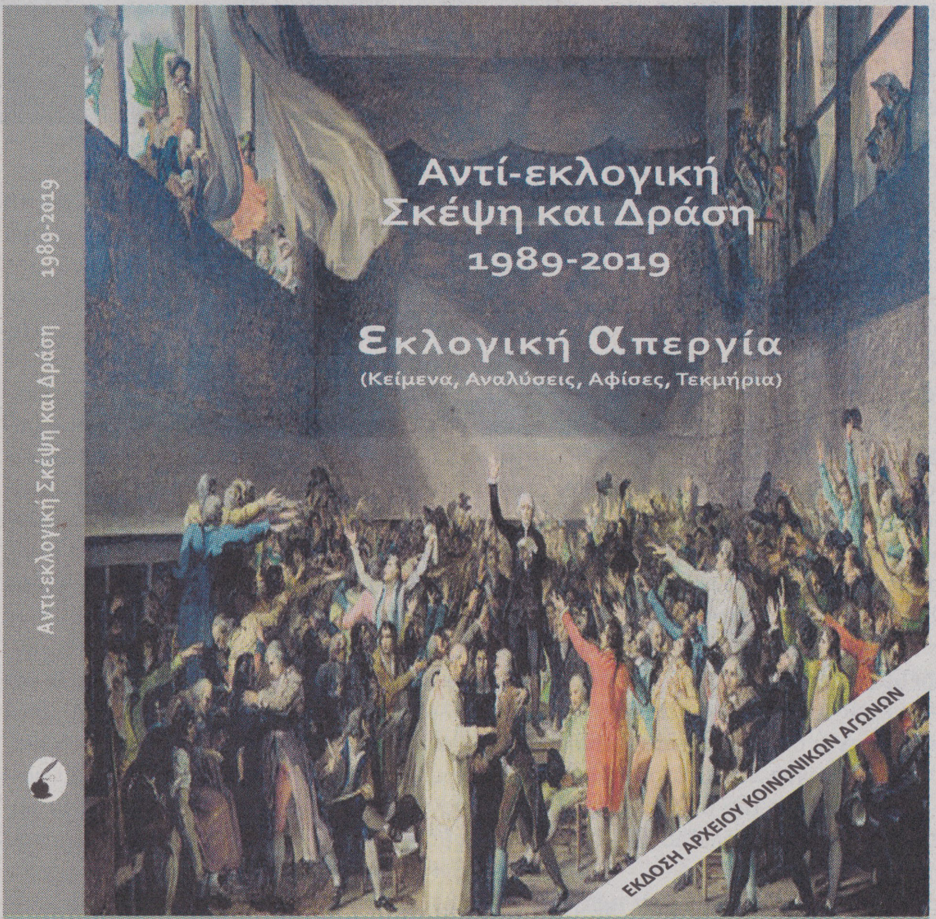
Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, τον ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Αναρχική Αρχειοθήκη

Το βιβλίο διατίθεται στα βιβλιοπωλεία:

Πολιτεία (Ασκληπιού 1-3), Ναυτίλος (Τρικούπη Χαρίλαου 28), Πρωτοπορεία (Γραβιάς 3), Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο (Θεμιστοκλ. 37), Βιβλιοπωλείο των Συναδέλφων (Καλλιδρομίου 30Α), Επί λέξει (Ακαδημίας 32), Ιανός (Σταδίου 24), Books Plus (Πανεπιστημίου 37), Κεντρί (Θεσσαλονίκη), Σαιξπηρικόν (Θεσσαλονίκη), Πρωτοπορεία (Θεσσαλονίκη), Πορθμός (Χαλκίδα), καθώς και στην Αναρχική Αρχειοθήκη (Σαριπόλου 8, τηλ. 6973799207), επίσης Αποστέλλεται ταχυδρομικά κατόπιν συνενοήσεως.

Το αβάσταχτο βάρος της μετριότητας

Η αδράνεια είναι μοιραία μόνο για τις μετριότητες. (Αλμπέρ Καμύ)

Το κείμενο αυτό αφιερώνεται σε όσους παλεύουν με τη μετριότητα κάθε μέρα, σε όσους πολεμούν για χάρη της ελευθερίας, σε όσους θυσίασαν και θυσιάζουν κάτι από τον εαυτό τους στο όνομά της. Ευχόμαστε να επιστρέφουν πάντα στη ζωή, να μας ξυπνάνε.

Θέλουμε θρησκεία χωρίς θεό, σχέσεις χωρίς τους άλλους, φαγητό χωρίς θερμίδες, φωτιά χωρίς καπνό, τεχνολογική φρενίτιδα χωρίς κατανάλωση ενέργειας, οικολογία χωρίς ύπαιθρο, προστασία του περιβάλλοντος χωρίς περιβάλλον. Θέλουμε νόμιμες επαναστάσεις. Θέλουμε να καταναλώνουμε μανιωδώς, αλλά με τη δικαιολογία της αποχής από το κρέας να εφησυχάζουμε ότι εμείς είμαστε ευσυνείδητοι απέναντι στα ζώα.

Ποιοί είμαστε, τελικά; Ποιοί καταφέραμε να γίνουμε;

Όλα μοιάζουν περίεργα, ολικώς διαστρεβλωμένα: δηλωμένοι αριστεροί με στάση ζωής νεοφιλελεύθερη (αλήθεια, φαίνεται ότι πλέον χρειάζεται να έχεις πολλά λεφτά, για να είσαι αριστερός)· δηλωμένοι φασίστες ή ναζί που δεν έχουν ιδέα από όσα υποστηρίζουν ότι πρεσβεύουν, όλοι τους εξ ίσου τυφλωμένοι από την επανάληψη μιας λούπας: «εμείς είμαστε αυτοί και όχι οι άλλοι». Κι όσο για την πλειονότητα όσων δηλώνουν αναρχικοί, από καιρό ξέχασαν τη φλόγα της ελευ-

παράταση από τα χρωστούμενά μας στη ζωή, λησμονούμε και επαναλαμβάνουμε τα ίδια. Τζογάρουμε ξανά και ξανά στη θήρα της «ευτυχίας» και βγαίνουμε μονίμως χαμένοι. Όσα και να αποκτήσουμε, δεν μας αρκούν.

λεπτά και δευτερόλεπτα. Ξεγελάμε τον εαυτό μας με πολλές «χρήσιμες» σκέψεις. Μεγαλώσαμε με μια αναπηρία κληρονομημένη: δεν μάθαμε εκείνες τις μεγάλες παύσεις, όπου όλα σταματούν, όλα γίνονται ένα, όλα απλώς υπάρχουν. Αν

θύελλα, αφού τα παίξαμε όλα για όλα και τα χάσαμε και μετά και τον θρήνο της απώλειας, όταν πια τίποτε δεν έχει μείνει να χαθεί, έρχεται μια αχτίδα φωτός. Μια αληθινή, ζωντανή αχτίδα φωτός, που μας δείχνει την αληθινή ύπαρξή μας.

Ας εξεγερθούμε απέναντι στη μετριότητα, που έχει καταντήσει μοχθηρία. Ο κόσμος είναι ολόκληρος και δεν τελειώνει ποτέ. Διαρκώς μεταβάλλεται, διαστέλλεται και συστέλλεται, μεταμορφώνεται, πεθαίνει για να ξαναγεννηθεί. Η μετριότητά μας δεν θα τον σταματήσει, δεν θα τον κάνει καλύτερο ή χειρότερο, αλλά θα κάνει εμάς κενούς, ολοένα και πιο δυσ-δαίμονες, καθώς ο δαίμων μέσα μας θα ζει φυλακισμένος και πεινασμένος από ζωή. Η ελευθερία μας είναι η ευδαιμονία μας. Η ευδαιμονία μας είναι η ελευθερία μας. Η ελευθερία μας είναι η απαλλαγή μας από τη μετριότητα και η επιστροφή μας στη ζωή με όλα όσα περιλαμβάνει, χωρίς υπεκφυγές.

Καθώς γράφονταν αυτές οι γραμμές, εμφανίστηκε ως από μηχανής θεός (ή, ορθότερα, από γραφομηχανής θεός) η εισαγωγή του Γιώργου Μπαλάνου από την ανθολογία επιστημονικής φαντασίας «Ιστορίες από εχθρικούς πλανήτες» (εκδόσεις Πήγασος). Γράφει, λοιπόν, εν έτει 1989:

«Μη!»... «Τζιζ!»... «Βαβά!»...

Με αυτά τα τρία συνθήματα μεγαλώνουν τα παιδιά του σύγχρονου κόσμου.

Και όταν μεγαλώσουν;

Α... όταν μεγαλώσουν φοβούνται τα

της. Ευχόμαστε να επιστρέφουν πάντα στη ζωή, να μας ξυπνάνε.

Θέλουμε θρησκεία χωρίς θεό, σχέσεις χωρίς τους άλλους, φαγητό χωρίς θερμίδες, φωτιά χωρίς καπνό, τεχνολογική φρενίτιδα χωρίς κατανάλωση ενέργειας, οικολογία χωρίς ύπαιθρο, προστασία του περιβάλλοντος χωρίς περιβάλλον. Θέλουμε νόμιμες επαναστάσεις. Θέλουμε να καταναλώνουμε μανιωδώς, αλλά με τη δικαιολογία της αποχής από το κρέας να εφησυχάζουμε ότι εμείς είμαστε ευσυνείδητοι απέναντι στα ζώα.

Ποιοί είμαστε, τελικά; Ποιοί καταφέραμε να γίνουμε;

Όλα μοιάζουν περίεργα, ολικώς διαστρεβλωμένα: δηλωμένοι αριστεροί με στάση ζωής νεοφιλελεύθερη (αλήθεια, φαίνεται ότι πλέον χρειάζεται να έχεις πολλά λεφτά, για να είσαι αριστερός)· δηλωμένοι φασίστες ή ναζί που δεν έχουν ιδέα από όσα υποστηρίζουν ότι πρεσβεύουν, όλοι τους εξ ίσου τυφλωμένοι από την επανάληψη μιας λούπας: «εμείς είμαστε αυτοί και όχι οι άλλοι». Κι όσο για την πλειονότητα όσων δηλώνουν αναρχικοί, από καιρό ξέχασαν τη φλόγα της ελευθερίας που είχαν στην καρδιά τους και παζαρεύουν από ξένες ιδεολογίες δανεικά ιμάτια. Όλοι αρκούνται να δηλωθούν στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, να βεβαιώσουν τη «σημασία» τους, να αποδείξουν την «αξία» τους, συνήθως, μέσω φαιδρών διαδικτυακών απειλών.

Στο κυνήγι μιας υποτιθέμενης ευτυχίας ή επιτυχίας –και μάλιστα στο στοιχειώδες θήρευμα της απόλαυσης– πιστέψαμε ότι το να έχεις τα πάντα –κι ασφαλώς δίχως τίμημα– είναι ο στόχος. Τυφλωμένοι έπειτα από το κυνήγι του στόχου, αφαιρέσαμε από τα πάντα την ουσία τους, επειδή στο μεταξύ γίναμε πολύ αδύναμοι, για να αντέξουμε τον κόσμο.

Ξεχάσαμε τη δυναμική των πραγμάτων ή μάλλον προσπαθούμε κάθε μέρα να την παράταση από τα χρωστούμενά μας στη ζωή, λησμονούμε και επαναλαμβάνουμε τα ίδια. Τζογάρουμε ξανά και ξανά στη θήρα της «ευτυχίας» και βγαίνουμε μονίμως χαμένοι. Όσα και να αποκτήσουμε, δεν μας αρκούν.

Θα ήμασταν ειλικρινέστεροι, εάν αφιερώναμε χρόνο στο να βρούμε ποιοι είμαστε και τί κάνουμε, απλώς σταματώντας, κάνοντας παύσεις σοβαρές και όχι «διακοπές». Θα ήμασταν ευδαίμονες αν παραδεχόμασταν το τίποτε, αν μέναμε στο κενό, δίχως να προσπαθούμε να αποφύγουμε το αυτονόητο: τον εαυτό μας.

Ξεχνώντας την ευδαιμονία της απελευθέρωσής μας, ναρκωμένοι στα μικρά και μεγάλα ψεύδη, συνηθίσαμε στην απάθεια. Όλα τα πάθη του κόσμου, οι θάνατοι, οι καταστροφές, οι πόλεμοι, που μαίνονται και πληγώνουν την ψυχή του κόσμου, όλη αυτή η επέλαση του κακού, που ανενόχλητο και απόλυτο, περνάει από τα κλικ μας, φιλοτεχνούν το γλυπτό αυτής της απάθειάς μας. Μπορούμε να κοιμόμαστε λεπτά και δευτερόλεπτα. Ξεγελάμε τον εαυτό μας με πολλές «χρήσιμες» σκέψεις. Μεγαλώσαμε με μια αναπηρία κληρονομημένη: δεν μάθαμε εκείνες τις μεγάλες παύσεις, όπου όλα σταματούν, όλα γίνονται ένα, όλα απλώς υπάρχουν. Αν κατά λάθος, πέσουμε σε εκείνο το κενό, τρέμουμε από φόβο και σπεύδουμε να βουτήξουμε στις ώρες μας. Εμείς είμαστε οι αυτοκράτορες του κόσμου. Όσοι δεν έχουν στόχους και σχέδια για αύριο είναι χαμένοι και περιθωριακοί, οπισθοδρομικοί και τεμπέληδες.

Αντί με συστηματικότητα να αποφεύγουμε τον εαυτό μας, ας πάρουμε τον ανάποδο δρόμο. Ας πάψουμε να είμαστε καχύποπτοι και κριτικοί απέναντι σε ο,τιδήποτε καλό και ας αρχίσουμε να χάνουμε. Ας αρχίσουμε να αφαιρούμε και να θυσιάζουμε. Ας βάλουμε καπνό στη φωτιά μας, ανθρώπους στις σχέσεις μας, θερμίδες στο φαγητό μας, ιερότητα στις στιγμές μας, ζωή σε ό,τι μας περιβάλλει και μας περιλαμβάνει. Ας σταματήσουμε να είμα-

τελειώνει ποτέ. Διαρκώς μεταβάλλεται, διαστέλλεται και συστέλλεται, μεταμορφώνεται, πεθαίνει για να ξαναγεννηθεί. Η μετριότητά μας δεν θα τον σταματήσει, δεν θα τον κάνει καλύτερο ή χειρότερο, αλλά θα κάνει εμάς κενούς, ολοένα και πιο δυσ-δαίμονες, καθώς ο δαίμων μέσα μας θα ζει φυλακισμένος και πεινασμένος από ζωή. Η ελευθερία μας είναι η ευδαιμονία μας. Η ευδαιμονία μας είναι η ελευθερία μας. Η ελευθερία μας είναι η απαλλαγή μας από τη μετριότητα και η επιστροφή μας στη ζωή με όλα όσα περιλαμβάνει, χωρίς υπεκφυγές.

Καθώς γράφονταν αυτές οι γραμμές, εμφανίστηκε ως από μηχανής θεός (ή, ορθότερα, από γραφομηχανής θεός) η εισαγωγή του Γιώργου Μπαλάνου από την ανθολογία επιστημονικής φαντασίας «Ιστορίες από εχθρικούς πλανήτες» (εκδόσεις Πήγασος). Γράφει, λοιπόν, εν έτει 1989:

«Μη!»... «Τζιζ!»... «Βαβά!»...

Με αυτά τα τρία συνθήματα μεγαλώνουν τα παιδιά του σύγχρονου κόσμου.

Και όταν μεγαλώσουν;

Α... όταν μεγαλώσουν φοβούνται τα ρεύματα, τα μικρόβια, τα σκυλιά, τη βροχή, το κρύο, τη ζέστη, τα καρκινογόνα, τη σκιά τους... το σύμπαν ολόκληρο. Και όλα εκείνα τα «μη!» «τζιζ!» και «βαβά!» τα μεταφέρουν αργότερα με τη γλώσσα των ενηλίκων σε βαρύγδουπους νόμους και κανονισμούς που αποβλέπουν στην ασφάλεια και την προστασία μας. Και όλα αυτά τα επιβάλλουν με το περιτύλιγμα κάποιου «-ισμού». Αλλά, αν σταθούμε λίγο παράμερα και κοιτάξουμε την ανθρωπότητα από μια πιο μακρινή σκοπιά, θα διαπιστώσουμε ότι ο μόνος «-ισμός» που φαίνεται να της ταιριάζει είναι ο μαζοχισμός.

Τα κάγκελα, φίλοι μου, τα χειρότερα κάγκελα, δεν είναι τα σιδερένια, είναι τα αόρατα, τα δικά μας. Πνιγόμαστε στις φοβίες μας και νομίζουμε ότι απαλλασσόμαστε

συνειδητοί απέναντι στα ζώα.

Ποιοί είμαστε, τελικά; Ποιοί καταφέραμε να γίνουμε;

Όλα μοιάζουν περίεργα, ολικώς διαστρεβλωμένα: δηλωμένοι αριστεροί με στάση ζωής νεοφιλελεύθερη (αλήθεια, φαίνεται ότι πλέον χρειάζεται να έχεις πολλά λεφτά, για να είσαι αριστερός)˙ δηλωμένοι φασίστες ή ναζί που δεν έχουν ιδέα από όσα υποστηρίζουν ότι πρεσβεύουν, όλοι τους εξ ίσου τυφλωμένοι από την επανάληψη μιας λούπας: «εμείς είμαστε αυτοί και όχι οι άλλοι». Κι όσο για την πλειονότητα όσων δηλώνουν αναρχικοί, από καιρό ξέχασαν τη φλόγα της ελευθερίας που είχαν στην καρδιά τους και παζαρεύουν από ξένες ιδεολογίες δανεικά ιμάτια. Όλοι αρκούνται να δηλωθούν στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, να βεβαιώσουν τη «σημασία» τους, να αποδείξουν την «αξία» τους, συνήθως, μέσω φαιδρών διαδικτυακών απειλών.

Στο κυνήγι μιας υποτιθέμενης ευτυχίας ή επιτυχίας –και μάλιστα στο στοιχειώδες θήρευμα της απόλαυσης– πιστέψαμε ότι το να έχεις τα πάντα –κι ασφαλώς δίχως τίμημα– είναι ο στόχος. Τυφλωμένοι έπειτα από το κυνήγι του στόχου, αφαιρέσαμε από τα πάντα την ουσία τους, επειδή στο μεταξύ γίναμε πολύ αδύναμοι, για να αντέξουμε τον κόσμο.

Ξεχάσαμε τη δυναμική των πραγμάτων ή μάλλον προσπαθούμε κάθε μέρα να την ξεχάσουμε. Είμαστε πολύ απασχολημένοι, υφαίνοντας το τίποτε στον παγκόσμιο ιστό μας, είμαστε πολύ κουρασμένοι, υπηρετώντας τις ανούσιες δουλειές μας, είμαστε πολύ αφοσιωμένοι, τυφλώνοντας τα παιδιά μας, ώστε φτάνουμε να παρακαλούμε να σταματήσει ο κόσμος για χάρη μας, να διατηρηθούν τα κεκτημένα μας και να λέμε «καλά είμαι εδώ».

Για χάρη του προσωπικού μας «καλά» ή «καλύτερα», κάθε φορά που παίρνουμε

παράταση από τα χρωστούμενά μας στη ζωή, λησμονούμε και επαναλαμβάνουμε τα ίδια. Τζογάρουμε ξανά και ξανά στη θήρα της «ευτυχίας» και βγαίνουμε μονίμως χαμένοι. Όσα και να αποκτήσουμε, δεν μας αρκούν.

Θα ήμασταν ειλικρινέστεροι, εάν αφιερώναμε χρόνο στο να βρούμε ποιοι είμαστε και τί κάνουμε, απλώς σταματώντας, κάνοντας παύσεις σοβαρές και όχι «διακοπές». Θα ήμασταν ευδαίμονες αν παραδεχόμασταν το τίποτε, αν μέναμε στο κενό, δίχως να προσπαθούμε να αποφύγουμε το αυτονόητο: τον εαυτό μας.

Ξεχνώντας την ευδαιμονία της απελευθέρωσής μας, ναρκωμένοι στα μικρά και μεγάλα ψεύδη, συνηθίσαμε στην απάθεια. Όλα τα πάθη του κόσμου, οι θάνατοι, οι καταστροφές, οι πόλεμοι, που μαίνονται και πληγώνουν την ψυχή του κόσμου, όλη αυτή η επέλαση του κακού, που ανενόχλητο και απόλυτο, περνάει από τα κλικ μας, φιλοτεχνούν το γλυπτό αυτής της απάθειάς μας. Μπορούμε να κοιμόμαστε ήσυχοι· όσο ο πλανήτης υπερθερμαίνεται, οι καρδιές μας παγώνουν.

Η αιτία της μετριότητάς μας είναι η αδυναμία μας για θυσίες· δεν είμαστε ικανοί για καμμιά. Δεν θέλουμε να πληρώσουμε κανένα κόστος για τις επιλογές μας. Θέλουμε κέρδος, όφελος, χρησιμότητα, επιτυχία. Όλη μας η ύπαρξη είναι «πολιτισμένη» από την τακτοποίηση συναισθημάτων, σχέσεων, εργασιών. Όλες μας οι στιγμές είναι φυλακισμένες σε ώρες, λεπτά και δευτερόλεπτα. Ξεγελάμε τον εαυτό μας με πολλές «χρήσιμες» σκέψεις. Μεγαλώσαμε με μια αναπηρία κληρονομημένη: δεν μάθαμε εκείνες τις μεγάλες παύσεις, όπου όλα σταματούν, όλα γίνονται ένα, όλα απλώς υπάρχουν. Αν κατά λάθος, πέσουμε σε εκείνο το κενό, τρέμουμε από φόβο και σπεύδουμε να βουτήξουμε στις ώρες μας. Εμείς είμαστε οι αυτοκράτορες του κόσμου. Όσοι δεν έχουν στόχους και σχέδια για αύριο είναι χαμένοι και περιθωριακοί, οπισθοδρομικοί και τεμπέληδες.

Αντί με συστηματικότητα να αποφεύγουμε τον εαυτό μας, ας πάρουμε τον ανάποδο δρόμο. Ας πάψουμε να είμαστε καχύποπτοι και κριτικοί απέναντι σε ο,τιδήποτε καλό και ας αρχίσουμε να χάνουμε. Ας αρχίσουμε να αφαιρούμε και να θυσιάζουμε. Ας βάλουμε καπνό στη φωτιά μας, ανθρώπους στις σχέσεις μας, θερμίδες στο φαγητό μας, ιερότητα στις στιγμές μας, ζωή σε ό,τι μας περιβάλλει και μας περιλαμβάνει. Ας σταματήσουμε να είμαστε τόσο μέτριοι. Έχουμε πολλά να χάσουμε, ούτως ή άλλως.

Για να αποφύγουμε τον πόνο, χάσαμε τις στιγμές. Τις πολύτιμες εκείνες ιερές στιγμές, όταν νιώθουμε ολόκληροι, γεμάτοι, αληθινοί, όταν δεν χρειάζεται να πηγαίνουμε κάπου, να είμαστε κάποιοι, να στοχαζόμαστε το μέλλον ή να θυμόμαστε το παρελθόν. Εκείνες τις στιγμές στο εδώ και στο τώρα, όταν είμαστε πλήρεις. Όταν όλα τα κομμάτια μας είναι εδώ. Μετά την όσα περιλαμβάνει, χωρίς υπεκφυγές.

Καθώς γράφονταν αυτές οι γραμμές, εμφανίστηκε ως από μηχανής θεός (ή, ορθότερα, από γραφομηχανής θεός) η εισαγωγή του Γιώργου Μπαλάνου από την ανθολογία επιστημονικής φαντασίας «Ιστορίες από εχθρικούς πλανήτες» (εκδόσεις Πήγασος). Γράφει, λοιπόν, εν έτει 1989:

«Μη!»... «Τζιζ!»... «Βαβά!»...

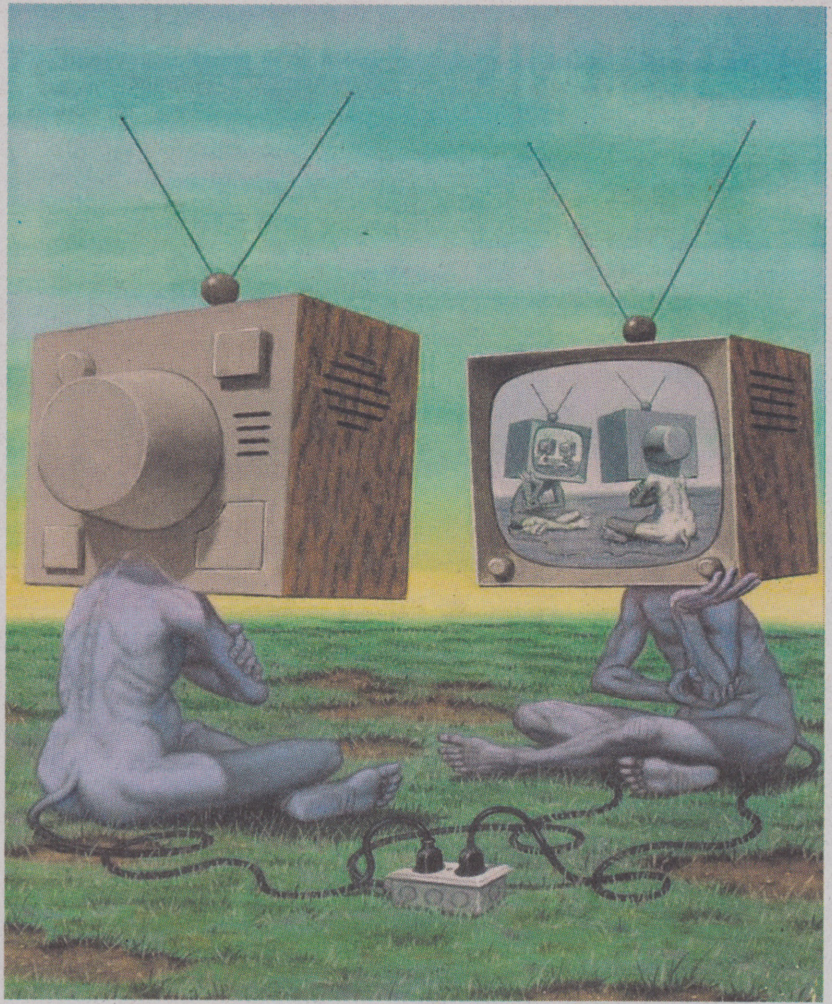
Με αυτά τα τρία συνθήματα μεγαλώνουν τα παιδιά του σύγχρονου κόσμου.

Και όταν μεγαλώσουν;

Α... όταν μεγαλώσουν φοβούνται τα ρεύματα, τα μικρόβια, τα σκυλιά, τη βροχή, το κρύο, τη ζέστη, τα καρκινογόνα, τη σκιά τους... το σύμπαν ολόκληρο. Και όλα εκείνα τα «μη!» «τζιζ!» και «βαβά!» τα μεταφέρουν αργότερα με τη γλώσσα των ενηλίκων σε βαρύγδουπους νόμους και κανονισμούς που αποβλέπουν στην ασφάλεια και την προστασία μας. Και όλα αυτά τα επιβάλλουν με το περιτύλιγμα κάποιου «-ισμού». Αλλά, αν σταθούμε λίγο παράμερα και κοιτάξουμε την ανθρωπότητα από μια πιο μακρινή σκοπιά, θα διαπιστώσουμε ότι ο μόνος «-ισμός» που φαίνεται να της ταιριάζει είναι ο μαζοχισμός.

Τα κάγκελα, φίλοι μου, τα χειρότερα κάγκελα, δεν είναι τα σιδερένια, είναι τα αόρατα, τα δικά μας. Πνιγόμαστε στις φοβίες μας και νομίζουμε ότι απαλλαγόμαστε από τα ταμπού με το να τ' αναβαφτίζουμε δίνοντάς τους άλλα, πιο σοβαροφανή ονόματα.

Απαγορευτικές πινακίδες σε κάθε επικίνδυνη γωνιά της ζωής! «Στοπ», «Δακτύλιος», «Απαγορεύεται η στροφή δεξιά, η στροφή αριστερά, η στροφή επί τόπου», «Κίνδυνος!»... Πινακίδες, πινακίδες, πινακίδες σε κάθε δρόμο της ζωής, ώσπου κάποτε απαγορεύεται να πας πίσω, δεξιά ή αριστερά.

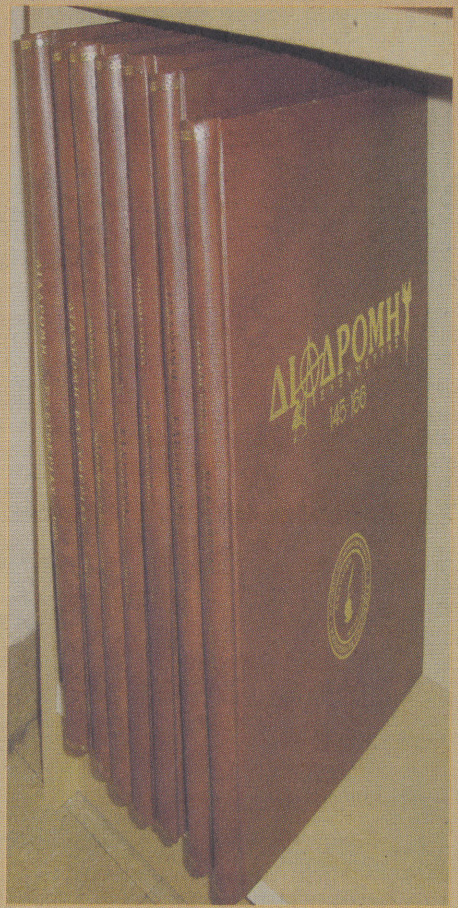
Αλλά βέβαια ζεις... ασφαλής! Σαν το βασιλικό στη γλάστρα.

«Το πιο επικίνδυνο πράγμα», είχε πει κάποτε ο πάντα σαρκαστικός και εικονολάτρης Μαρκ Τουαίην, «είναι να ζεις, γιατί την κάθε στιγμή κινδυνεύεις να πεθάνεις».

Οι σύγχρονες κοινωνίες μας έχουν μια τάση να είναι πνιγηρά υπερπροστατευτικές, αποκλείοντας όσο γίνεται το στοιχείο του κινδύνου από τη ζωή

ράδεκτο. Κοντολογίς, ο κίνδυνος είναι θετικό στοιχείο της ζωής μονάχα όταν ταυτίζεται με τη λέξη «εμπόδιο». Είναι ηλίθιο να επινοεί κανείς άσκοπους κινδύνους, για τον ίδιο λόγο ότι κανείς δεν βάζει άσκοπα εμπόδια στο δρόμο του. Το σωστό είναι να επιδιώκει δύσκολους στόχους –που είναι και οι μόνοι που αξίζουν– και τότε οι κίνδυνοι είναι απλώς τα όποια εμπόδια υπάρχουν στο δρόμο για το στόχο του.

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:

Ως γνωστόν η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί και σε τόμους.
Με τα φύλλα 167-188 συμπληρώθηκε ο 8ος τόμος (έτη 2017-2018) και διατίθεται βιβλιοδετημένος όπως και οι προηγούμενοι.

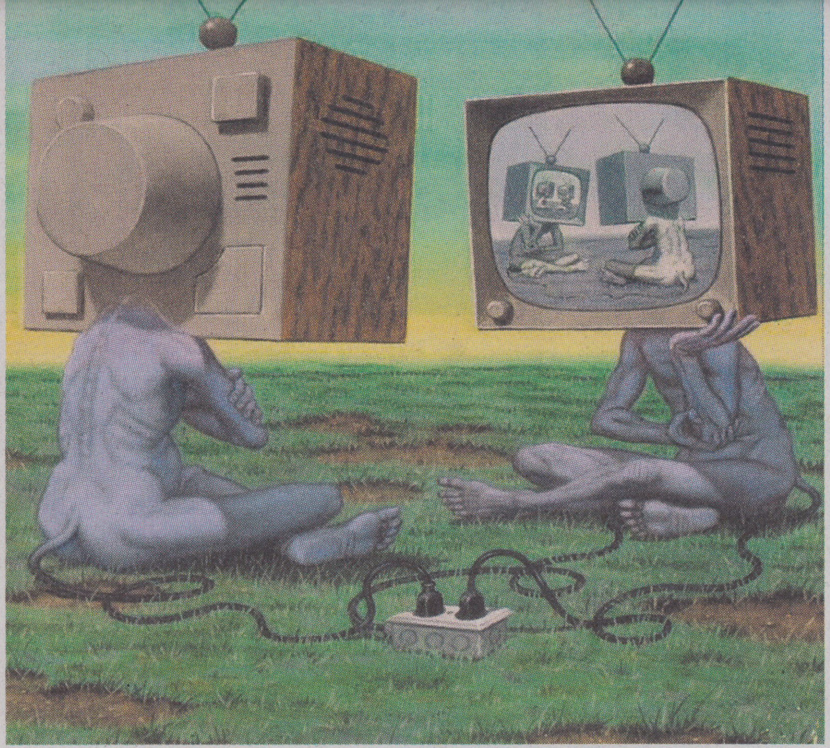
Οι προηγούμενοι τόμοι:

1ος τόμος (φύλλα 01-25)
2ος » (φύλλα 26-50)
3ος » (φύλλα 51-75)
4ος » (φύλλα 75-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)
7ος » (φύλλα 145-166)
8ος » (φύλλα 167-188)

***

Όσοι/ες επιθυμούν να αποκτήσουν κάποιον από αυτούς τους τόμους θα πρέπει να τηλεφωνήσουν στο 69 73 799 207 ή να επικοινωνήσουν με την Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Αλλά βέβαια ζεις... ασφαλής! Σαν το βασιλικό στη γλάστρα.

«Το πιο επικίνδυνο πράγμα», είχε πει κάποτε ο πάντα σαρκαστικός και εικονολάτρης Μαρκ Τουαίην, «είναι να ζεις, γιατί την κάθε στιγμή κινδυνεύεις να πεθάνεις».

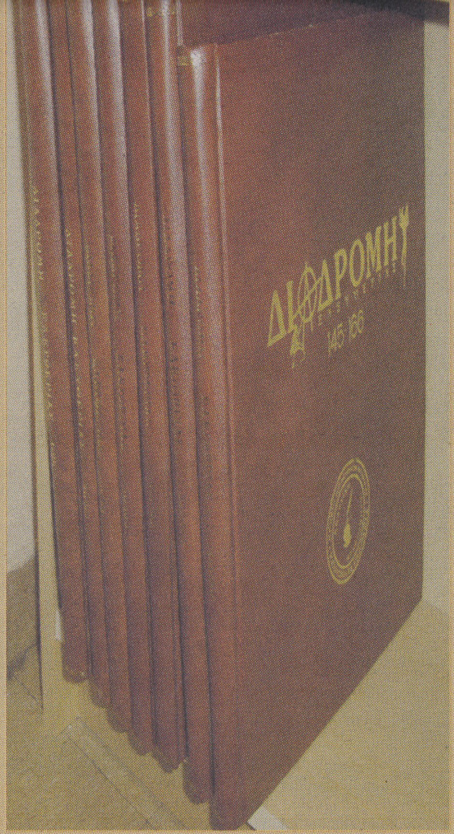
Οι σύγχρονες κοινωνίες μας έχουν μια τάση να είναι πνιγηρά υπερπροστατευτικές, αποκλείοντας όσο γίνεται το στοιχείο του κινδύνου από τη ζωή. Και εκείνος που θεωρεί τον κίνδυνο όχι απλώς σαν το «αλάτι της ζωής», αλλά και σαν ένα από τ' αναγκαία εργαλεία της εξέλιξης, χαρακτηρίζεται «τρελός». Μπορεί και να είναι, αλλά εκείνος που τρέμει μπροστά στο καθετί είναι ήδη πεθαμένος και απλώς διατηρείται σαν ψάρι στην κατάψυξη.

Και η κοινωνία μας είναι ένα θαυμάσιο ψυγείο για να διατηρεί με την ψευδαίσθηση της φρεσκάδας ανθρώπους που είναι πεθαμένοι προ πολλού. Όπως και να 'χει –προσωπική μου άποψη– προτιμώ να είμαι τρελός παρά πεθαμένος.

Αλλά ο κίνδυνος δεν έχει νόημα σαν παράδεκτο. Κοντολογίς, ο κίνδυνος είναι θετικό στοιχείο της ζωής μονάχα όταν ταυτίζεται με τη λέξη «εμπόδιο». Είναι ηλίθιο να επινοεί κανείς άσκοπους κινδύνους, για τον ίδιο λόγο ότι κανείς δεν βάζει άσκοπα εμπόδια στο δρόμο του. Το σωστό είναι να επιδιώκει δύσκολους στόχους –που είναι και οι μόνοι που αξίζουν– και τότε οι κίνδυνοι είναι απλώς τα όποια εμπόδια υπάρχουν στο δρόμο για το στόχο του.

Αλλά γιατί τα γράφω όλα αυτά; Μα... γιατί μ' εκνευρίζουν οι άνθρωποι που είναι ευχαριστημένοι με τον κόσμο και τον εαυτό τους. Γιατί πιστεύω ότι τα ήρεμα και γαλήνια λιμάνια είναι μονάχα για να ξεκουράζονται τα πληρώματα και να επιδιορθώνονται τα πλοία. Γιατί πιστεύω ότι το πιο σπουδαίο εξάρτημα του καραβιού δεν είναι η άγκυρα, όπως προσπαθεί να μας πείσει η πληκτική κοινωνία μας, αλλά η προπέλα ή τα πανιά.[...]

Είναι (και θα παραμείνει) αληθές ότι, σε κάθε εποχή, οι άνθρωποι που έχουν ευαισθησίες, τρυφερότητα, όνειρα (κι όχι οράματα πλουτισμού και δόξας)

Με τα φύλλα 167-188 συμπληρώθηκε ο 8ος τόμος (έτη 2017-2018) και διατίθεται βιβλιοδετημένος όπως και οι προηγούμενοι.

Οι προηγούμενοι τόμοι:

1ος τόμος (φύλλα 01-25)
2ος » (φύλλα 26-50)
3ος » (φύλλα 51-75)
4ος » (φύλλα 75-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)
7ος » (φύλλα 145-166)
8ος » (φύλλα 167-188)

***

Όσοι/ες επιθυμούν να αποκτήσουν κάποιον από αυτούς τους τόμους θα πρέπει να τηλεφωνήσουν στο 69 73 799 207 ή να επικοινωνήσουν με την Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας

Αλλά βέβαια ζεις... ασφαλής! Σαν το βασιλικό στη γλάστρα.

«Το πιο επικίνδυνο πράγμα», είχε πει κάποτε ο πάντα σαρκαστικός και εικονολάτρης Μαρκ Τουαίην, «είναι να ζεις, γιατί την κάθε στιγμή κινδυνεύεις να πεθάνεις».

Οι σύγχρονες κοινωνίες μας έχουν μια τάση να είναι πνιγηρά υπερπροστατευτικές, αποκλείοντας όσο γίνεται το στοιχείο του κινδύνου από τη ζωή. Και εκείνος που θεωρεί τον κίνδυνο όχι απλώς σαν το «αλάτι της ζωής», αλλά και σαν ένα από τ' αναγκαία εργαλεία της εξέλιξης, χαρακτηρίζεται «τρελός». Μπορεί και να είναι, αλλά εκείνος που τρέμει μπροστά στο καθετί είναι ήδη πεθαμένος και απλώς διατηρείται σαν ψάρι στην κατάψυξη.

Και η κοινωνία μας είναι ένα θαυμάσιο ψυγείο για να διατηρεί με την ψευδαίσθηση της φρεσκάδας ανθρώπους που είναι πεθαμένοι προ πολλού. Όπως και να 'χει –προσωπική μου άποψη– προτιμώ να είμαι τρελός παρά πεθαμένος.

Αλλά ο κίνδυνος δεν έχει νόημα σαν αυτοσκοπός, γιατί τότε απλώς υποδηλώνει την ύπαρξη κάποιας ακόμη υποσυνείδητης φοβίας. Ο υπερβολικά ριψοκίνδυνος και θαρραλέος είναι κατά κανόνα ένας δειλός με το μανδύα του γενναίου. Γιατί φοβάται τη δειλία! Εκείνος που μπροστά στον κίνδυνο δε νιώθει την υγιή αίσθηση του φόβου, δεν είναι γενναίος αλλά άρρωστος.

Για να λειτουργήσει θετικά, ο κίνδυνος πρέπει να έχει νόημα, να εξυπηρετεί σε κάτι. Το άσκοπο ρίσκο είναι απαράδεκτο. Κοντολογίς, ο κίνδυνος είναι θετικό στοιχείο της ζωής μονάχα όταν ταυτίζεται με τη λέξη «εμπόδιο». Είναι ηλίθιο να επινοεί κανείς άσκοπους κινδύνους, για τον ίδιο λόγο ότι κανείς δεν βάζει άσκοπα εμπόδια στο δρόμο του. Το σωστό είναι να επιδιώκει δύσκολους στόχους –που είναι και οι μόνοι που αξίζουν– και τότε οι κίνδυνοι είναι απλώς τα όποια εμπόδια υπάρχουν στο δρόμο για το στόχο του.

Αλλά γιατί τα γράφω όλα αυτά; Μα... γιατί μ' εκνευρίζουν οι άνθρωποι που είναι ευχαριστημένοι με τον κόσμο και τον εαυτό τους. Γιατί πιστεύω ότι τα ήρεμα και γαλήνια λιμάνια είναι μονάχα για να ξεκουράζονται τα πληρώματα και να επιδιορθώνονται τα πλοία. Γιατί πιστεύω ότι το πιο σπουδαίο εξάρτημα του καραβιού δεν είναι η άγκυρα, όπως προσπαθεί να μας πείσει η πληκτική κοινωνία μας, αλλά η προπέλα ή τα πανιά.[...]

Είναι (και θα παραμείνει) αληθές ότι, σε κάθε εποχή, οι άνθρωποι που έχουν ευαισθησίες, τρυφερότητα, όνειρα (κι όχι οράματα πλουτισμού και δόξας), λειτουργούν (συνήθως άθελα τους) όπως τα καναρίνια για τους παλιούς «εργάτες» των ορυχείων: νιώθουν και γεύονται όλη την πίκρα των βίαιων αλλαγών που έρχονται και μας ειδοποιούν εγκαίρως για το δηλητήριο που αυτές εμπεριέχουν, ασχέτως αν, ως επί το πλείστον, ελάχιστοι σύγχρονοί τους τούς καταλαβαίνουν.

σύντροφοι για την
Αναρχική Απελευθερωτική Δράση

Οι καταπιεσμένοι που επαναστάτησαν
δεν μπόρεσαν ποτέ να ιδρύσουν
μια κοινωνία μη καταπιεστική

ΣΙΜΩΝΗ ΒΕΪΛ (1909-1943)

2019 ΠΟΛΥΤ

Αναρχικό Διήμερο στο ΕΜΠ

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

Αναρχικό Διήμερο στο ΕΜΠ

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

Παρασκευή 15 Νοεμβρίου στις 6.30 με θέμα:

Το λυκόφως της παλαιάς τάξης πραγμάτων και οι εξελίξεις στο Ανατολικό Αιγαίο

Σάββατο 16 Νοεμβρίου στις 6.30 με θέμα:

1967-1973, Δικτατορία - Πολυτεχνείο: Αλήθειες και Ψέμματα

9 ΠΟΛΥΤΕΧΝΕ

Αναρχικό Διήμερο στο ΕΜΠ

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

Παρασκευή 15 Νοεμβρίου στις 6.30 με θέμα:

Το λυκόφως της παλαιάς τάξης πραγμάτων και οι εξελίξεις στο Ανατολικό Αιγαίο

Σάββατο 16 Νοεμβρίου στις 6.30 με θέμα:

1967-1973, Δικτατορία - Πολυτεχνείο: Αλήθειες και Ψέμματα

Έκθεση φωτογραφικού υλικού

Προβολές από τις 12 το μεσημέρι

ΝΑΡΧΙΚΗ ΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

ΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ